Agatha Christie

Agatha Christie

Chiparosul trist

Prolog „Elinor Kaiherine Carlisle. Conform prezentului act de acuzare, eşti învinuită de omorârea lui Mary Gerrard, în ziua de 27 iulie, anul curent. Eşti vinovată sau nevinovată?”

Elinor Carlisle stătea foarte dreaptă, cu capul sus. Avea un cap graţios, cu trăsături frumos modelate şi bine conturate.

Ochii îi erau de un albastru intens,. Părul negru. Sprâncenele pensate desenau o linie subţire.

Tăcere… o tăcere grea.

Sir Edwin Bulmer, avocatul apărării, simţi o senzaţie de leşin. Gândi: „Dumnezeule, se va declara vinovată! … Şi-a pierdut capul…”

Buzele lui Elinor Carlisle se dezlipiră. Spuse:

— Nevinovată!

— Avocatul apărării se prăbuşi în scaun, îşi trecu batista peste frunte, dându-şi seama că scăpase aproape ca prin minune.

Sir Samuel Attenbury se afla în picioare, expunând cazul ca împuternicit al Coroanei.

— Cu permisiunea Excelenţelor voastre, domnilor juraţi, pe 27 iulie, la trei şi jumătate după-amiaza, Mary Gerrard a murit la Hunterbury, Maidensford…

Glasul său se înălţa sonor şi plăcut, în auzul lui Elinor, suna ca un cântec de leagăn care aproape că o rupse de realitate. Din naraţiunea simplă şi concisă, doar câte o frază reuşea, din când în când, să ajungă până la ea.

„…Un caz deosebit de simplu şi clar…” „… Este de datoria Coroanei… să dovedească motivul şi împrejurarea…” „… Din câte se poate vedea, nimeni n-a avut vreun motiv s-o omoare pe această nefericită fată, Mary Gerrard, cu

excepţia acuzatei. O fată tânără, cu un caracter fermecător… plăcută de toţi… fără, cum s-ar spune, nici un duşman pe lume…”

Mary, Mary Gerrard! Cât de îndepărtat părea totul acum! Parcă nu mai era real…

— Atenţia dumneavoastră va fi cu deosebire îndreptată asupra următoarelor consideraţii:

1. Ce ocazii şi mijloace a avut acuzata pentru a administra otrava?

2. Ce motiv a avut pentru a face acest lucru?” „Va fi de datoria mea să citez în faţa dumneavoastră martori, care pot să vă demonstreze că nimeni n-a avut ocazia să comită această crimă, cu excepţia acuzatei…”

Elinor se simţea înconjurată de o ceaţă deasă. Prin ceaţă, răzbăteau până la ea cuvinte disparate.

„…Sandviciuri…” „…Pastă de peşte…” „…Casa goală…”

Cuvintele străpungeau pătura groasă, aşternută peste gândurile lui Elinor… ţepi ascuţiţi într-un văl ţesut des, greu învăluitor…

Instanţa. Chipuri. Rânduri şi rânduri de chipuri! Un chip aparte cu o mustaţă mare, neagră, şi ochi sfredelitori. Hercule Poirot, cu capul său mic lăsat uşor într-o parte, cu privirea îngândurată, o urmărea.

Elinor gândi: „Încearcă să înţeleagă exact de ce am făcut-o… încearcă să-mi străpungă mintea ca să vadă ce am gândit… ce am simţit…”

Simţit…? O uşoară ceaţă… o vagă senzaţie de greaţă provocată de şoc… chipul lui Roddy… dragul lui chip, cu nasul lung, cu gura senzuală… Roddy! Roddy cel dintotdeauna… dintotdeauna, chiar de unde începea memoria ei… Iar memoria ei începea cu zilele acelea petrecute la Hunterbury printre tufele de zmeură, între vârful împădurit al versantului şi pârâul de la poale. Roddy… Roddy…

Alte chipuri! Sora O’Brian, cu gura uşor deschisă, cu faţa proaspătă, pistruiată, împinsă înainte. Sora Hopkins arătând mulţumită de sine… mulţumită şi implacabilă. Chipul lui Peter Lord… atât de blând, atât de sensibil, atât de… atât de reconfortant! Acum însă arăta… cum era? pierit? Da, pierit! Gândindu-se la toate astea cu spaimă! În timp ce ei, vedeta spectacolului, nu-i păsa câtuşi de puţin!

Iat-o în boxă, foarte calmă şi rece, acuzata de crimă. Era în faţa instanţei, la proces.

Ceva se mişcă; faldurile vălului din jurul creierului se desfăcură… deveniră nişte franjuri… La proces! … Lume…

Lume aplecată în faţă, cu buzele uşor desfăcute, cu ochii holbaţi la ea, Elinor, aţâţată de o oribilă plăcere sadică… ascultând cu un fel de poftă mocnită, nesaţ plin de cruzime, ceea ce bărbatul înalt cu nas de evreu spunea despre ea.

„Faptele acestui caz sunt extrem de uşor de urmărit şi nu se contrazic. Vi le voi prezenta foarte simplu. Chiar de la bun început…”

Elinor gândi: „Începutul… începutul? Ziua în care a sosit acea scrisoare anonimă oribilă! Atunci a fost începutul…”

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

O anonimă!

Elinor Carlisle se uita la scrisoarea deschisă din mâinile ei. Nu mai primise niciodată o asemenea chestie. Îţi dădea o senzaţie neplăcută. Scrisă urât, cu greşeli de ortografie, pe hârtie roz, de proastă calitate.

Asta e ca să Vă avertizez, Nu dau Nume dar există Cineva care se bagă pe sub pielea Mătuşii dumneavoastră şi dacă nu aveţi grijă o să fiţi Tăiată de la Porţie. Fetele Sunt foarte Dibace şi Bătrânele este Proaste când cele Tinere se bagă pe sub pielea Lor şi le Linguşesc Eu spun că mai bine Aţi veni aici să vedeţi Singură ce se Petrece nu e drept dumneavoastră şi Domnul Tânăr să fiţi daţi la o parte de la

Ce e al vostru… şi Ea e Foarte Iscusită şi Bătrâna Doamnă poate să Crape oricând.

O Binevoitoare

Cu sprâncenele pensate încruntate a dezgust, Elinor mai privea încă misiva când uşa se deschise. Servitoarea anunţă „Domnul Welman” şi Roddy intră.

Roddy! Ca întotdeauna când îl vedea, Elinor era conştientă că trebuie să-şi ascundă senzaţia aceea de dulce ameţeală, fiorul brusc de plăcere, şi să se arate practică şi detaşată. Pentru că era cât se poate de limpede că Roddy, deşi o iubea, n-o iubea cu pasiunea cu care îl iubea ea. La simpla lui vedere, inima ei se răsucea aproape dureros, îi făcea rău. Ce absurd că un bărbat… un tânăr obişnuit, da, absolut obişnuit putea să-ţi provoace o asemenea senzaţie!

Că doar văzându-l, lumea începea să se învârte, că vocea lui te făcea să vrei… doar puţin… să plângi… Cu siguranţă, dragostea ar trebui să fie o emoţie, care să-ţi provoace plăcere… nu ceva care să te rănească prin intensitatea sa…

Un lucru era cert: trebuia să fii foarte atentă să te arăţi detaşată şi nepăsătoare. Bărbaţilor nu le plac dragostea supusă şi adoraţia.

Rosti uşor:

— Bună, Roddy!

Roddy răspunse:

— Bună, iubito! Ai o mină tragică. Asta-i o notă de plată?

Elinor scutură din cap. Roddy continuă:

— Mă gândeam că poate… ştii şi tu, e mijlocul verii…, când zânele dansează, iar cheltuielile se adună!

Elinor spuse:

— E ceva oribil. O scrisoare anonimă…

Sprâncenele lui Roddy se ridicară. Expresia feţei i se schimbă.

Exclamă tăios, dezgustat:

— Nu!

Elinor reluă:

— E foarte… e oribil…

Făcu un pas spre biroul ei.

— Cred că-i mai bine s-o rup.

Putea să o facă… aproape o făcu… căci Roddy şi anonimele erau două treburi incompatibile. Putea s-o rupă şi să nu se mai gândească la ea. El n-ar fi oprit-o. Nepăsarea era cu mult mai puternică decât curiozitatea.

Însă, într-un impuls de o clipă, Elinor hotărî altfel.

— Poate, totuşi, ar fi mai bine s-o citeşti mai întâi. Apoi îi vom da foc. E despre mătuşa Laura.

Sprâncenele lui Roddy se înălţară a surpriză.

— Mătuşa Laura?

Luă scrisoarea, o citi, se încruntă dezgustat şi o înapoie.

— Da, spuse el. La foc cu ea! Ce ciudaţi sunt oamenii!

— Crezi că e una din servitoare?

— Aşa cred. Ezita. Mă întreb cine… cine e persoana… cea la care se face referire?

Elinor rosti gânditoare:

— Trebuie să fie Mary Gerrard, aşa cred.

Roddy se încruntă într-un efort de aducere aminte.

— Mary Gerrard? Cine e?

— Fata celor din căsuţa portarului. Trebuie să ţi-o aminteşti de copilă. Mătuşa Laura a ţinut întotdeauna la ea, s-a interesat de ea. I-a plătit şcoala şi altele pe lângă şcoală… lecţii de pian şi franceză şi tot aşa.

Roddy spuse:

— Oh, da, acum mi-o amintesc: o puştoaică deşirată, numai picioare şi braţe, cu o claie de păr blond, nepieptănat.

Elinor confirmă.

— Da, probabil n-ai mai văzut-o din acele vacanţe de vară, când mami şi tati erau în străinătate. N-ai fost la Hunterbury atât de des ca mine, desigur, iar, în ultimul timp, ea a fost plecată în Germania, dar, când eram copii, o fugăream şi ne jucam cu toţii.

— Cum arată acum? întreba Roddy.

— S-a făcut drăguţă, e manierată, şi tot tacâmul. Datorită educaţiei, n-ai spune că e tot fata familiei Gerrard.

— A devenit o doamnă, nu?

— Da. Cred că acum nu se mai simte bine în căsuţa lor de la poartă. Doamna Gerrard a murit acum câţiva ani, iar ea şi cu tatăl ei nu se înţeleg. El îşi bate joc de învăţătura ei şi de „purtările sale alese”.

Roddy spuse iritat:

— Oamenii nici nu visează cât de rău îi pot face cuiva „educându-l”! Adesea e cruzime, nu bunătate!

— Cred că stă mai mult sus, în casă… ştiu că, de când mătuşa Laura a avut congestie cerebrală, ea îi citeşte cu glas tare.

— De ce nu-i citeşte infirmiera?

Elinor răspunse zâmbind:

— Sora O’Brian are un accent de poţi să-l tai cu cuţitul!

Nu mă mir ca mătuşa Laura o preferă pe Mary.

Câteva minute, Roddy se plimbă prin cameră cu pas rapid şi nervos. Apoi spuse:

— Ştii, Elinor, cred c-ar trebui să ne ducem acolo.

Elinor avu o uşoară ezitare.

— Din cauza acestei…?

— Nu, nu… deloc. Oh, la naiba cu toate, trebuie să fii cinstit, da! Proaste cum sunt comunicaţiile, s-ar putea să fie ceva adevărat în povestea asta. Vreau să spun, băbuţa e chiar bolnavă…

— Da, Roddy.

O privi cu zâmbetul lui fermecător… recunoscând slăbiciunea naturii umane:

— Iar banii chiar contează… pentru tine şi pentru mine, Elinor.

Ea o recunoscu repede:

— Oh, contează.

Roddy rosti serios:

— Nu că aş fi mercantil. Dar, în definitiv, mătuşa Laura a tot spus încontinuu, cu gura ei, că tu şi cu mine suntem singurele ei rude. Tu eşti nepoata ei, fata fratelui ei, iar eu sunt nepotul soţului ei. Ne-a dat întotdeauna de înţeles ca,

ia moartea ei, tot ce are va reveni unuia dintre noi… sau, mai probabil, amândurora. Şi… şi suma e mare, Elinor.

— Da, recunoscu Elinor gânditoare. Trebuie să fie.

— Nu-i o joacă să întreţii Hunterbury. Unchiul Henry era, s-ar putea spune, bine înstărit când a cunoscut-o pe mătuşa ta, Laura. Dar şi ea moştenise o avere. Tatăl tău şi cu ea fuseseră moştenitori foarte bogaţi. Păcat că tatăl tău a pierdut majoritatea averii în speculaţii.

Elinor oftă.

— Bietul tata, n-a avut niciodată simţul afacerilor. A murit foarte necăjit.

— Da, mătuşa Laura a avut mult mai mult cap decât el. S-a măritat cu unchiul Henry şi au cumpărat împreună Hunterbury. Şi, mai zilele trecute, mi-a spus ca a fost întotdeauna extrem de norocoasă în investiţiile pe care le-a făcut. Practic, n-a avut nici un eşec.

— Când a murit, unchiul Henry i-a lăsat ei tot, nu-i aşa?

Roddy confirmă.

— Da, ce trist că a murit atât de tânăr. Iar ea nu s-a mai recăsătorit. I-a rămas credincioasă, bătrâna. Şi mereu a fost foarte bună cu noi. Când ne-am aflat în impas, m-a ajutat; din fericire, n-am fost prea des!

— Şi cu mine a fost extrem de generoasă, spuse Elinor recunoscătoare.

Roddy dădu din cap.

— Mătuşa Laura e o femeie de treabă, spuse el. Dar, ştii, Elinor, poate, fără intenţie, tu şi cu mine trăim foarte extravagant, ţinând cont de mijloacele pe care le avem!

Elinor rosti cu tristeţe:

— Cred ca ai dreptate… Totul e atât de scump… îmbrăcămintea, fardurile… chiar şi nimicurile ca cinematograful şi cocteilurile… până şi discurile!

Roddy spuse:

— Iubito, tu eşti ca păsările cerului. Nici nu ară, nici nu seamănă!

Elinor întrebă:

— Crezi că ar trebui s-o fac, Roddy?

El scutură din cap.

— Îmi placi aşa cum eşti: delicată şi semeaţă şi ironică. N-aş putea suferi să te văd trăgând din greu. Spun doar că, dacă n-ar fi mătuşa Laura, probabil că ai avea vreo slujbă mizeră. La fel şi eu. Am un serviciu, cât de cât. La „Lewis & Hume" nu te prea speteşti muncind. Mi se potriveşte. Având o slujbă mi-am apărat respectul de sine; dar – reţine asta – nu-mi fac griji pentru viitor din cauza perspectivelor… deschise de mătuşa Laura.

Elinor spuse:

— Vorbim ca nişte lipitori umane!

— Prostii! Ni s-a dat de înţeles că, într-o zi, vom avea bani – asta-i tot. Normal, acest fapt influenţează conduita noastră.

Elinor rosti gânditoare:

— Mătuşa Laura nu ne-a spus niciodată, în mod clar, cum şi-a lăsat banii în testament.

— Asta nu contează! După toate probabilităţile, i-a împărţit între noi, dar dacă nu e aşa… dacă ţi-a lăsat pe toţi, sau majoritatea lor, ţie, ca fiind din acelaşi sânge cu ea… Ei bine, iubito, am să am şi eu parte de ei pentru că mă însor cu tine… iar dacă dimpotrivă, băbuţa consideră că majoritatea banilor trebuie să-mi revină mie, ca reprezentant pe linie bărbătească al familiei Welman, şi în cazul ăsta e-n regulă, pentru că te măriţi cu mine.

Îi zâmbi afectuos, apoi continuă:

— Ce noroc că s-a întâmplat să ne iubim! Căci mă iubeşti, Elinor, nu-i aşa?

— Da.

O spuse rece, aproape politicos.

— Da! Roddy o imită. Eşti adorabilă, Elinor. Aerul acesta al tău… semeţ… inaccesibil… la Princesse Lointaine. Cred că asta e una din calităţile tale care m-a făcut să te iubesc.

Elinor îşi ţinu răsuflarea.

— Zău?

— Da. Se încruntă. Unele femei sunt atât de… oh, nu ştiu… atât de afurisit de posesive… atât de devotate, ca nişte câini… dau pe-afară de atâta sentiment! Nu pot să sufăr asta. Cu tine niciodată nu ştiu cum stau… niciodată nu pot fi sigur… În orice clipă, te-ai putea întoarce cu felul ăsta de-a fi al tău, rece şi detaşat, să-mi spui că te-ai răzgândit… foarte calmă, fără să clipeşti! Eşti o făptură fascinantă, Elinor. Eşti ca o operă de artă, atât de… de finisată! Ştii, cred că noi vom avea o căsnicie perfectă… Ne iubim suficient de mult, dar nu excesiv. Suntem buni prieteni. Avem o mulţime de gusturi comune şi toate avantajele pe care ni le conferă statutul de veri, fără dezavantajul rudeniei de sânge. N-am să mă plictisesc niciodată de tine, pentru că eşti o făptură atât de lunecoasă. Totuşi, tu te poţi plictisi de mine. Sunt un tip atât de obişnuit… Elinor scutură din cap.

— N-am să mă plictisesc de tine, Roddy… niciodată.

— Scumpa mea!

O sărută. Spuse:

— Mătuşa Laura a înţeles perfect cum stă treaba cu noi, cu toate că n-am fost la ea după ce ne-am hotărât. Aproape că avem un motiv să-i facem o vizită, nu-i aşa?

— Da. Zilele trecute mă gândeam…

Roddy termină fraza în locul ei:

— Că n-am fost acolo mai des, deşi am fi putut. Şi eu m-am gândit la asta. Când a avut primul atac, mergeam la ea aproape din două îu două săptămâni. Iar acum trebuie să fie două luni, de când n-am mai fost.

— Dacă ne-ar fi chemat, ne-am fi dus… imediat.

— Da, desigur. Şi apoi, noi ştim ca îi place sora O’Brien şi că e bine îngrijită. Oricum, am fost puţin delăsători. Nu vorbesc prin prisma banilor… ci a omeniei.

Elinor dădu din cap.

— Ştiu.

— Aşa că, anonima asta a fost totuşi bună la ceva. Ne vom duce să ne protejăm interesele dar, mai ales, pentru că

ţinem la draga noastră mătuşă!

Aprinse un băţ de chibrit şi dădu foc scrisorii pe care o luase din mâna lui Elinor.

— Mă întreb cine a scris-o? spuse el. Nu că ar conta… Cineva care e „de partea noastră”, cum spuneam când eram copii. Poate ne-a făcut un mare serviciu. Mama lui Jim Partington, după ce s-a dus să locuiască pe Riviera, s-a îndrăgostit nebuneşte de doctorul ei, un tânăr italian, frumos, şi i-a lăsat absolut toţi banii. Jim şi surorile lui au încercat să atace testamentul, dar n-au putut face nimic.

Elinor spuse:

— Şi mătuşii Laura îi place noul doctor care a preluat locul doctorului Ransome… dar nu până-ntr-acolo! Oricum, în scrisoarea asta oribilă, e menţionată o fată. Trebuie să fie Mary.

— Vom merge să vedem cu ochii noştri…

Sora O’Brien ieşi repede din dormitorul doamnei Welman şi intră în baie. Spuse peste umăr:

— Pun imediat ceainicul pe foc. Sunt sigură că o să-ţi prindă bine o ceaşcă de ceai, soră.

Sora Hopkins răspunse molatic:

— Bun, dragă, întotdeauna îmi prinde bine o ceaşcă de ceai. Mereu am fost de părere că nimic nu se compară cu o ceaşcă de ceai bun… tare!

În timp ce umplea ceainicul şi aprindea lampa de gaz, sora O’Brien spuse:

— Am tot ce-mi trebuie în dulapul asta… ceai şi ceşti şi zahăr… iar Edna îmi aduce lapte proaspăt de două ori pe zi. Nu mai trebuie să fiu tot timpul pe drumuri. Lampa asta e grozavă, ibricul fierbe cât ai clipi.

Sora O’Brien era o femeie de treizeci de ani, înaltă, cu părul roşu şi dinţi albi, strălucitori, cu pistrui şi zâmbet cuceritor. Veselia şi vitalitatea ei o făceau să fie preferata pacienţilor. Sora Hopkins, sora districtuală, care venea în fiecare dimineaţă să ajute la schimbarea aşternuturilor şi la

toaleta greoaiei bătrâne, era o femeie de etate medie, cu aspect domestic, aer capabil şi mişcări iuţi.

Rosti aprobator:

— În casa asta totul e bine făcut.

Cealaltă încuviinţă:

— Da, unele sunt de modă veche, nu există încălzire centrală, dar există o mulţime de cămine şi toate servitoarele sunt nişte fete foarte îndatoritoare, iar doamna Bishop are mare grijă de ele.

Sora Hopkins spuse:

— Fetele astea de azi… eu n-am răbdare cu ele… nu ştii ce vor… şi nu-s în stare să facă o treabă ca lumea.

— Mary Gerrard e o fată drăguţă, spuse sora O'Brien. Zău că nu ştiu ce s-ar face doamna Welman fără ea. Ai văzut cum a întrebat de ea mai înainte? Ah, bine, trebuie să recunosc că e o fiinţă fermecătoare şi ştie să se poarte.

— Îmi pare rău pentru Mary, spuse sora Hopkins. Bătrânul ăla, care îi e tată, face tot ce-i stă în puteri ca s-o necăjească.

— Nu-i în stare de-o vorbă bună, moşneagul zgârie-brânză. Fluieră ceainicul. Acum când apa e gata să fiarbă, pun ceaiul.

Ceaiul era fiert şi turnat în ceşti, fiebinte şi tare. Cele două femei se mutară în camera sorei O'Brien, cameră alăturată dormitorului doamnei Welman.

— Vor veni domnişoara Carlisle şi domnul Welman, spuse sora O'Brien. A sosit azi-dimineaţă o telegramă de la ei.

— Vai, dragă, am văzut eu că bătrâna era uşor agitată. A trecut ceva timp de când n-au mai fost aici, nu-i aşa?

— Vreo două luni sau mai mult. Domnul Welman e un tânăr tare drăguţ. Dar pare atât de încrezut!

Sora Hopkins spuse:

— Zilele trecute, am văzut fotografia ei în „Tatâer"… Era cu un prieten în Newmarket.

— E foarte cunoscută în societate, nu? Şi e întotdeauna atât de bine îmbrăcată! Ce părere ai, soră, e cu adevărat

frumoasă?

— E greu de spus cum arată fetele astea nemachiate! După părerea mea, nu-i nici pe departe ca Mary Gerrard!

Sora O'Brien îşi ţuguie buzele şi-şi lăsa capul într-o parte.

— Poate ai dreptate. Dar Mary nu are stil.

Sora Hopkins rosti sentenţios:

— Penajul frumos face păsările frumoase.

— Încă o ceşcă de ceai, soră?

— Mulţumesc, soră, n-am nimic împotrivă.

În faţa ceştilor aburinde, cele doua femei se strânseră mai aproape.

Sora O'Brien spuse:

— Noaptea trecută, s-a întâmplat ceva ciudat. La două, ca de obicei, am intrat s-o aşez mai confortabil pe bătrânica mea, şi am găsit-o trează, însă trebuie că visase ceva căci, imediat ce m-a văzut, mi-a spus: „Fotografia. Vreau fotografia". I-am spus: „Vai, bineînţeles, dar n-aţi putea aştepta până dimineaţă?", dar ea mi-a răspuns: „Nu. Vreau să mă uit acum la ea". Aşa că am întrebat: „Bun. Unde e fotografia? Va referiţi la cea a domnului Roderick?" „Roderick? Nu. Lewis". Şi începu să se zbată, şi m-am dus s-o ridic, şi reuşi să-şi scoată cheile dintr-o cutiuţă de lângă pat şi mi-a spus să descui al doilea sertar de la scrin, unde am să găsesc, mai mult ca sigur, o fotografie mare într-o ramă de argint. Aşa am şi făcut. Ce bărbat frumos! Într-un colţ, de-a curmezişul, scria „Lewis". Era o fotografie veche, se-nţelege, trebuie să fi fost făcută cu mulţi ani în urmă. I-am arătat-o, iar ea a rămas mult timp uitându-se la ea, murmurând: „Lewis… Lewis". Apoi a oftat şi mi-a dat-o s-o pun la loc. Şi, închipuie-ţi, când m-am întors, adormise senină ca un copil.

— Crezi că era bărbatul ei?

— Nu! Căci azi-dimineaţă, când am întrebat-o aşa, în treacăt, pe doamna Bishop care era prenumele domnului Welman, ea mi-a răspuns: „Henry"!

Cele două femei schimbară priviri. Vârful nasului lung al sorei Hopkins tremură uşor de plăcere. Rosti gânditoare:

— Lewis… Lewis. Nu-mi amintesc de numele ăsta prin părţile astea.

— Trebuie să fi fost demult, dragă, îi reaminti cealaltă.

— Da, desigur, iar eu sunt aici doar de câţiva ani. Mă întreb…

Sora O'Brien spuse:

— Un bărbat foartefrumos. Arata ca un ofiţer de cavalerie!

Sora Hopkins sorbi din ceai:

— Foarte interesant.

Sora O'Brien rosti visătoare:

— Poate când erau tineri s-au iubit, dar au fost despărţiţi de un tată fără inimă…

Sora Hopkins oftă adânc:

— Poate a fost omorât în război…

Când, în cele din urmă, plăcut stimulată de ceai şi de speculaţii romantice, sora Hopkins părăsi casa, Mary Gerrard îi ieşi alergând în întâmpinare.

— Oh, soră, pot să vă însoţesc până în sat?

— Bineînţeles, draga mea Mary.

Mary Gerrard rosti în surdină:

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Mă îngrijorează foarte mult un lucru.

Femeia mai în vârstă o privi pătrunzător.

La douăzeci şi unu de ani, Mary Gerrard era o fiinţă încântătoare, cu un aer ireal de trandafir sălbatic. Avea gâtul lung şi delicat, un păr de un auriu stins, care-i cădea în valuri moi de-a lungul capului minunat modelat, şi ochii de un albastru adânc şi intens.

Sora Hopkins spuse:

— Care-i necazul?

— Necazul e ca timpul trece, tot trece, şi eu nu fac nimic!

Sora Hopkins răspunse sec:

— Mai ai destul timp.

— Da, dar e atât de… atât de anapoda. Doamna Welman a fost minunat de bună, plătindu-mi instruirea aceea costisitoare, îmi dau seama că trebuie să încep să-mi câştig existenţa. Sunt datoare să mă calific în ceva.

Sora Hopkins dădu din cap cu simpatie.

— Dacă n-o fac, totul a fost o pierdere de timp şi bani. Am încercat să-i explic ce simt, dar… e greu… nu pare să înţeleagă. Spune întruna că mai e o grămadă de timp.

— E o femeie bolnavă, nu uita, îi aminti sora Hopkins.

Mary roşi, ruşinată.

— Oh, ştiu. Cred că n-ar trebui s-o bat la cap. Dar e atât de supărător… şi tata-i aşa de… aşa de nesuferit în privinţa asta! îşi tot bate joc de mine că sunt o damă subţire! Dar zău că nu vreau să stau fără să fac nimic!

— Ştiu.

— Necazul e că şi calificările astea sunt foarte costisitoare. Cunosc destul de bine germana şi aş putea face ceva cu ea. În realitate însă, vreau să devin soră. Îmi place foarte mult să lucrez într-un spital, printre bolnavi.

Sora Hopkins spuse prozaic:

— Trebuie să fii rezistentă ca un cal, să ştii!

— Sunt! Şi zău că-mi place să fiu soră. Sora mamei mele, cea din Noua Zeelandă a fost soră. Aşa că am asta în sânge.

— Ce-ai zice de masaj? Sau dădacă? Îţi plac copiii, şi se scot bani frumoşi din asta.

Mary spuse cu îndoială:

— Costă mult să te califici pentru aşa ceva, nu? Eu speram… dar, desigur, asta-i o lăcomie din partea mea… deja a făcut prea mult pentru mine.

— Te referi la doamna Welman? Prostii! După părerea mea, îţi datorează asta. Ţi-a dat o educaţie aleasă, dar care nu serveşte la nimic altceva. Nu vrei să predai?

— Nu-s destul de deşteaptă.

— Sunt minţi şi minţi! Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, ai deocamdată răbdare, Mary. După părerea mea, cum spuneam, doamna Welman e datoare să te ajute să-ţi

croieşti viaţa. Şi nu mă îndoiesc că asta e şi intenţia ei. Însă adevărul e că ţine la tine şi nu vrea să te piardă.

— Oh! Mary îşi ţinu răsuflarea, icnind uşor. Chiar credeţi?

— N-am nici cea mai mică îndoială! Biata bătrână, zace aproape neajutorată, paralizată pe-o parte, şi n-are pe nimeni şi nimic care s-o amuze. Pentru ea, o fata drăguţă, proaspătă ca tine înseamnă enorm. Prezenţa ta e binefăcătoare în camera unui bolnav.

Mary rosti moale:

— Dacă într-adevăr credeţi că e aşa… asta mă face să mă simt mai bine… Draga mea doamnă, ţin foarte, foarte mult la ea! A fost mereu atât de bună cu mine! Aş face orice pentru ea!

— În cazul ăsta, cel mai bun lucru este să rămâi aici şi să nu-ţi mai faci griji! N-o să dureze mult.

— Vreţi să spuneţi…?

Ochii lui Mary erau largi şi înspăimântaţi. Sora Hopkins dădu din cap.

— Şi-a revenit spectaculos, dar nu pentru mult timp. Va urma un al doilea atac, apoi un al treilea. Ştiu foarte bine cum decurg treburile astea. Ai răbdare, draga mea. Dacă-i faci ultimele zile fericite şi-i distragi atenţia de la boală, e o faptă foarte bună. Va fi timp şi pentru restul.

Mary spuse:

— Sunteţi foarte amabilă.

— Uite-l pe tatăl tău ieşind din casă… şi aş putea spune că nu prea e în toane bune!

Tocmai se apropiau de porţile mari de fier. Un bărbat în vârstă, cu spatele încovoiat, cobora cu greu cele două trepte ale căsuţei.

Sora Hopkins rosti veselă:

— Bună dimineaţa, domnule Gerrard.

Ephraim Gerrard exclamă scorţos:

— Ah!

— E o vreme foarte frumoasă, insistă sora Hopkins.

Bătrânul Gerrard răspunse ţâfnos:

— Poate pentru dumneata. Pentru mine, nu. Mă chinuie îngrozitor nenorocitul ăsta de lumbago.

Sora Hopkins spuse voioasă:

— Presupun că-i din cauza umezelii din săptămâna trecută. Vremea asta caldă şi uscată o să te scape foarte repede de el.

Atitudinea ei competentă păru să-l supere pe bătrân. Spuse în silă:

— Soarele… soarele… Toate sunteţi la fel. Sunteţi foarte vesele când vedeţi necazurile oamenilor. Puţin vă pasă! Şi Mary tot spune ca vrea şi ea să fie soră. Te-ai fi gândit că o să vrea să fie ceva mai acătării, cu franceza şi germana ei, lecţiile de pian, şi tot ce a învăţat la şcoala aia selectă a ei şi în călătoriile în străinătate.

Mary spuse tăios.

— Va fi foarte bine pentru mine să fiu soră!

— Da, şi-ai vrea mai degrabă să nu faci nimic, nu-i aşa? Să te fâţâi de colo-colo, cu nasul pe sus, dându-ţi aere de damă simandicoasă şi graţioasă. O leneşă, asta eşti, fata mea!

Mary protestă cu ochii în lacrimi:

— Nu-i adevărat, tăticule! N-ai dreptate!

Sora Hopkins interveni cu un aer hotărât, de bună dispoziţie:

— Suntem niţeluş întors pe dos în dimineaţa asta, nu-i aşa? Nu crezi cu adevărat ce spui, Gerrard. Mary e o fată bună şi o fiică bună.

Gerrard îşi privi fiica cu un aer de vădita răutate.

— Nu mai e fiica mea… acum… cu franceza şi istoria ei, şi cu vorbirea ei aleasă. Puah!

Se întoarse şi intră din nou în căsuţă. Încă plângând, Mary spuse:

— Vedeţi, nu-i aşa, soră, ce greu e? Nu e deloc rezonabil. De mic copil nu m-a iubit. Mama îmi lua întotdeauna partea.

Sora Hopkins rosti cu blândeţe:

— Hai, hai, nu te mai necăji. Toate astea ne sunt date pentru a ne pune la încercare! Doamne, trebuie să mă

grăbesc, în dimineaţa asta mi-am cam făcut de cap.

Urmărind silueta, ea se îndepărta grăbită, Mary se gândi cu tristeţe ca nimeni nu-ţi e cu adevărat de folos şi că nimeni nu te poate ajuta cu ceva. Cu toată amabilitatea ei, sora Hopkins era foarte mulţumită când putea să-ţi plaseze micul ei stoc de platitudini cu pretenţii de originalitate.

Neconsolata, Mary îşi spuse:

— Ce să fac?

Capitolul II

Doamna Welman zăcea pe mormanul de perne bine aşezate. Respiraţia îi era puţin grea, dar nu dormea. Ochii săi… ochi încă adânci şi albaştri, ca cei ai nepoatei sale, Elinor, priveau în tavan. Era o femeie masivă, greoaie, cu un profil frumos, ca de şoim. Pe chipul său se putea citi mândrie şi hotărâre.

Coborându-şi privirea, o lăsă să se odihnească pe silueta de lângă fereastră, cu duioşie… aproape cu iubire. În cele din urmă spuse:

— Mary…

Fata se întoarse repede.

— Oh, v-aţi trezit, doamnă Welman.

Laura Welman spuse:

— Da, m-am trezit de câtva timp.

— Oh, n-am ştiut, aş…

Doamna Welman o întrerupse:

— Nu, e în regulă. Mă gândeam la o mulţime de lucruri.

— Da, doamnă Welman?

Vocea caldă, plină de interes, privirea deschisă, făcură ca, pe chipul bătrânei, să se aştearnă o expresie de tandreţe.

— Ţin foarte mult la tine. Draga mea. Eşti foarte bună cu mine.

— Oh, doamnă Welman, dumneavoastră aţi fost bună cu mine. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, nu ştiu ce m-aş fi făcut!

— Nu ştiu… nu ştiu, sunt sigură… Bolnava se mişcă neliniştită, braţul drept i se răsuci, cel stâng rămânând

inert, fără viaţă. Vrei să faci tot binele pe care-l poţi face, dar e atât de greu să ştii care e acel bine… care e cel corect. Întotdeauna am fost prea sigură de mine.

Mary Gerrard spuse:

— Oh, nu, sunt convinsă că întotdeauna aţi ştiut ce e cel mai bine şi mai corect.

Dar Laura Welman clătină din cap.

— Nu… nu. Sunt îngrijorată. De când mă ştiu am avut un defect capital, Mary: sunt mândră. Mândria poate fi însuşi diavolul. Asta se trage din familie. Şi Elinor e mândră.

Mary spuse repede:

— V-ar fi plăcut să-i aveţi lângă dumneavoastră pe domnişoara Elinor şi pe domnul Roderick. Asta vă va înveseli mult. N-au mai fost de mult pe aici.

Doamna Welman spuse moale:

— Sunt copii buni… copii foarte buni. Şi amândoi ţin la mine. Ajunge doar să-i chem şi sosesc imediat. Dar nu vreau s-o fac prea des. Sunt tineri şi fericiţi… au toată viaţa înainte. Nu trebuie să-i rupi din lumea lor ca să-i aduci aproape de decădere şi suferinţă.

— Sunt sigură că ei nu gândesc aşa, doamnă Welman.

Doamna Welman continuă, parcă mai mult pentru sine decât pentru fată:

— Mereu am sperat să se căsătorească, dar niciodată n-am încercat să le-o sugerez. Tinerii sunt atât de contradictorii. Puteam să mi-i îndepărtez! Demult, pe când erau copii, am avut impresia că Elinor îşi dăruise inima lui Roddy. Dar nu eram sigură dacă se întâmpla acelaşi lucru şi cu el. El e o făptură ciudată. Aşa era şi Henry… foarte rezervat şi dificil de înţeles… Da, Henry…

Tăcu un timp, cu gândul la defunctul ei soţ. Apoi murmură:

— E atât de mult de atunci… atât de mult… Eram căsătoriţi doar de cinci ani, când a murit. Dublă pneumonie… Eram fericiţi… da, foarte fericiţi, însă, cumva, toate astea par cu totul ireale, fericirea aceea pare ireală.

Eram o fată ciudată, solemnă, nedezvoltată… aveam mintea plină de idealuri şi de cultul personalităţii. Nimic real…

Mary îngână:

— Trebuie sa vă fi simţit singură… după aceea.

— După aceea? Oh, da… îngrozitor de singură. Aveam douăzeci şi şase de ani… iar acum am peste şaizeci. Un timp lung, draga mea… un timp lung, foarte lung. Rosti cu o înverşunare bruscă: Şi acum, asta!

— Boala dumneavoastră?

— Da. Întotdeauna m-am temut de un atac cerebral. Te umileşte atât de tare! Să fii spălat şi culcat ca un sugar! Să nu poţi face nimic singur. Asta mă înnebuneşte. Sora O'Brien e bună din fire, pot să spun asta. Nu face caz când mă răstesc la ea şi nu e mai proastă ca majoritatea sorelor. Dar e o mare diferenţă când te am pe tine prin preajmă, Mary.

— Zău? Fata se înroşi. Sunt… sunt atât de bucuroasă, doamnă Welman.

Laura Welman întrebă iute:

— Erai îngrijorată, nu-i aşa? În privinţa viitorului. Lasă-l în seama mea, draga mea. Voi avea grijă să ai tot ce-ţi trebuie ca sa fii independentă şi să ai o profesie. Dar mai ai răbdare un pic… pentru mine înseamnă foarte mult sa te am aici, lângă mine.

— Oh, doamnă Welman, bineînţeles… bineînţeles! N-am sa vă părăsesc. Dacă mă vreţi aici…

— Te vreau aici… Glasul era neobişnuit de adânc şi plin. Eşti… îmi eşti ca şi o fiică, Mary. Te-am văzut crescând aici, la Hunterbury, de când abia învăţai să mergi… te-am văzut devenind o fată frumoasă… Sunt mândră de tine, copilă! Sper doar să fi făcut ce era cel mai bine pentru tine.

Mary spuse repede:

— Dacă vă gândiţi la faptul că fiind atât de bună cu mine şi dându-mi, pe deasupra, şi o educaţie… Ei bine, mai presus de condiţia mea… Dacă credeţi că asta m-a făcut o nemulţumită, sau… sau… cum spune tata, m-a făcut să-mi

dau aere de doamnă, zău că nu e adevărat. Vă sunt extrem de recunoscătoare, să ştiţi. Iar dacă sunt nerăbdătoare să încep să-mi câştig existenţa, e doar pentru că îmi dau seama că aşa e corect şi nu… şi nu… ei bine, şi nu să stau degeaba, după tot ce-aţi făcut pentru mine. N-aş… n-aş vrea să pară că profit de pe urma dumneavoastră.

Glasul Laurei Welman luă o bruscă nuanţă tăioasă:

— Aşadar asta îţi vâră în cap Gerrard? Nu-i da atenţie, Mary. Niciodată nu s-a pus şi nu se va pune problema că ai profita de pe urma mea! Îţi cer să mai rămâi puţin aici pe socoteala mea. Curând totul se va sfârşi… Dacă lucrurile şi-ar urma cursul firesc, viaţa mea s-ar putea termina pe loc… fără s-o mai lungesc cu aiureala asta cu sore şi doctori.

— Oh, nu, doamnă Welman, doctorul Lord spune că puteţi trăi încă mulţi ani.

— Nu sunt deloc dornică, mulţumesc! I-am spus, zilele trecute, că, într-un stat civilizat, tot ce-aş avea de făcut, ar fi să-i sugerez că vreau s-o termin cu viaţa, iar el să mă ajute să mor fără dureri, dându-mi un drog amăgitor. Iar dacă ai avea cât de cât curaj, doctore, i-am spus, ai face-o oricum!

Mary striga:

— Oh! El ce a spus?

— Nepoliticosul tânăr doar a rânjit la mine, draga mea, şi mi-a spus că nu are de gând să rişte să fie spânzurat. A adăugat: „Dacă mi-aţi lăsa toată averea dumneavoastră, doamnă Welman, ar fi altă treabă, bineînţeles!” Ce şarlatan nesăbuit! Dar îmi place. Vizitele lui îmi fac mult mai bine decât doctoriile lui.

— Da, e foarte drăguţ, spuse Mary. Sora O’Brien se gândeşte mai tot timpul la el, ca de altfel şi sora Hopkins.

— Hopkins ar trebui să aibă mai mult bun simţ la vârsta ei. Cât despre O’Brien, ea zâmbeşte prosteşte şi spune: „Oh, doctore” şi răstoarnă etuvele alea lungi ale ei ori de câte ori el se apropie de ea.

— Sărmana soră O’Brien!

Doamna Welman spuse cu indulgenţă:

— De fapt nu e un soi rău, dar toate sorele mă supără. Întotdeauna cred că ai vrea „o bunătate de ceai” la cinci dimineaţa! Se opri. Ce-a fost asta? Maşina?

Mary se uită pe fereastră.

— Da, e maşina. Au sosit domnişoara Elinor şi domnul Roderick.

Doamna Welman îi spuse nepoatei sale.

— Mă bucur foarte mult pentru tine şi Roddy, Elinor.

Elinor îi zâmbi:

— Ştiam că te vei bucura, mătuşă Laura.

După o clipă de ezitare, bătrâna spuse:

— Ţii… cu adevărat la el, Elinor?

Sprâncenele subţiri ale lui Elinor se înălţară.

— Bineînţeles.

Laura Welman adăugă repede:

— Trebuie să mă ierţi, draga mea. Ştii, eşti atât de rezervată. E greu de ştiut ce gândeşti şi ce simţi. Când amândoi eraţi mult mai tineri, mă gândeam că începuseşi să ţii… prea mult la Roddy…

Din nou sprâncenele lui Elinor se ridicară.

— Prea mult?

— Da. Nu-i înţelept să ţii prea mult la cineva. Uneori, fetele foarte tinere chiar asta fac… M-am bucurat când ai plecat în Germania să-ţi termini şcoala. Pe urmă, când te-ai întors, păreai foarte indiferentă faţă de el… şi, ei bine, mi-a părut rău şi de asta! Eu sunt o bătrână obositoare, greu de mulţumit! Însă, întotdeauna, mi-am închipuit că aveai o fire poate prea tumultoasă… firea celor din familia noastră. Nu e o mare fericire pentru cel care o posedă… Dar, cum spuneam, când te-ai întors din străinătate, atât de indiferentă faţă de Roddy, mi-a părut rău de asta pentru că, întotdeauna, am sperat să fiţi împreună. Acum sunteţi, aşa că totul e perfect! Şi chiar ţii la el?

Elinor spuse cu gravitate.

— Ţin destul la Roddy şi, în acelaşi timp, nu prea mult.

Doamna Welman dădu din cap a aprobare.

— Atunci, cred că veţi fi fericiţi. Roddy are nevoie de dragoste… dar nu de-o pasiune violentă, nu-i place. O fire posesivă l-ar face să se depărteze.

Elinor spuse din toată inima:

— Îl cunoşti bine pe Roddy!

— Dacă Roddy ţine la tine puţin mai mult decât ţii tu la el… ei bine, nu poate decât să fie bine.

Elinor spuse apăsat:

— Lista de sfaturi ale mătuşii Agatha. „Fă-ţi prietenul să bâjbâie încontinuu! Nu-l lăsa să fie prea sigur de tine!”

Laura Welman rosti repede:

— Eşti nefericită, copilă? Ceva nu merge?

— Nu, nu, e în regulă.

— Tocmai te gândeai ca am fost cam… meschină? Draga mea, eşti tânără şi sentimentală. Mă tem însă că viaţa este destul de meschină…

Elinor răspunse cu o uşoară amărăciune:

— Presupun că aşa este.

— Copila mea… eşti nefericită? Ce se întâmplă?

— Nimic… absolut nimic. Se ridică şi se duse la fereastră. Pe jumătate întoarsă, spuse:

— Mătuşa Laura, crezi ca dragostea este întotdeauna un lucru plăcut? E o fericire?

Chipul doamnei Welman deveni grav.

— În sensul la care te referi, Elinor… nu, probabil că nu… Faptul de a iubi cu pasiune pe cineva întotdeauna îţi aduce mai multă amărăciune decât veselie, însă, oricum, Elinor, n-ai putea exista fără experienţa asta. Cine nu a iubit cu adevărat, nu a trăit cu adevărat…

Fata dădu din cap.

— Da… dumneata înţelegi… ai ştiut cum e…

Se întoarse repede, cu o privire întrebătoare.

— Mătuşă Laura…

Uşa se deschise şi intra sora O’Brien.

— Doamnă Welman, a venit doctorul.

Doctorul Lord era un tânăr de treizeci şi doi de ani. Avea părul de culoarea nisipului, o faţă fermecător de urâtă şi pistruiată, şi o remarcabilă bărbie pătrată. Ochii îi erau pătrunzători, de un albastru deschis.

— Bună dimineaţa, doamnă Welman.

— Bună dimineaţa, doctorule Lord. Aceasta e nepoata mea, domnişoara Carlisle.

Pe chipul transparent al doctorului Lord înflori cea mai făţişă admiraţie. Rosti „îmi pare bine”, şi luă mâna pe care Elinor o întinse cu atâta gingăşie, de parca s-ar fi temut ca ar putea să se spargă.

Doamna Welman continuă:

— Elinor şi nepotul meu au venit să-mi ridice moralul.

— Splendid! spuse doctorul Lord. Exact de ce aveţi nevoie! Prezenţa lor vă va face cum nu se poate inai bine, doamnă Welman, Continua s-o privească pe Elinor cu o admiraţie evidentă.

Îndreptându-se spre uşă, Elinor spuse:

— Poate am să vă mai văd înainte ca să plecaţi, doctore Lord.

— Oh… ăă… da, desigur.

Elinor ieşi, închizând uşa după ea. Doctorul Lord se apropie de pat, cu sora O’Brien agitându-se în urma lui. Doamna Welman îi făcu cu ochiul:

— O iei de la capăt cu trucurile dumitale, doctore? Puls, respiraţie, temperatură? Ce impostori sunteţi voi, doctorii!

Sora O’Brien oftă.

— Oh, doamnă Welman. Ce lucruri v-aţi găsit să spuneţi unui doctor!

Cu o clipire şireată, doctorul spuse:

— Doamna Welman m-a citit, soră. Oricum, doamnă Welman, am să-mi fac numărul. Necazul cu mine e că niciodată n-am învăţat bunele maniere.

— Manierele dumitale sunt perfecte. De fapt eşti destul de mândru de asta.

Peter Lord chicoti şi spuse:

— Asta o susţineţi dumneavoastră!

După câteva întrebări de rutină, doctorul se lăsă pe speteaza scaunului şi-i zâmbi pacientei sale.

— Bun, spuse el. V-aţi revenit splendid.

— Deci, am să mă ridic şi am să umblu prin casă în câteva săptămâni?

— Nici chiar aşa de repede.

— Nu, într-adevăr. Impostorule! La ce bun să trăieşti aşa, întins, şi îngrijit ca un bebeluş?

— La ce bun să trăieşti, oricum? Asta-i adevărata întrebare. Am citit odată despre drăguţa aia invenţie medievală, Micul Paradis. Nu puteai sta nici în picioare, nici şezând, nici culcat în colivia aia. Ai gândi că un condamnat la aşa ceva va muri în câteva săptămâni. Nici vorbă! Un om a trăit şaisprezece ani într-o cuşcă de fier, a fost eliberat, şi a trăit până la adânci bătrâneţi.

— Care-i morala? întrebă doamna Welman.

— Morala este că ai instinctul de a trăi. Nu trăieşti pentru că ai motiv sa trăieşti. Oamenii care, cum spunem noi, „ar fi mai bine să moară”, nu vor să moară! Oamenii, care aparent au pentru ce trăi, se lasă copleşiţi de viaţă şi se sting pentru că nu au puterea să lupte.

— Continuă!

— Nu mai e nimic de adăugat. Dumneavoastră sunteţi una din cei care vor, cu adevărat, să trăiască, orice aţi spune! Iar dacă trupul dumneavoastră vrea să trăiască, în zadar creierul vrea să schimbe ordinea lucrurilor.

Doamna Welman schimbă brusc subiectul.

— Cum îţi place aici, prin părţile astea?

Peter Lord zâmbi.

— Mi se potriveşte de minune.

— Nu e puţin plicticos pentru un tânăr ca dumneata? Practica la ţară nu ţi se pare neinteresantă?

Lord scutură din capul său blond.

— Nu, îmi place munca mea. Ştiţi, îmi plac oamenii şi bolile obişnuite, de zi cu zi. Nu mi-ar plăcea să scormonesc după

bacilii ciudaţi ai vreunei boli necunoscute. Îmi plac pojarul şi vărsatul de vânt, şi aşa mai departe, îmi place să văd cât de dificil reacţionează organismele la ele. Să văd dacă nu cumva pot îmbunătăţi tratamentul lor. Necazul cu mine e că n-am absolut nici o ambiţie. Am să stau aici până au să-mi crească mustăţile şi oamenii vor începe să spună: „Bineînţeles, doctorul Lord e la noi dintotdeauna şi e un bătrânel simpatic; însă metodele lui sunt foarte demodate şi poate c-ar fi mai bine să-l chemăm pe tânărul cutăricădespre care se spune că e foarte la zi…”

— Hm! făcu doamna Welman. S-ar părea că ţi-ai înregistrat toate astea pe bandă.

Peter Lord se ridică.

— Ei bine, trebuie să plec…

— Cred că nepoata mea vrea să-ţi vorbească. Apropo, ce părere ai despre ea?

Doctorul Lord se făcu brusc stacojiu. Se înroşi până la sprâncene.

— Eu… oh! arată foarte bine, nu-i aşa? Şi… ăă… îmi închipui că e… ăă… foarte deşteaptă şi aşa mai departe.

Doamna Welman se amuza, îşi zise în gând: „Doamne ce tânăr e…”

Tare, spuse:

— Ar trebui să te însori.

Roddy admira grădina. Traversase peluza deasă, apoi o luase pe aleea pietruită şi intrase în grădina împrejmuită de zid. Era bine păzită şi aranjată. Se întrebă dacă el şi Elinor aveau să locuiască la Hunterbury într-o zi. Presupuse că da. Lui i-ar fi plăcut. Prefera viaţa la ţară. În privinţa lui Elinor era puţin îndoit. Probabil ca ei i-ar fi convenit mai mult să locuiască la Londra…

Cu Elinor era destul de dificil să ştii cum stai. Ea nu lăsa să se vadă mare lucru din ceea ce gândea şi simţea. Asta îi plăcea la ea… Ura oamenii care îşi expuneau gândurile şi sentimentele în faţa ta, care păreau siguri de faptul că erai

dornic să le cunoşti mecanismul interior. Rezerva era întotdeauna mult mai interesantă.

Elinor era cu adevărat perfectă. Nu avea nimic care să te enerveze sau să te jignească. Era o încântare s-o priveşti, să-i vorbeşti… cea mai fermecătoare companie.

Îşi zise mulţumit: „Sunt al naibii de norocos că o am. Nu-mi pot imagina ce-a găsit la un tip ca mine”.

Căci Roderick Welman, în ciuda firii lui dificile, nu era un înfumurat. Fusese sincer uimit, când Elinor acceptase să se mărite cu el.

Viaţa i se deschidea înainte plină de promisiuni. Presupunea că el şi Elinor se vor căsători foarte curând… adică dacă vroia şi Elinor. Poate ea ar vrea să mai amâne puţin. Nu trebuia s-o zorească. La început, va fi un pic mai greu. Totuşi nu era îngrijorător. Spera sincer ca mătuşa Laura să nu moară mult timp de acum înainte. Ea a fost scumpă şi mereu bună cu el, primindu-l acolo în vacanţe, interesându-se, tot timpul, de tot ce făcea.

Îşi alungă gândul privitor la moartea ei (mintea lui refuza, de obicei, orice gând neplăcut). Nu-i plăcea să vizualizeze prea limpede orice era neplăcut… Dar… ăă… după aceea… ei bine, va fi foarte agreabil să trăiască aici, mai ales că vor avea o mulţime de bani ca să păstreze domeniul la înălţime. Se întrebă cât anume îi lăsase mătuşa. Nu că l-ar fi interesat cu adevărat. Pentru unele femei ar fi contat foarte mult, dacă bărbatul sau soţia aveau bani. Nu şi pentru Elinor. Ea era plină de tact şi-nu-i păsa prea mult de bani ca să facă o problemă din asta.

Se gândi: „N-am nici un motiv de îngrijorare… orice s-ar întâmpla!”

Ieşi din grădină prin poarta din spate. De acolo, întră într-o mică pădurice, unde primăvara creşteau narcise. Acum trecuseră, desigur. Dar lumina verde care pătrundea printre copaci era foarte plăcută.

O clipă, îl cuprinse o ciudată nelinişte… o replică la placiditatea lui anterioară. Gândi: „Există ceva… ceva ce n-

am… ceva ce vreau… vreau…”

Lumina verde-aurie, moliciunea aerului… ele grăbeau pulsul, îi făceau sângele să clocotească, îl făceau să simtă o bruscă neliniște.

O fată venea printre pomi spre el – o fată cu părul blond strălucitor şi cu pielea de un roz luminos.

Gândi: „Ce frumos… e nespus de frumos”.

Ceva îl făcu să înţepenească; rămase foarte liniştit, într-o imobilitate de gheaţă. Lumea, gândi el, se învârtea, făcea giumbuşlucuri, era imprevizibil şi imposibil şi minunat de nebună!

Fata se opri brusc, apoi înaintă. Veni spre locul unde stătea el, mut ca un peşte, cu gura deschisă.

Ezitând uşor, ea spuse:

— Nu vă amintiţi de mine, domnule Roderick? E mult de-atunci, fireşte. Sunt Mary Gerrard, de la căsuţa portarului.

— Oh… oh… tu eşti Mary Gerrard?

— Da. Fireşte că m-am schimbat, de când nu m-aţi văzut.

— Da, te-ai schimbat. Nu… nu te-aş fi recunoscut.

Stătea uitându-se la ea. Nu auzi paşii din spatele lui. Mary îi auzi şi se întoarse.

Elinor rămase o clipă nemişcată. Apoi spuse:

— Bună, Mary.

— Bună ziua, domnişoară Elinor. Mă bucur să vă văd.

Doamna Welman vă aştepta să veniţi.

— Da… n-am fost aici de mult. Eu… sora O’Brien m-a trimis să te caut. Vrea să o ridice pe doamna Welman şi spune că, de obicei, tu te ocupi de asta.

— Mă duc imediat.

O rupse la fugă. Elinor rămase privind după ea. Mary alerga bine, graţioasă în fiecare mişcare.

Roddy rosti încetişor: „Atalanta…”

Elinor nu răspunse. Rămase liniştită câteva clipe. Apoi spuse:

— E aproape ora mesei. Ar fi bine să ne întoarcem.

Porniră alături spre casă.

— Oh! Vino, Mary. E un film colosal cu Garbo… despre Paris. Şi e o ecranizare după un autor cunoscut. S-a făcut şi o operă cândva.

— Eşti foarte drăguţ, Ted, dar chiar nu vreau.

Ted Bigland spuse supărat:

— N-am reuşit să te fac să ieşi zilele astea, Mary. Eşti altfel… cu totul altfel.

— Nu, Ted, nu sunt.

— Eşti! Cred că e din cauză că ai fost în străinătate, la şcoala aia înaltă şi în Germania. Acum eşti prea bună pentru noi.

— Nu-i adevărat, Ted. Nu sunt aşa.

Mary vorbea cu aprindere.

Tânărul, un exemplar reuşit, se uita cu jind la ea, în ciuda supărării sale.

— Ba eşti. Eşti aproape o doamnă, Mary.

— Aproape că nu-i bine, nu-i aşa? întrebă Mary cu bruscă amărăciune.

— Nu, mă tem că nu, confirmă el, înţelegând la ce se referea ea.

— Oricum, cui îi pasă de asta în ziua de azi? Doamne sau domni, şi toate astea!

— N-ar conta zise gânditor. Şi, totuşi, există un simţământ. Dumnezeule, Mary, arăţi ca o contesă, sau aşa ceva.

— Asta nu spune nimic. Am văzut contese care arătau ca nişte vânzătoare de haine vechi!

— Lasă, ştii tu ce am vrut să spun.

O siluetă statuară de mari proporţii, îmbrăcată cu gust, în negru, venea către ei. Ochii ei le aruncară o privire pătrunzătoare. Ted se dădu câţiva paşi înapoi. Spuse:

— Bună ziua, doamnă Bishop.

Doamna Bishop îşi înclina capul cu graţie.

— Bună ziua, Ted Bigland. Bună ziua, Mary.

Trecu mai departe, o navă în plină mare.

Ted privi cu respect în urma ei.

Mary murmură:

— Uite, ea e, cu adevărat, ca o ducesă.
— Da… are maniere alese, întotdeauna mă face să simt ca mă strânge gulerul.
Mary spuse uşurel:
— Nu mă place.
— Prostii, fata mea.
— E adevărat, mereu îmi vorbeşte tăios.
— Gelozia, spuse Ted atotştiutor. Asta e!
Mary spuse cu îndoială:
— Cred ca ar putea fi şi asta…
— Asta e. A fost ani de zile menajeră la Hunterbury, a dat ordine tuturor, iar acum bătrâna doamnă Welman a făcut o pasiune pentru tine, iar pe ea a dat-o la o parte! Din cauza asta.
— E o prostie din partea mea, dar nu pot suporta să nu mă placă cineva. Vreau ca lumea să mă placa, zise Mary, uşor îngândurată.
— Sigur vor fi femei, care nu te vor plăcea, Mary! Pisici geloase, care gândesc că arăţi prea bine!
— Cred că gelozia e îngrozitoare.
— Poate… dar există. Auzi, săptămâna trecută, am văzut la „Alledore” un film minunat. Clark Gable. Era vorba despre… unul din grandomanii milionari care îşi neglijează nevasta; şi atunci ea s-a prefăcut că îl înşeală. Şi mai era un alt tip…
Mary se mişcă din loc.
— Regret, Ted, trebuie să plec. Am întârziat.
— Unde te duci?
— Mă duc să iau ceaiul cu sora Hopkins.
Ted se strâmbă.
— Ce gusturi ciudate. Femeia asta e cea mai mare bârfitoare din sat! Îşi vâră peste tot nasul ăla lung.
— Cu mine a fost întotdeauna foarte amabilă.
— Oh, nu spun că e rea. Doar că vorbeşte prea mult!
— La revedere, Ted.
Plecă în grabă, lăsându-l privind supărat în urma ei.

Sora Hopkins locuia într-o căsuţă la marginea satului! Tocmai sosise şi-şi dezlega şireturile bonetei, când Mary intră.

— Ah, iată-te! Am întârziat puţin. Bătrâna doamnă Caldecott e iar bolnavă. M-a făcut să întârzii cu bandajul. Te-am văzut, în capătul străzii, cu Ted Bigland.

— Da…

De unde stătea, sora Hopkins se uită alertată la flacăra lămpii de gaz de sub ibric.

— Ţi-a spus ceva deosebit, draga mea?

— Nu. Doar m-a invitat la film.

— Înţeleg, răspunse prompt, sora Hopkins. Ei bine, fireşte, e un tânăr drăguţ, şi nu lucrează prea rău la garaj, iar tatăl lui o duce mai bine decât mulţi fermieri de pe aici. Oricum, draga mea, tu nu-mi pari deloc potrivită în rolul de soţie a lui Ted Bigland. Nu cu educaţia ta. Cum spuneam, în locul tău, m-aş specializa când va veni vremea. Nu munceşti cine ştie ce, şi în felul ăsta, cunoşti lume; iar timpul îţi aparţine.

— Am să mă mai gândesc. Ieri, doamna Welman a stat de vorbă cu mine. A fost foarte drăguţă. Nu vrea să plec chiar acum. A spus că mi-ar simţi lipsa. Dar m-a convins să nu-mi fac griji în privinţa viitorului, pentru că ea are de gând să mă ajute.

Sora Hopkins spuse cu îndoială:

— Mai bine l-ar scrie negru pe alb, ajutorul ăsta! Bolnavii sunt ciudaţi.

Mary întrebă:

— Credeţi ca doamna Bishop chiar nu poate să mă sufere… sau e doar o închipuire de-a mea?

Sora Hopkins reflectă un moment.

— Trebuie să spun că face o mutră cam acra, când te vede. E una din acelea care nu suferă că tinerii o duc bine sau că sunt ajutaţi. Consideră, probabil, că doamna Welman ţine niţel prea mult la tine şi asta nu-i pică bine.

Începu să râdă vesel.

— În locul tău nu mi-aş face probleme, Mary, draga mea. Vrei să desfaci punga aia? Înăuntru sunt doua gogoşi.

Capitolul III

Mătuşa dumneavoastră a avut noaptea trecută o a doua congestie cerebrală. Nu e cazul să vă neliniştiţi, dar vă sugerez să veniţi aici dacă e posibil. Lord.

Imediat ce primi telegrama, Elinor îl sunase pe Roddy, iar acum erau amândoi în trenul ce-i ducea spre Hunterbury.

În săptămâna care trecuse de la vizita lor, Elinor nu-l prea văzuse pe Roddy. În cele două ocazii scurte în care se întâlniseră, între ei domnise un gen de stinghereală ciudată. Roddy îi trimisese flori – un buchet mare de trandafiri cu tulpina lungă. Gestul era neobişnuit la el. În timpul unei cine pe care o luaseră împreună, fusese mai atent ca de obicei, consultând-o în privinţa preferinţelor în alegerea meniului, întrecându-se pe sine în a o ajuta să-şi scoată şi să-şi pună pardesiul. Părea ca şi când ar fi jucat un rol într-o piesă – rolul logodnicului credincios, gândi Elinor.

Apoi îşi spusese: „Nu fi proastă. Nu s-a întâmplat nimic… E doar imaginaţia ta. Imaginaţia ta posesivă, bolnăvicioasă!”

Purtarea ei faţă de el fusese, poate, uşor mai detaşată, mai străină.

Acum, cu necazul acela neaşteptat, stinghereala trecuse şi stăteau de vorbă destul de firesc.

Roddy spuse:

— Draga bătrânică, se simţea atât de bine, când am fost la ea, zilele trecute!

— Îmi pare tare rău pentru ea. Ştiu cât ura boala în general, iar acum, când probabil va fi şi mai neajutorată, trebuie să fie cumplit pentru ea! Te face să te gândeşti, Roddy, că oamenii ar trebui să fie ajutaţi să scape… daca o vor cu adevărat.

— Sunt de acord. E singurul lucru civilizat. Animalelor le curmi durerea. Presupun că nu se face la fel şi cu oamenii întrucât, natura umana fiind cum e, unii ar putea fi

„scăpaţi”, pentru bani, de dragele lor rude… când, poate, n-ar fi deloc bolnavi.

Elinor rosti gânditoare:

— Asta trebuie s-o facă un doctorul, se înţelege.

— Doctorul poate fi un escroc.

— Într-un doctorul ca Lord poţi avea încredere.

Roddy rosti neglijent:

— Da, pare un om cu o fire deschisă. Drăguţ tip.

Doctorul Lord stătea aplecat deasupra patului. Sora O’Brien se agita în spatele lui. Cu fruntea încreţită, doctorul încerca să dezluşească sunetele neclare, care ieşeau din gura pacientei sale.

— Da, da. Hai, nu vă agitaţi. Aveţi o groază de timp, nu vă grăbiţi. Când vreţi să spuneţi da, doar ridicaţi mâna dreaptă. E ceva care vă îngrijorează?

Primi un semn afirmativ.

— Ceva urgent? Da. Ceva ce vreţi să fie făcut? Să trimitem după cineva? Domnişoara Carlisle? Şi domnul Welman? Sunt pe drum.

Doamna Welman încercă din nou sa vorbească incoerent. Doctorul asculta cu atenţie.

— Vreţi să vină, dar nu despre asta-i vorba? Altcineva? O rudă? Nu. Ceva legat de o afacere? Înţeleg. Ceva privitor la bani. Avocat? Aşa e, nu? Vreţi să vină avocatul dumneavostră? Vreţi să-i daţi instrucţiuni în legătură cu ceva? Hai, hai… e în regulă. Staţi liniştită. E timp berechet. Ce spuneţi… Elinor? Ea ştie care avocat? Şi să aranjeze cu el? Bun. Ea va fi aici în jumătate de oră. Am să-i spun ce vreţi şi am s-o aduc şi vom aranja totul împreună. Hai, nu vă necăjiţi. Lăsaţi totul în seama mea. Voi avea grijă ca lucrurile să fie rezolvate aşa cum doriţi.

Rămase o clipă, urmărind-o cum se relaxează, apoi se îndepărtă repede şi ieşi pe palier. Sora O’Brien îl urmă. Sora Hopkins tocmai urca scările. Spuse gâfâind:

— Bună seara, domnule doctor.

— Buna seara, soră.

Merse cu amândouă în camera de alături, camera sorei O’Brien, şi le dădu instrucţiuni. Sora Hopkins avea s-o schimbe pe sora O’Brien peste noapte.

— Mâine va trebui să fac rost de o a doua soră internă. Epidemia asta de difterie din Stanford e înspăimântătoare. Sorele şi infirmierele lucrează pe brânci şi e greu să găseşti una liberă.

Terminând cu instrucţiunile, ce îi erau ascultate cu deosebită atenţie (ceea ce îl măgulea câteodată), doctorul Lord coborî scările, pregătit să-i întâmpine pe nepoata şi nepotul pacientei, care, după ceasul lui, trebuiau să pice dintr-o clipă în alta.

În hol o găsi pe Mary Gerrard. Chipul ei palid era neliniştit. Fata întrebă:

— E mai bine?

— Pot să-i asigur o noapte liniştită… asta-i tot ce se poate face.

Mary spuse întretăiat:

— Pare atât de crud… de nedrept…

— Da, câteodată se întâmplă şi aşa. Cred…

— A venit maşina.

Ieşi în hol.

Mary alergă pe scări în sus.

În timp ce intra în salon, Elinor întrebă:

— E foarte rău?

Roddy arăta palid şi înspăimântat. Doctorul rosti grav:

— Mă tem că va fi un şoc pentru dumneavoastră. E aproape total paralizată. Vorbirea îi e neinteligibilă. Apropo, e foarte preocupată şi neliniştită în legătură cu ceva. Ceva ce are legătură cu avocatul ei. Îl cunoaşteţi, domnişoară Carlisle?

Elinor spuse repede:

— Domnul Seddon… din Bloomsbury Square. Dar, la ora asta, nu mai e acolo, iar adresa de acasă n-o ştiu.

Doctorul spuse liniştitor:

— Va fi timp destul mâine. Dar sunt nerăbdător s-o fac să se liniştească, să nu se mai agite. Dacă vreţi să veniţi acum sus cu mine, domnişoară Carlisle, cred că amândoi vom reuşi s-o calmăm.

— Fireşte. Vin imediat cu dumneata.

Roddy rosti cu jumătate de gură.

— Să vin şi eu?

În sinea lui se simţi ruşinat, dar îl încerca o groază surdă să intre în camera bolnavei, s-o vadă zăcând imobilă şi neajutorată.

Doctorul Lord îl consolă prompt.

— Nu e nevoie, domnule Welman. E preferabil să nu fie prea multe persoane în cameră.

Pe chipul lui Roddy se citi limpede uşurarea.

Doctorul Lord şi Elinor urcară la etaj. Sora O'Brien era lângă pacientă.

Laura Welman, respirând adânc şi greoi, zăcea ca într-o toropeală. Elinor o privea şocată de faţa ei căzută, schimbată.

Deodată pleoapa dreaptă se deschise. Pe chipul ei apăru o uşoară schimbare, când o recunoscu pe Elinor.

Încercă să vorbească.

— Elinor…

Pentru cineva care nu ştia ce vroia sa spună, cuvântul ar fi fost neinteligibil.

Elinor spuse repede:

— Sunt aici, mătuşă Laura. Te îngrijorează ceva? Vrei să trimit după domnul Seddon?

Iarăşi câteva sunete neclare şi răguşite. Elinor le ghici înţelesul.

— Marry Gerrard?

Mâna dreaptă se ridică încet, în semn de încuviinţare.

De pe buzele bolnavei se auzi o lungă bolboroseală. Doctorul Lord şi Elinor se frământau neajutoraţi. Bolboroseala se auzi iar şi iar. Elinor prinse un cuvânt.

— Dotă? Vrei să-i laşi o dotă prin testament? Vrei să aibă nişte bani? Înţeleg, dragă mătuşă. Asta va fi foarte simplu. Domnul Seddon va veni mâine aici şi totul se va aranja exact cum doreşti.

Suferinda părea uşurată. Privirea aceea nefericită dispăru din ochii ei rugători. Elinor îi luă mâna şi simţi uşoara strânsoare a degetelor bătrânei.

Doamna Welman spuse cu mare efort:

— Tu… tot… voi…

Elinor spuse:

— Da, da, las-o în seama mea. Am să am grijă să se facă tot ce vrei.

Simţi din nou presiunea degetelor. Apoi aceasta scăzu. Pleoapele căzură şi se închiseră.

Doctorul Lord îşi lăsa blând mâna pe braţul lui Elinor şi o scoase din cameră. Sora O'Brien îşi reluă locul de la căpătâiul bolnavei.

În faţa camerei, Mary Gerrard stătea de vorbă cu sora Hopkins. Când îi văzu, sări înainte.

— Oh, doctore Lord, vă rog, pot să intru la ea?

El dădu din cap.

— Să fii foarte liniştită şi să n-o tulburi.

Mary intră în camera bolnavei.

Doctorul Lord spuse:

— Trenul a întârziat. Trebuia…

Se opri. Elinor întorsese capul după Mary. Brusc, deveni conştientă de tăcerea lui. Întoarse capul şi se uită întrebătoare la el. El o privea… o privire uimită. Obrajii lui Elinor se colorară.

— Îmi cer scuze. Ce spuneai?

Peter Lord rosti încetişor.

— Ce spuneam? Am uitat. Domnişoară Carlisle, e nemaipomenit că sunteţi aici! Vorbea cu căldură. Înţelegeţi repede, sunteţi liniştitoare, inspiraţi încredere, exact aşa cum trebuie.

Un pufnit uşor veni dinspre sora Hopkins. Elinor spuse:

— Biata de ea. Mă tulbură îngrozitor s-o văd în starea asta.
— Fireşte. Dar n-aţi arătat-o. Trebuie că aveţi multă stăpânire de sine.
— Am învăţat să… nu-mi arăt sentimentele.
Doctorul spuse încet:
— În tot cazul, masca mai trebuie să şi cadă, din când în când.
Sora Hopkins se năpustise în baie. Ridicându-şi sprâncenele şi privindu-l drept, Elinor spuse:
— Masca?
— Chipul omenesc nu e decât o mască, la urma urmei.
— Şi ce-i sub ea?
— Sub ea e natura primitivă a bărbatului sau a femeii.
Elinor se întoarse repede şi o luă pe scări în jos.
Serios, încurcat şi sobru, Peter Lord o urmă.
Roddy îi întâmpină în hol.
— Cum e? întrebă el nerăbdător.
Elinor spuse:
— Sărmana de ea! E foarte trist s-o vezi… Eu n-aş pleca, Roddy, până… până… nu întreabă de tine.
— Vrea ceva… anume?
Peter Lord îi spuse lui Elinor:
— Trebuie să plec. Deocamdată, nu pot face mai mult. Voi veni mâine dimineaţă. La revedere, domnişoară Carlisle. Nu… nu vă necăjiţi prea tare.
Îi ţinu, câteva clipe, mâna într-a sa. Strânsoarea mâinii lui era reconfortantă. „Mă priveşte cam ciudat, de parcă… i-ar părea rău pentru mine”, gândi Elinor.
După ce uşa se închise în urma doctorului, Roddy repetă întrebarea.
Elinor răspunse:
— Mătuşa Laura e îngrijorată în privinţa… privinţa unei probleme de procedură legală. Am liniştit-o şi i-am spus ca domnul Seddon va veni, în mod sigur, mâine, aici. Primul lucru pe care-l avem de făcut e să-i telefonăm.
Roddy întrebă:

— Vrea să-şi facă alt testament?
— N-a spus asta.
— Ce…?
Se opri la mijlocul întrebării.
Mary Gerrard alerga pe scări în jos. Traversă holul şi dispăru pe uşa care ducea spre bucătărie.
— Da? Ce vroiai să întrebi? se auzi vocea aspră a Elinorei.
Roddy rosti înecat:
— Eu… ce? Am uitat.
Rămăsese uitându-se la uşa pe care dispăruse Mary Gerrard.
Elinor îşi strânse pumnii. Simţi cum unghiile lungi şi ascuţite îi intră în carne. Gândi: „Nu pot suporta… Nu pot suporta… Nu e închipuire… E adevărat… Roddy… Roddy… Nu vreau să te pierd…”
Şi iar se gândi: „Bărbatul acela… doctorul… oare ce-a văzut pe faţa mea, acolo, la etaj? Ceva a văzut… Oh, Doamne, ce cumplită e viaţa… să simţi ce simt eu acum! Spune ceva, proasto! Adună-te!”
Cu glasul sau calm, spuse tare:
— În privinţa mesei, Roddy… Nu prea mi-e foame. Voi sta eu cu mătuşa Laura, ca să poată sorele să coboare împreună.
Roddy întrebă alarmat:
— Să mănânce cu mine?
Elinor răspunse rece:
— N-or să te muşte!
— Dar tu ce-ai să faci? Trebuie să mănânci ceva. De ce să nu cinăm noi mai întâi, iar ele după aceea?
— Nu, e mai bine cum am propus eu. Adăugă repezit: Ştii, sunt afectate.
În minte, îşi zise: „N-aş putea să stau la masă cu el… singuri… vorbind… purtându-ne ca de obicei…” Adăugă nerăbdătoare:
— Oh, lasă-mă să aranjez lucrurile după capul meu!

Capitolul IV

Servitoarea fu cea care o trezi pe Elinor în dimineaţa următoare. Era doamna Bishop în persoană, năvălind în veşmântul ei negru şi demodat, şi hohotind fără jenă.

— Oh, domnişoară Elinor, s-a dus…

— Ce?

— Draga dumneavoastră mătuşă. Doamna Welman. Stăpâna mea dragă. S-a prăpădit în somn.

— Mătuşa Laura? Moartă?

Elinor rămase cu ochii măriţi, incapabilă să priceapă. Doamna Bishop hohotea acum cu şi mai mare jale.

— Cine-ar fi crezut? se vaită ea. După toţi anii ăştia! Sunt aici de optsprezece ani. Dar… nu-mi vine a crede…

Elinor rosti încetişor:

— Aşadar, mătuşa Laura a murit în somn… liniştită… Ce binecuvântare pentru ea!

Doamna Bishop hohoti.

— Aşa de brusc. Doctorul a promis că o să treacă de dimineaţă şi că totul va fi ca de obicei.

Elinor spuse destul de tăios:

— N-a fost chiar brusc. În definitiv, era bolnavă de câtva timp. Sunt chiar mulţumită că a scăpat de suferinţă.

Doamna Bishop, înlăcrimată, fu de acord că era o binecuvântare că nu mai trebuia să sufere. Adăugă:

— Cine-i va spune domnului Roderick?

— Eu, răspunse Elinor.

Îşi trase pe ea un capot, şi se duse la uşa lui şi bătu.

— Intră!

Elinor intră.

— Mătuşa Laura a murit, Roddy. A murit în somn.

Ridicat în pat în capul oaselor, Roddy inspiră adânc.

— Sărmana mătuşă Laura! Tot ce pot să spun e: Slavă Domnului! N-aş fi suportat s-o mai văd, târându-se de azi pe mâine, în starea în care era ieri.

Elinor observă mecanic:

— Nu ştiam că ai văzut-o ieri.

Cumva ruşinat, Roddy dădu din cap.

— Adevărul e că m-am simţit ca un laş că am evitat să merg la început! M-am dus la ea seara târziu. Sora, cea grasă, ieşise după ceva – o sticlă de apă fierbinte, cred – şi m-am strecurat înăuntru. Fireşte, n-a ştiut că sunt acolo.

Doar am stat puţin şi m-am uitat la ea. Apoi, când am auzit-o pe doamna sacâz bubuind în sus pe scări, m-am furişat afară. Doamne, era cumplit s-o vezi!

— Da.

— Trebuie să fi blestemat fiecare clipă pe care o trăia!

— Aşa e.

Roddy spuse:

— E minunat că noi doi privim întotdeauna lucrurile la fel.

— Da, e.

— Amândoi simţim acelaşi lucru, în clipa aceasta: recunoştinţă că a scăpat de tot chinul…

Sora O’Brien spuse:

— Ce e soră? Ai pierdut ceva?

Sora Hopkins, roşie la faţă, cotrobăia de zor în micuţa trusă pe care o lăsase în geantă, în hol, în seara precedentă. Mormăi:

— Foarte supărător! Nu-mi pot imagina cum de-am ajuns sa fac un asemenea lucru!

— Ce anume?

Sora Hopkins răspunse nu prea dezluşit:

— Am fost la Eliza Rykin… ştii, sarcoma aceea. Ea are nevoie de două injecţii pe zi… dimineaţa şi seara… morfină. I-am făcut ultima tabletă din tubul vechi, noaptea trecută, şi puteam să jur că-l aveam cu mine pe cel nou.

— Mai caută o dată. Tuburile astea sunt atât de mici!

Sora Hopkins cotrobăi din nou în trusă.

— Nu, nu-i aici. Trebuie să-l fi lăsat acasă, în dulapul meu! După o treabă ca asta, zău dacă mai pot avea încredere în memoria mea. Aş fi jurat că l-am luat la mine!

— Ai lăsat undeva trusa, când ai venit încoace?

— Fireşte că nu! spuse apăsat sora Hopkins.

— Eşti sigură?

— Oh, da! Singurul loc în care am lăsat geanta din mână a fost aici, în hol, iar aici nimeni nu s-ar atinge de ceva! Cred că memoria îmi joacă feste. Dar asta mă supără, nu ştiu dacă mă înţelegi, în plus, va trebui să mă duc, mai întâi, acasă, în celălalt capăt al satului, şi să mă întorc iar.

Sora O'Brien spuse:

— Sper ca, după noaptea trecută, să n-ai o zi obositoare, draga mea. Biata bătrână. Mă gândeam eu că n-o s-o mai ducă mult.

— Da, şi eu. Însă doctorul o să fie surprins!

Sora O'Brien spuse cu o undă de dezaprobare:

— El e totdeauna atât de optimist în cazurile lui!

Pregătindu-se să plece, sora Hopkins răspunse:

— Ah, e tânăr! Nu are experienţa noastră.

Doctorul Lord se ridică. Sprâncenele sale blonde se înălţară spre frunte, aproape să-i intre în par. Spuse surprins:

— Aşadar a clacat… eh?

— Da, doctore.

Pe sora O'Brien o mânca limba să povestească în amănunţime ce se întâmplase, dar disciplinată, aşteptă.

Peter Lord spuse gânditor:

— A clacat?

Rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse aspru:

— Fă-mi rost de nişte apă fiartă.

Sora O'Brien fu surprinsă şi nelămurită, dar experienţa acumulată în spital o opri să întrebe „de ce?" Dacă un doctor îi spunea să se ducă şi să-i aducă o piele de aligator, nu-l contrazicea ci răspundea mecanic: „Da, doctore", şi ieşea ascultătoare din cameră să rezolve problema.

Roderick Welman întrebă:

— Vreţi să spuneţi că mătuşa mea a murit fără testament… că nu şi-a făcut niciodată un testament?

Domnul Seddon îşi lustrui ochelarii. Spuse:

— Se pare că aşa stau lucrurile.

— Dar e uimitor!

Domnul Seddon tuşi dezaprobator.

— Nu atât de uimitor pe cât vi se pare. Aşa ceva se întâmplă mai des decât v-aţi putea imagina. Există o superstiţie în privinţa asta. Oamenii vor să creadă că au timp berechet. Simplul fapt de a-şi scrie testamentul pare să-i facă să creadă că-şi atrag moartea. Ciudat… dar aşa este!

— Aţi… ăă… discutat vreodată cu ea pe tema asta?

Domnul Seddon replica sec:

— Frecvent.

— Şi ce spunea?

Domnul Seddon oftă.

— Veşnica poveste! Că e timp din belşug! Că nu are încă de gând să moară! Că nu e definitiv hotărâtă cum să-şi împartă banii!

Elinor spuse:

— Dar, desigur, după primul atac…?

Domnul Seddon clătină din cap.

— Oh, nu, atunci a fost şi mai rău. Nici să audă de asta!

Roddy spuse:

— Şi nu vi se pare foarte ciudat?

— Oh, nu. Normal, boala a făcut-o mult mai nervoasă.

Elinor rosti cu glas uimit:

— Dar ea vroia să moară…

Continuând să-şi lustruiască ochelarii, domnul Seddon remarcă:

— Ah, dragă domnişoară Elinor, mintea omenească e foarte ciudată. Poate credea că vrea să moară; dar, pe lângă gândul ăsta, nutrea speranţa să-şi revină complet. Şi, după părerea mea, această speranţă o făcea să considere testamentul ca fiind aducător de ghinion. De asta a tot amânat. Dumneavoastră ştiţi, continuă domnul Seddon, adresându-se, pe neaşteptate, lui Roddy, într-un mod aproape personal, cum e să amâni şi să eviţi un lucru neplăcut… pe care nu vrei să-l abordezi direct?

Roddy se înroşi, îngână:

— D…da, fireşte. Ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Exact. Doamna Welman, întotdeauna, a avut de gând să-şi facă testamentul, dar, de fiecare dată, mâine a fost mai bine decât azi! Îşi zicea întruna că e timp berechet.

Elinor spuse încet:

— Deci, din cauza asta era atât de tulburată, noaptea trecută… şi intrase în panică, şi cerea să veniţi…

Domnul Seddon răspunse:

— Nu încape îndoială!

Roddy întrebă:

— Şi ce-o să se întâmple acum?

— Cu averea doamnei Welman? Domnul Seddon tuşi. Deoarece doamna Welman a murit fară testament, toate bunurile ei revin rudei celei mai apropiate… adică domnişoarei Elinor Carlisle.

Elinor întrebă încet:

— Totul, mie?

— Ia şi Coroana un anumit procentaj, explică domnul Seddon. Apoi intră în detalii, încheie: Nu există dote sau tutele. Banii doamnei Welman au fost, în exclusivitate, ai ei, dispunând de ei după bunul plac. De aceea ei trec direct la domnişoara Carlisle. Ăă… cheltuielile de înmormântare, mă tem, că vor fi destul de mari, dar chiar şi după scăderea lor, averea va rămâne considerabilă şi e şi bine investită în acţiuni de asigurare cât se poate de profitabile.

Elinor spuse:

— Dar Roderick…

Domnul Seddon tuşi, ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Domnul Welman e numai nepotul soţului doamnei Welman. Nu e rudă de sânge.

— Aşa-i, spuse Roddy.

Elinor rosti încet:

— De fapt, nici nu prea contează cui îi revine averea, căci urmează să ne căsătorim.

Dar nu se uită la Roddy.

Fu rândul domnului Seddon să spună: „Aşa-i!”, şi o spuse cam repede.

— Nu contează, nu-i aşa? întrebă Elinor, aproape rugător.

Domnul Seddon plecase.

Chipul lui Roddy se contractă nervos. Spuse:

— Ţie ţi se cuvin. Aşa e drept. Pentru numele lui Dumnezeu, Elinor, scoate-ţi din cap că-ţi port ranchiună. Nu vreau blestemaţii ăştia de bani!

Cu vocea uşor nesigură, Elinor spuse:

— N-am căzut de acord la Londra, Roddy, că nu va conta căruia dintre noi îi vor reveni, deoarece… deoarece ne vom căsători?

Roddy nu răspunse. Elinor insistă:

— Nu-ţi aminteşti că aşa ai spus, Roddy?

— Ba da.

Se uită în jos, la picioare. Era alb la faţă şi posomorât, iar gura senzuală îi era încreţită de durere. Ridicându-şi brusc capul, Elinor spuse:

— Nu contează… dacă ne vom căsători… Dar ne vom căsători, Roddy?

— Ne vom ce? întrebă el.

— Ne vom căsători unul cu celălalt?

— Parcă aşa era vorba.

Glasul lui era indiferent, cu o foarte vagă nuanţă tăioasă. Continuă:

— Dar, fireşte, Elinor, dacă acum ai alte gânduri…

— Oh, Roddy, de ce nu eşti sincer? strigă Elinor.

El tresări. Apoi spuse încet, încurcat:

— Nu ştiu ce-a fost cu mine…

Elinor rosti înăbuşit:

— Eu da…

Roddy spuse repede:

— Poate aşa e. La urma urmei, nu-mi place deloc ideea să trăiesc din banii nevestei…

Albă la faţă, Elinor spuse:

— Nu e asta… E altceva… Se opri, apoi adăugă: E… Mary, nu-i aşa?

Roddy mormăi nefericit:

— Cred că da. De unde ştii?

Zâmbind chinuit, Elinor mărturisi:

— N-a fost greu… De câte ori te uiţi la ea… oricine poate să-ţi citească pe faţă…

Calmul lui se risipi brusc.

— Oh, Elinor… nu ştiu ce se întâmplă! Cred c-am să înnebunesc! Când am văzut-o prima dată…în pădure… doar cât i-am văzut chipul am… am simţit că totul se răstoarnă cu susu-n jos. Tu nu poţi sa înţelegi…

— Ba pot. Continuă.

— N-am vrut să mă îndrăgostesc de ea… eram foarte fericit cu tine. Oh, Elinor, ce ticălos sunt să vorbesc aşa cu tine…

— Prostii. Continuă. Povesteşte-mi…

Roddy izbucni:

— Eşti minunată… Nici nu ştiu cât mă ajută să-ţi povestesc. Ţin teribil de mult la tine, Elinor! Trebuie să mă crezi. Povestea cealaltă e ca o vrajă! A tulburat totul: concepţia mea despre viaţă… modul meu de a mă bucura de ce-i în jurul meu, şi… şi toată ordinea firească a lucrurilor…

Elinor spuse blând:

— Dragostea… nu e rezonabilă…

Roddy acceptă nenorocit:

— Nu…

Cu glasul tremurând uşor, Elinor întrebă:

— I-ai spus ceva?

— Azi-dimineaţă… ca un prost… mi-am pierdut capul…

— Şi?

— Bineînţeles că m-a… m-a pus la respect pe dată! Era revoltată. Din cauza mătuşii Laura şi… şi a ta…

Elinor îşi scoase din deget inelul cu diamant şi spuse:

— Mai bine ia-ţi-l înapoi, Roddy.

Luându-l, fără sa o privească, Roddy murmură:
— Nici n-ai idee ce bestie mă simt.
Elinor spuse cu glasul ei calm:
— Crezi că se va mărita cu tine?
— Habar n-am. Încă mult timp de-acum înainte, nu. Nu cred că ţine la mine; dar poate o să ajungă să ţină…
— Cred că ai dreptate. Trebuie să-i laşi timp. Să n-o vezi o vreme, iar apoi… să reîncepi cu forţe proaspete.
— Scumpă Elinor! Eşti cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată cineva, îi luă brusc mâna şi i-o sărută. Să ştii, Elinor, chiar te iubesc… la fel de mult ca înainte! Uneori, Mary mi se pare doar un vis. S-ar putea să mă trezesc din el… şi să descopăr că ea n-a existat…
Elinor spuse!
— Dacă Mary n-ar fi existat…
Roddy rosti cu o ardoare neaşteptată:
— Uneori doresc să nu fi existat… Tu şi cu mine, Elinor, aparţinându-ne unul altuia. Noi ne aparţinem, nu-i aşa?
Elinor îşi plecă încet capul.
— Oh, da… ne aparţinem. Se gândi: „Dacă Mary n-ar fi existat…”

Capitolul V

Sora Hopkins spuse emoţionată:
— A fost o înmormântare frumoasă!
Sora O’Brien răspunse:
— Oh, da. Şi florile! Ai mai văzut aşa flori frumoase? O harpă de crini albi cu o cruce de trandafiri galbeni. Frumos!
Sora Hopkins oftă şi se servi cu o brioşă. Cele două femei se aflau la „Blue Tit Gafe”. Sora Hopkins continuă:
— Domnişoara Carlisle e o fată darnică. Mi-a făcut un cadou drăguţ, deşi nu avea de ce.
— E o fată drăguţă şi bună, aprobă cu căldură sora O’Brien. Detest zgârciţii.
Sora Hopkins spuse:
— A moştenit o mare avere.

— Mă întreb… Sora O’Brien se opri.
— Da?
— Mi se pare ciudat că bătrâna nu şi-a făcut testamentul.
— A fost o prostie! spuse sora Hopkins tăios. Oamenii ar trebui să fie forţaţi să-şi facă testamentul! Altfel se pot ivi numai necazuri.
— Mă întreb, dacă şi-ar fi făcut testamentul, cui i-ar fi lăsat banii?
Sora Hopkins spuse hotărâtă:
— Eu ştiu un singur lucru.
— Care?
— I-ar fi lăsat o sumă de bani lui Mary… Mary Gerrard.
— Da, aşa-i, aprobă cealaltă. Apoi adaugă excitată: Ţi-am povestit despre starea în care era, biata de ea, în noaptea aceea, când doctorul făcea tot ce-i stătea în puteri s-o calmeze. Domnişoara Elinor îi ţinea mâinile şi jura pe Dumnezeu cel Atotputernic – imaginaţia de irlandeză a sorei O’Brien o luă brusc razna – că va fi chemat avocatul şi totul se va face cum vrea ea. „Mary! Mary!” striga biata bătrână. „Te referi la Mary Gerrard?” a întrebat-o domnişoara Elinor şi a jurat pe loc că Mary îşi va căpăta drepturile!
Sora Hopkins întrebă cu îndoială:
— Chiar aşa a fost?
— Exact aşa, şi am să-ţi mai spun ceva, soră Hopkins. După părerea mea, dacă doamna Welman ar fi apucat să-şi facă testamentul, e posibil să fi fost o surpriză pentru toţi!
Cine ştie daca nu i-ar fi lăsat şi ultimul bănuţ lui Mary Gerrard!
Sora Hopkins se îndoi:
— Nu cred că ar fi făcut asta. Eu nu sunt de acord să nu-ţi laşi banii celor din acelaşi sânge cu al tău.
— Există sânge şi sânge, spuse sora O’Brien, enigmatică.
— Ce-oi mai vrea să spui şi cu asta?
Sora O’Brien rosti cu demnitate:

— Eu nu sunt bârfitoare. Şi n-am să întinez numele unei moarte.

Sora Hopkins dădu încetişor din cap:

— Asta aşa e. Sunt de acord cu dumneata. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât mai bine.

Îşi umplu ceaşca cu ceai. Sora O'Brien întrebă:

— Apropo, ai găsit tubul cu morfină, când ai ajuns acasă?

Sora Hopkins se încruntă.

— Nu. Nu înţeleg şi pace ce s-a întâmplat cu el, dar cred ca se poate să fie aşa: poate l-oi fi pus pe marginea poliţei căminului, cum fac adesea, când încui dulapul, şi s-ar putea să fi căzut în coşul de hârtii, care era plin cu gunoi şi pe care l-am golit în lada de gunoi, chiar când am plecat de-acasă. Se opri. Aşa trebuie să fi fost, căci altfel mi văd ce se putea întâmpla cu el.

— Înţeleg, spuse sora O'Brien. Da, dragă, asta trebuie să fi fost. Dumneata nu-ţi laşi geanta pe unde apuci – doar în holul de la Hunterbury – aşa că trebuie să se fi întâmplat exact cum ai spus. S-a dus la lada de gunoi.

— Asta-i drept, spuse repede sora Hopkins. Nu putea fi altfel, nu-i aşa?

Se servi cu o felie de tort.

— Nu s-ar fi putut… Se opri.

Cealaltă aprobă repede – poate puţin prea repede.

— În locul dumitale, nu mi-aş face atâtea probleme, spuse ea lejer.

— Nu-mi fac probleme…

Tânără şi severă în rochia ei de doliu, Elinor stătea la biroul masiv din biblioteca doamnei Welman. În faţa ei zăceau împrăştiate diferite hârtii. Terminase de pus întrebări servitoarelor şi doamnei Bishop. Acum, cea care intrase şi se oprise ezitant lângă uşă, era Mary Gerrard.

— Aţi vrut să mă vedeţi, domnişoară Elinor?

Elinor înălţă privirea.

— Oh, da, Mary. Vrei să vii aici să iei loc?

Mary se apropie şi se aşează pe scaunul arătat de Elinor.

Era puţin întors spre fereastră şi lumina cădea pe faţa ei, scoţând în evidenţă puritatea de porţelan a pielii şi strălucirea părului auriu.

Elinor îşi ţinea mâna, astfel încât să-i ascundă puţin faţa. Printre degete putea urmări chipul celeilalte fete.

Gândi: „E posibil să urăşti atât de mult pe cineva şi să n-o arăţi?”

Cu glas tare, spuse:

— Cred că ştii, Mary, că mătuşa mea s-a interesat, întotdeauna, de tine şi că a preocupat-o viitorul tău.

Mary îngână cu glasul său moale:

— Doamna Welman a fost, întotdeauna, foarte bună cu mine.

Elinor continuă, rece şi detaşată:

— Ştii că mătuşa mea, dacă ar fi avut timp să-şi facă testamentul, ar fi lăsat câteva donaţii. Cum a murit fără testament, îmi revine mie obligaţia de a-i îndeplini dorinţele. M-am consultat cu domnul Seddon şi, la sfatul lui, am schiţat un tabel cu sumele pentru servitori în raport cu vechimea în serviciu, etc. Se opri. Tu, fireşte, nu te încadrezi în categoria asta.

Sperase poate, că acele cuvinte vor fi ca o înţepătură, însă nu văzu nici o schimbare pe chipul celeilalte. Mary accepta cuvintele la justa lor valoare şi asculta ce mai avea să urmeze.

Elinor spuse:

— Deşi mătuşii mele i-a fost greu să vorbească, în mod coerent, în acea ultimă seară, a reuşit să se facă înţeleasă. Vroia neapărat să-ţi lase o dotă care să-ţi asigure viitorul.

Mary răspunse liniştit:

— A fost foarte amabil din partea ei.

Elinor rosti cu bruscheţe:

— Imediat ce se termină verificarea bunurilor, aranjez să-ţi fie transferate pe numele tău două mii de lire… bani de care vei putea dispune după bunul tău plac.

Mary se îmbujora.

— Două mii de lire? Oh, domnişoară Elinor, ce bună sunteţi! Nici nu ştiu ce să spun.

Elinor vorbi apăsat:

— Nu e nici o bunătate din partea mea şi te rog să nu spui nimic.

Mary se înroşi.

— Nu ştiţi ce va însemna asta pentru mine, murmură.

— Mă bucur.

Ezită, îşi mută privirea în cealaltă parte a camerei. Cu un uşor efort, spuse:

— Mă întreb… ai vreun plan?

Mary spuse repede:

— Oh, da. Am să mă calific în ceva. În masaj, poate. Aşa m-a sfătuit sora Hopkins.

— Pare o idee foarte bună. Voi încerca să aranjez cu domnul Seddon să-ţi dea cât mai repede, în avans, nişte bani… dacă se poate, chiar imediat.

— Sunteţi foarte, foarte bună, domnişoară Elinor, rosti recunoscătoare Mary.

Elinor spuse sec:

— Asta a fost dorinţa mătuşii Laura. Ezită, apoi adăugă: Ei bine, cred că asta a fost tot.

De data asta, concedierea aceea hotărâtă din glas, ustură pielea fina a lui Mary. Se ridică, spunând liniştită: „Vă mulţumesc foarte mult, domnişoară Elinor”, şi părăsi camera.

Elinor ramase foarte calmă, privind drept în faţă. Chipul îi era complet impasibil. Numic nu trăda ce se petrecea în mintea ei. Rămase mult timp… aşa, nemişcată.

În cele din urmă, Elinor plecă în căutarea lui Roddy. Îl găsi în camera de zi. Stătea şi privea pe fereastră. La intrarea ei, se întoarse rapid.

Elinor spuse:

— Am rezolvat-o! Cinci sute pentru doamna Bishop… e aici de mulţi ani. O sută pentru bucătăreasă şi câte cincizeci pentru Milly şi Olive. La restul câte cinci lire. Douăzeci şi

cinci pentru Stephens, grădinarul şef; şi ar mai fi bătrânul Gerrard, bineînţeles. N-am făcut încă nimic pentru el. E ruşinos. Mă întreb dacă n-ar trebui pensionat?

Se opri, apoi continuă aproape cu repeziciune:

— Am prevăzut două mii pentru Maryv Gerrard. Nu crezi că asta ar fi dorit mătuşa Laura? Mi se pare o sumă corectă.

Roddy rosti fără s-o privească:

— Da, foarte corectă, întotdeauna ai judecat bine, Elinor.

Se întoarse din nou spre fereastră.

Elinor îşi ţinu o clipă respiraţia, apoi începu să vorbească repezit, cu o grabă nervoasă, rostogolind cuvintele incoerent:

— Mai e ceva… Vreau să… aşa e drept… vreau să spun, tu trebuie să ai partea ta, Roddy.

Cum el se răsuci cu chipul aprins de mânie, Elinor continuă şi mai repede:

— Nu, ascultă, Roddy. E o problemă de dreptate pur şi simplu! Banii au fost ai unchiului… care i-a lăsat soţiei sale… e normal că el şi-a dorit întotdeauna să-ţi parvină ţie. Şi mătuşa Laura avea intenţia asta. Ştiu că şi ea gândea la fel, am dedus-o din lucrurile pe care le spunea. Dacă mie mi-au rămas banii ei, tu ai putea lua banii care au fost ai lui… aşa e cinstit. Eu… eu nu pot să trăiesc cu ideea că te-am furat… doar pentru că mătuşei Laura i-a fost frică să lase un testament. Trebuie… trebuie să înţelegi logica lucrurilor!

Faţa prelungă a lui Roderick deveni lividă. Spuse:

— Doamne, Elinor, chiar vrei să mă simt un ticălos? Ai crezut, crezi, chiar şi pentru o clipă, că eu aş putea… aş putea primi banii ăştia de la tine?

— Nu ţi-i dau eu. Aşa e drept… ţi se cuvin.

Roddy strigă:

— Nu vreau banii tăi!

— Nu-s ai mei!

— Sunt ai tăi după lege… şi asta e tot ce contează! Pentru Dumnezeu, tratează lucrurile strict legal!

— N-am să iau nici un penny de la tine. Nu mai face pe lady mărinimoasa cu mine!

Elinor strigă:

— Roddy!

Roddy îşi trecu mâna peste faţă.

— Oh, draga mea, îmi pare rău. Nu ştiu ce vorbesc. Mă simt atât de derutat… atât de pierdut…

Elinor spuse blând:

— Roddy, bietul de tine…

El se întoarse din nou la fereastră şi se juca cu ciucurii storului. Rosti pe un ton nou, detaşat:

— Ştii ce… planuri are Mary Gerrard?

— După spusele ei, are de gând să se califice ca maseuză.

— Înţeleg.

Se lăsă tăcerea. Elinor îşi reveni şi îşi semeţi capul. Când vorbi, glasul său sună foarte autoritar.

— Roddy, vreau să mă asculţi cu atenţie!

Roddy se întoarse uşor surprins.

— Desigur, Elinor.

— Vreau să-mi urmezi sfatul.

— Şi care e sfatul tău?

Elinor rosti calmă:

— Tu nu eşti permanent ocupat. Îţi poţi lua din când în când vacanţă, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci… fă-o! Pleacă undeva peste hotare, pentru… trei luni, să zicem. Pleacă singur. Fă-ţi prieteni noi, vizitează locuri noi. Să vorbim foarte deschis, în momentul de faţă, crezi că eşti îndrăgostit de Mary Gerrard. Poate chiar eşti. Însă nu e momentul să te apropii de ea… o ştii foarte bine. Logodna noastră e definitiv desfăcută. Deci, du-te în străinătate ca un bărbat liber, şi, la capătul celor trei luni, tot ca bărbat liber, ia o hotărâre. Atunci vei şti dacă… o iubeşti cu adevărat pe Mary, sau dacă a fost o pasiune trecătoare. Iar dacă vei fi sigur ca, într-adevăr, o iubeşti… ei

bine, întoarce-te la ea şi spune-i-o, şi poate atunci te va asculta.

Roddy veni spre ea. Îi luă mâinile în ale lui.

— Eşti minunată, Elinor! Eşti atât de lucidă! Atât de obiectivă! În tine nu-i nici urmă de ranchiună sau meschinărie. Te admir mai mult decât pot spune. Voi face exact ce-mi propui. Voi pleca, rupându-mă de tot… şi voi afla daca sentimentul meu e autentic sau doar m-am făcut prosteşte de râs. Elinor, draga mea, nici nu ştii cât ţin la tine! Îmi dau perfect seama ca, întotdeauna, ai fost de mii de ori mai bună ca mine. Draga mea, fii binecuvântată pentru bunătatea ta.

Repede, impulsiv, o sărută pe obraz şi ieşi din cameră.

Era poate mai bine că nu întoarse capul să-i vadă faţa.

Câteva zile mai târziu, Mary îi împărtăşi sorei Hopkins noile ei planuri.

Femeia aceea practică o felicită din toată inima.

— Asta-i un mare noroc pentru tine, Mary, spuse ea. Bătrâna putea să aibă intenţii bune faţă de tine, dar, atât timp cât nu vezi scris negru pe alb cum stă treaba, intenţiile nu-ţi ajută la nimic. Ai fi putut foarte uşor să nu te alegi cu nimic.

— Domnişoara Elinor mi-a spus că, în noaptea în care a murit, doamna Welman i-a cerut sa facă ceva pentru mine.

Sora Hopkins pufni.

— S-ar putea, însă multe lucruri se fac uitate după aceea. Mai ales între rude. Am văzut ceva la viaţa mea, aşa că ştiu ce spun. Oamenii pe patul morţii îşi lasă fiul iubit sau fiica iubită să le îndeplinească dorinţele. În nouă cazuri din zece, fiul iubit şi fiica iubită găsesc un foarte bun motiv să nu facă nimic de genul ăsta. Aşa e natura umană şi nimănui nu-i place sa împartă banii cu altcineva, afară doar dacă e stipulat legal. Mary, fata mea, îţi spun ca ai fost norocoasă.. Domnişoara Carlisle e mai cinstită decât majoritatea oamenilor.

Mary spuse încetişor:

— Şi totuşi… într-un fel… simţeam că nu mă place.
— Şi are şi motiv, aş spune. Ei, hai, nu te mai uita atât de nevinovat, Mary! De câtva timp, domnul Roderick te soarbe din ochi.
Mary se făcu roşie ca focul.
Sora Hopkins continuă:
— După părerea mea, s-a aprins rău de tot. Şi-a pierdut dintr-o dată capul după tine. Dar tu, fata mea? Simţi ceva pentru el?
Ezitând, Mary spuse:
— N…nu ştiu. Nu cred. Însă e foarte drăguţ, recunosc.
— Hm! Eu nu mi l-aş alege ca ideal. E unul din bărbaţii pisălogi şi mereu un ghem de nervi. Mai face şi tărăboi, când e vorba de mâncarea lui. Majoritatea bărbaţilor sunt aşa. Nu te grăbi, draga mea. Cu fizicul tău, îţi poţi permite să alegi. Zilele trecute, sora O’Brien mi-a spus că ar fi nimerit să intri în cinematografie. Mereu am auzit că se caută blondele.
Cu fruntea uşor încreţită, Mary spuse:
— Soră, ce credeţi că ar trebui să fac cu tata? El susţine că s-ar cuveni să-i dau o parte din bani.
— Să nu faci una ca asta! Doamna Welman n-a avut niciodată de gând să-i dea banii ăştia lui. După părerea mea, şi-ar fi pierdut slujba demult, dacă n-ai fi fost tu. N-am văzut niciodată un om mai leneş!
— E ciudat că, având atâţia bani, nu şi-a făcut un testament în care să specifice cum să fie împărţiţi după moartea ei.
Sora Hopkins scutură din cap.
— Ai să fii surprinsă, dar aşa sunt oamenii. Mereu amână.
— Mi se pare o prostie.
Zâmbind uşor, sora Hopkins întrebă:
— Tu ai să-ţi faci testamentul, Mary?
— Oh, nu.
— Şi totuşi ai peste douăzeci şi unu de ani.
— Dar… eu… eu n-am nimic de lăsat… cel puţin acum.

Sora Hopkins rosti apăsat:

— Ba ai! Şi încă o sumă frumuşică!

— Da, dar nu-i nici o grabă…

— Te-am prins! spuse sora Hopkins sec. Eşti la fel ca ceilalţi. Dacă eşti foarte tânără, nu înseamnă că nu poţi, în orice clipă, să fii călcată de maşină pe stradă sau să ai vreun accident.

Mary râse:

— Nici măcar nu ştiu cum se face un testament.

— Destul de simplu. Poţi să obţii un formular de la poştă. Să mergem chiar acum să luăm unul.

În căsuţa sorei Hopkins, cu formularul în faţă, se trecu la discutarea problemei. Sora Hopkins se amuza copios. După cum spunea ea, testamentul e cel mai bun lucru la un deces.

Mary întrebă:

— Dacă nu-mi fac testamentul, cui i-ar reveni banii?

— Tatălui tău, cred.

— N-o să pună mâna pe ei, zise Mary tăios. Mai de grabă îi las mătuşii din Noua Zeelandă.

Veselă, sora Hopkins spuse:

— Oricum, nu i-ar prea fi de folos tatălui tău… aş spune că nu mai are prea mult de trăit.

Atât de des auzise Mary fraza aceasta, rostită de sora Hopkins, încât nu se mai simţea impresionată.

— Nu mai ţin minte adresa mătuşii. N-am mai auzit de mulţi ani, de ea.

— Nu cred că asta contează. Îi ştii numele de botez?

— Mary. Mary Riley.

— E perfect. Scrie că laşi totul lui Mary Riley, sora Elizei Gerrard din Hunterbury, Maidensford.

Aplecată deasupra formularului, Mary începu să scrie. Ajunsă la capăt, se înfioră brusc. O umbră se interpuse între ea şi soare. Ridicând privirea, o văzu pe Elinor Carlisle uitându-se pe fereastră în încăpere. Elinor spuse:

— Ce faci atât de preocupată?

— Îşi face testamentul, asta face, spuse râzând sora Hopkins.

— Îşi face testamentul? Elinor începu să râdă brusc…

Un râs ciudat… aproape isteric. Spuse:

— Aşadar, îţi faci testamentul, Mary. E ciudat. E foarte ciudat…

Încă râzând, se întoarse şi plecă grăbită în lungul străzii.

Sora Hopkins se uita lung în urma ei.

— Ce-o fi cu ea? Ce i-a venit?

Elinor nu făcu mai mult de câţiva paşi – încă râdea, când simţi cum din spate o mână îi prinde braţul. Se opri brusc şi se întoarse.

Doctorul o privea drept, cu fruntea încruntată.

— De ce râdeai?

— De fapt… nu ştiu.

— Asta-i un răspuns destul de prostesc, spuse Peter Lord.

Elinor roşi.

— Cred că trebuie să fie ceva nervos… sau aşa ceva. M-am uitat pe fereastra sorei Hopkins şi… şi am văzut-o pe Mary Gerrard scriindu-şi testamentul. Asta m-a făcut să râd; nu ştiu de ce!

Lord spuse abrupt:

— Nu?

— A fost o prostie din partea mea… Îţi spun… Sunt nervoasă.

— Îţi voi prescrie un tonic.

Elinor rosti muşcător:

— Ce util!

— Total inutil, sunt de acord, zâmbi dezarmat Lord. Dar e singurul lucru pe care-l poţi face, când oamenii nu vor să-ţi spună ce se întâmplă cu ei!

— Cu mine nu se întâmplă nimic.

— Se întâmplă o grămadă de lucruri cu dumneata.

— Cred că e din cauza tensiunii din ultimul timp…

— Nu mă îndoiesc că ţi-a pus nervii la încercare. Dar nu despre asta vorbeam. Se opri. Stai… rămâi mai mult pe

aici?
— Plec mâine.
— Nu o să… locuieşti aici?
Elinor clătina din cap.
— Nu, niciodată. Cred că… cred că… am să vând casa dacă am să primesc o ofertă bună.
Doctorul Lord rosti plat:
— Înţeleg…
— Acum trebuie să plec.
Întinse mâna cu fermitate. Peter Lord i-o luă şi o reţinu. Spuse foarte repede:
— Domnişoară Carlisle, vrei să fii bună să-mi spui ce aveai în minte, puţin mai înainte, când râdeai?
Ea îşi smulse iute mâna.
— Ce-aş fi putut să am în minte?
— Asta aş vrea să ştiu şi eu.
Elinor rosti nervoasă:
— Mi s-a părut ciudat, asta-i tot!
— Că Mary Gerrard îşi făcea testamentul? De ce? Să-ţi faci testamentul e un lucru cât se poate de firesc şi rezonabil. Evită o mulţime de necazuri. Uneori, fireşte, provoacă necazuri!
— Bineînţeles… toţi ar trebui să-şi facă testamentul. N-am vrut să afirm contrariul.
— Doamna Welman trebuia să şi-l facă şi ea.
Elinor rosti cu însufleţire:
— Da, într-adevăr.
Chipul i se îmbujoră.
Pe neaşteptate, doctorul spuse:
— Dar dumneata?
— Eu?
— Da. Chiar adineauri ai spus că toţi ar trebui să-şi facă testamentul! Dumneata ţi l-ai făcut?
Elinor îl privi lung câteva clipe, apoi izbucni în râs.
— Extraordinar! Nu, nu mi l-am făcut. Nu m-am gândit la asta! Sunt exact la fel ca mătuşa Laura. Uite, chiar acum

mă duc acasă şi-i scriu domnului Seddon despre asta.

Peter Lord spuse:

— O treabă foarte înţeleaptă.

În bibliotecă, Elinor tocmai terminase o scrisoare:

Dragă domnule Seddon, Vrei să întocmeşti un testament în numele meu şi să mi-l trimiţi la semnat? Unul foarte simplu. Vreau să las absolut tot ce-mi aparţine lui Roderick Welman.

A dumitale sinceră, Elinor Carlisle

Se uită la ceas. Peste câteva minute se ridica poşta.

Deschise sertarul biroului, apoi îşi aminti că ultimul timbru îl folosise în dimineaţa aceea. Totuşi, era sigură că trebuie să mai fie câteva în dormitorul ei.

Urcă la etaj. Când se întoarse în bibliotecă, îl găsi pe Roddy stând lângă fereastră.

El spuse:

— Aşadar, mâine plecăm. Bunul, bătrânul Hunterbury!

Am trăit vremuri grozave aici.

— Ai ceva împotrivă să-l vând?

— Oh, nu, nu! Îmi dau foarte bine seama că e cel mai bun lucru pe care l-ai putea face.

Se lăsă tăcerea. Elinor luă scrisoarea, îşi aruncă ochii peste ea, apoi o băgă în plic şi lipi timbrul.

Capitolul VI

Scrisoarea sorei O’Brien către sora Hopkins:

14 iulie…, Laborough Court

Dragă Hopkins, Aveam de gând să-ţi scriu, încă de acum câteva zile. Casa de aici e încântătoare şi peisajul minunat, însă nu pot spune că e tot atât de confortabil ca la Hunterbury, cred că înţelegi ce vreau să spun.

Într-un sat izolat e greu să găseşti servitoare, iar fetele pe care le au sunt toate nepricepute, iar unele nu prea îndatoritoare şi, deşi nu sunt omul care să creeze probleme, mâncarea care ţi se aduce pe tavă ar trebui cel puţin să fie fierbinte. N-ai unde să pui un ceainic la fiert, iar ceaiul nu e întotdeauna preparat cu apă fiartă! Totuşi, aşa-i peste tot.

Pacientul e un domn drăguţ şi liniştit… dublă pneumonie, dar criza a trecut şi doctorul spune, că merge spre bine.

Ceea ce vreau să-ţi spun şi care o să te intereseze foarte tare e cea mai ciudată coincidenţă pe care ai auzit-o vreodată. În salon, pe pian, există o fotografie într-o ramă mare de argint şi, mă crezi sau nu, e aceeaşi fotografie despre care ţi-am povestit… cea semnată Lewis, pe care mi-a cerut-o doamna Welman. Se înţelege că am fost intrigată… Cine n-ar fi fost? L-am întrebat pe valet cine e, la care el mi-a răspuns pe loc că era „fratele lui lady Rattery, Sir Lewis Rycroft". A locuit, se pare, nu departe de aici şi a fost omorât în război.. Foarte trist, nu? Am întrebat, ca din întâmplare, dacă a fost însurat, şi valetul mi-a răspuns că da, dar că lady Rycroft a fost dusă la un azil de nebuni, biata femeie, curând după căsătorie. Mi-a spus că încă trăieşte. Ei, nu-i interesant? Şi noi care ne imaginasem cu totul altceva! Trebuie să fi ţinut foarte mult unul la altul, el şi doamna, dar n-au putut să se căsătorească din cauza soţiei de la azil. Exact ca în filme, nu-i aşa? şi cum s-a gândit toţi anii aceia şi s-a uitat la fotografie, chiar înainte de a muri! Valetul spune că el a fost ucis în 1917. Mi se pare o poveste de iubire foarte romantică.

Ai văzut noul film cu Myrna Loy? Ştiu că urma sa ruleze la Maidensford săptămâna asta. Oh, e cumplit să fii înmormântat la ţară! Nu există nici măcar cinematograf! Nu-i de mirare că nu poţi găsi o servitoare ca lumea!

Ei bine, deocamdată, îţi spun la revedere, şi scrie-mi tot ce e nou.

A dumitale sinceră, Eileen O'Brien

Scrisoarea sorei Hopkins către sora O'Brien:

14 iulie…, Rose Cottage

Dragă O'Brien, Pe aici totul e ca de obicei. Hunterbury e pustiu… toţi servitorii au plecat şi s-a pus o tăbliţă cu: „De vânzare". Zilele trecute am văzut-o pe doamna Bishop. Stă la o soră, la câteva mile de aici. E foarte tulburată, poţi să-ţi închipui, că se vinde casa. Se pare că ea era sigură că

domnişoara Carlisle o să se mărite cu domnul Welman şi că vor locui aici. Doamna B. Spune că au rupt logodna! Domnişoara Carlisle a plecat la Londra, curând după plecarea dumitale. În câteva rânduri, s-a purtat foarte ciudat. Nu ştiu deloc ce să cred despre ea! Mary Gerrard e la Londra şi a început cursurile de maseuză. O treabă foarte bună, după părerea mea. Domnişoara Carlisle i-a promis că-i dă două mii de lire, ceea ce cred că e foarte frumos din partea ei şi nu mulţi ar fi făcut-o.

Apropo, ce ciudat se înlănţuie uneori lucrurile! Îţi aminteşti că mi-ai vorbit de o fotografie semnată „Lewis”, şi pe care ţi-a arătat-o doamna Welman? Zilele trecute, am avut o discuţie cu doamna Slattery (a fost menajera doctorului Ransome, care a lucrat aici, înaintea doctorului Lord), şi care, trăind aici de când s-a născut, cunoaşte absolut totul despre lumea din partea locului. Am abordat subiectul, ca din întâmplare, aducând vorba de numele de botez şi spunând că Lewis e un nume puţin obişnuit prin părţile astea, iar ea, printre alte nume, l-a menţionat şi pe cel de Sir Lewis Rycroft de la Forbes Park. A luptat în război, în divizia 17 infanterie şi a fost omorât spre sfârşitul războiului. Atunci am spus: „A fost bun prieten cu doamna Welman de la Hunterbury, nu-i aşa?” Şi imediat ea mi-a aruncat o privire şi a spus: „Da, foarte bun, şi unii susţineau că mai mult decât prieten,” dar ea nu e bârfitoare… şi de ce n-ar fi fost prieteni? Aşa că eu i-am spus că, în mod sigur, la vremea aceea, doamna Welman era văduvă, iar ea mi-a zis: „Oh, da, era văduvă”. Prin urmare, dragă, am înţeles imediat ce vroia să sugereze cu asta, aşa că, în cazul ăsta, mi se pare ciudat că nu s-au căsătorit, la care ea mi-a explicat pe loc: „Nu se puteau căsători. El avea nevastă, dar era într-un azil de nebuni”. Prin urmare, vezi, acum ştim totul despre povestea asta. Ţinând cont de cât de uşor se divorţează în ziua de azi, e ruşinos că, la vremea respectivă, nebunia nu a constituit motiv de divorţ.

Îţi aduci aminte de tipul ăla tânăr şi arătos, Ted Bigland, care-i tot dădea târcoale lui Mary Gerrard? A venit să-mi ceară adresa ei de la Londra, dar nu i-am dat-o. După părerea mea, nu-i de ea. Nu ştiu, dragă, dacă ai observat, dar domnul R. W. Era lulea după ea. Păcat, pentru că asta a provocat necazuri. Ţine minte vorbele mele, ăsta e motivul care a dus la ruperea logodnei lui cu domnişoara Carlisle. Şi, dacă mă întrebi, asta a afectat-o foarte rău. Nu ştiu ce a văzut la el, eu n-aş da doi bani pe el, dar am auzit, dintr-o sursă demnă de încredere, că mereu a fost nebună după el. Se pare că el chiar a făcut-o de oaie, nu-i aşa? Şi ei i-au rămas toţi banii! Cred că lui i s-a dat întotdeauna de înţeles că mătuşa sa îi va lăsa ceva substanţial.

Bătrânul portar Gerrard e pe ducă, nu mai are mult. A avut mai multe ameţeli grave. E tot atât de bădăran şi ciufut cum îl ştii. Zilele trecute, a spus că Mary nu e fata lui. „În locul dumitale mi-ar fi ruşine să spun aşa ceva despre nevasta mea”, i-am spus. Dar s-a uitat la mine şi a cârâit: „Nu eşti decât o proastă. Nu înţelegi nimic”. Politicos, nu? Dar, crede-mă, i-am întors-o şi eu! Nevasta lui a fost camerista doamnei Welman, înainte de căsătorie, cred.

Am văzut săptămâna trecută, „Pământul făgăduinţei”. A fost grozav! Se pare că, în China, femeile trebuie să îndure multe.

A dumitale pentru totdeauna, Jessie Hopkins

Carte poştală a sorei Hopkins către sora O’Brien:

Închipuie-ţi că scrisorile noastre s-au întâlnit pe drum!

Nu-i aşa că vremea asta e cumplită?

Carte poştală a sorei O’Brien către sora Hopkins:

Am primit scrisoarea dumitale azi-dimmeaţă. Ce coincidenţă!

Scrisoarea lui Roderick Welman către Elinor Carlisle:

15 iulie

Draga Elinor, Tocmai am primit scrisoarea ta. Nu, zău, n-am nici o părere de rău că vrei să vinzi Hunterbury. Drăguţ din partea ta că mă consulţi. Dacă n-ai de gând să locuieşti

acolo, şi sigur nu ai de gând, e cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Totuşi, s-ar putea să nu scapi chiar aşa uşor de ea. E o casă uriaşă pentru cerinţele de azi, dar, desigur, a fost modernizată şi e în pas cu vremea. Are camere bune pentru servitori, gaze, lumină electrică şi tot ce-i trebuie. În tot cazul, sper să ai noroc!

Căldura de aici e minunată, îmi petrec ore întregi în mare. Lumea e destul de ciudată, dar nu mă prea amestec cu ea. Odată mi-ai spus că nu sunt sociabil. Mă tem că ai avut dreptate. Găsesc că majoritatea rasei umane e extraordinar de respingătoare.

Probabil e valabilă şi reciproca.

Îmi zic de mult că tu eşti unul din exponenţii cu adevărat satisfăcători ai umanităţii. Într-o săptămână sau două, am de gând să mă duc să-mi îmbăt ochii pe Coasta Dalmaţiei. Începând din 22, adresa mea va fi: Thomas Cook, Dubrovnik. Dacă te pot ajuta cu ceva, dă-mi de ştire.

Cu admiraţie şi recunoştinţă, al tău, Roddy

Scrisoarea domnului Seddon de la firma Seddon, Blatherwick & Seddon către domnişoara Elinor Carlisle:

20 iulie…, 104 Bloomsbury Square

Dragă domnişoară Carlisle, Părerea mea sinceră e că ar trebui să acceptaţi oferta de douăsprezece mii cinci sute (12.500) de lire a maiorului Somervell pentru Hunterbury. Proprietăţile mari sunt extrem de greu de vândut, în momentul de faţă, iar preţul oferit pare a fi dintre cele mai avantajoase. Oricum, oferta e condiţionată de imediata intrare în posesie şi ştiu că maiorul Somervell a vizitat şi alte proprietăţi în împrejurimi, aşa că sfatul meu este să acceptaţi imediat.

Am înţeles că maiorul Somervell vrea să ia casa mobilată pentru o perioadă de trei luni, timp în care formele legale ar putea fi definitivate şi s-ar trece la vânzarea propriu-zisă.

Referitor la locatarul căsuţei portarului, Gerrard, şi la problema pensionării lui, am auzit de la doctorul Lord că bătrânul e foarte bolnav şi nu mai are mult de trăit.

Testamentul mătuşii dumneavoastră încă nu a fost admis la verificare, însă i-am trimis, în avans, o sută de lire domnişoarei Mary Gerrard, până la definitivarea problemei dotei.

Al dumneavoastră sincer, Edmund Seddon

Scrisoarea doctorului Lord către domnişoara Elinor Carlisle:

24 iulie…

Dragă domnişoară Carlisle, Bătrânul Gerrard a decedat azi. Aş putea sa vă ajut în vreun fel? Aud că i-aţi vândut casa noului nostru deputat, maiorul Somervell.

Al dumitale sincer, Peter Lord

Scrisoarea domnişoarei Elinor Carlisle către Mary Gerrard:

25 iulie…

Dragă Mary, Îmi pare atât de rău de moartea tatălui tău. Am primit o ofertă pentru Hunterbury… de la maiorul Somervell. E nerăbdător să se mute. Plec acolo să triez hârtiile mătuşii şi să fac curăţenie generală. Ai putea să muţi lucrurile tatălui tău cât mai repede? Sper că te simţi bine şi că învăţarea meseriei de maseuză nu ţi se pare prea istovitoare.

A ta, foarte sinceră, Elinor Carlisle

Scrisoarea lui Mary Gerrard către sora Hopkins:

25 iulie…

Dragă soră Hopkins, Vă mulţumesc foarte mult pentru scrisoarea în care mi-ai scris despre tata. Mă bucur că nu a suferit. Domnişoara Elinor îmi scrie că a vândut Hunterbury şi că ar vrea să eliberez cât mai repede căsuţa. Pot să stau la dumneavoastră când vin mâine la înmormântare?

Dacă da, nu vă deranjaţi să-mi răspundeţi.

Cu afecţiune, Mary Gerrard

Capitolul VII l.

Joi, 27 iulie, Elinor Carlisle ieşi din hotelul „King’s Arms” şi rămase în loc, câteva clipe, privind în susul şi în josul străzii din Maidensford.

Brusc, cu o exclamaţie de plăcere, traversă strada principală.

Nu avea cum să se înşele asupra siluetei viguroase şi pline de prestanţă, asupra acelui mers semeţ şi calm de galion cu pânzele sus.

— Doamnă Bishop!

— Vai, domnişoara Elinor! Asta da, surpriză! Nu ştiam că sunteţi aici! Dacă aş fi ştiut, aş fi venit eu însămi la Hunterbury! Cine are grijă de dumneavoastră acolo? Sau aţi adus pe cineva de la Londra?

Elinor clătină din cap.

— Nu stau acasă. Stau la „King’s Anns”.

Doamna Bishop privi peste drum şi pufni cu îndoială.

— Se poate locui acolo, am auzit, admise ea. E curat. Şi bucătăria se spune ca e bună, dar nu e la fel cu cea cu care sunteţi obişnuită, domnişoară Elinor.

Elinor zâmbi.

— Am tot confortul şi e vorba doar de două, trei zile. Trebuie să sortez lucrurile din casă. Toate obiectele personale ale mătuşii; şi ar mai fi câteva piese de mobilier pe care aş vrea să le duc la Londra.

— Deci casa e chiar vândută?

— Da. Maiorului Somervell, noul nostru deputat în Parlament. Sir George Kerr a murit şi an avut loc alegeri parţiale.

— Am scăpat de opoziţie, spuse doamna Bishop cu mândrie. De aici, din Maidensford, n-am avut decât conservatori.

Elinor spuse:

— Mă bucur că cel ce a cumpărat casa chiar vrea să locuiască în ea. Mi-ar fi părut rău să fi fost transformată în hotel sau să i se fi modificat construcţia.

Doamna Bishop închise ochii şi persoana ei aristocrată fii străbătută de un fior.

— Da, într-adevăr, ar fi fost îngrozitor… tare îngrozitor. E destul de rău numai să te gândeşti că a încăput pe mâini

străine.
— Da, dar vezi dumneata, pentru mine… singură, ar fi fost mult prea mare.
Doamna Bishop pufni. Elinor spuse repede:
— Vreau să te întreb dacă există vreo mobilă pe care ţi-ar plăcea s-o iei dumneata. Dacă da, aş fi bucuroasă să ţi-o dau.
Doamna Bishop zâmbi luminos şi spuse recunoscătoare:
— Vai, domnişoară Elinor, sunteţi foarte mărinimoasă… foarte bună. Dacă nu cer prea mult…
— Oh, nu.
— Întotdeauna am admirat secretaire-ul din salon. E o piesă atât de frumoasă!
Elinor şi-l aminti; era o piesă foarte decorativă, cu încrustaţii de marchetărie. Spuse repede:
— Bineînţeles că poţi să-l iei, doamnă Bishop. Altceva?
— Zău, nu, domnişoară Elinor. Întotdeauna aţi fost extrem de generoasă.
Elinor spuse:
— Mai sunt câteva scaune în acelaşi stil. Le-ai vrea?
Doamna Bishop acceptă scaunele cu mulţumirile de rigoare. Explică:
— Momentan stau la sora mea. Pot să vă ajut cu ceva? Pot veni cu dumneavoastră la Hunterbury, dacă vreţi. N-ar fi nici o problemă, vă asigur… mi-ar face plăcere. E o sarcină atât de melancolică să umbli printre lucrurile doamnei Welman!
Elinor spuse:
— Mulţumesc, doamnă Bishop, dar aş prefera s-o fac singură. Unele lucruri se fac mai bine de unul singur…
Doamna Bishop rosti înţepată:
— Cum vreţi dumneavoastră, bineînţeles.
Apoi continuă:
— A venit aici şi fata lui Gerrard. Înmormântarea a fost ieri. Stă la sora Hopkins. Am auzit că, în dimineaţa asta, se duc şi ele la Hunterbury, să elibereze căsuţa.

— Da, am rugat-o pe Mary să se ocupe de asta… Mă bucur că te-am văzut, doamnă Bishop. N-am sa uit de secretaire şi de scaune. Acum trebuie să plec.

Îi strânse mâna şi se îndepărtă.

Intră în brutărie şi cumpără o pâine. Apoi intră la lăptărie şi cumpără unt şi lapte.

În cele din urmă, intra la băcănie.

— Aş vrea nişte pastă pentru sandviciuri.

— Desigur, domnişoară Carlisle. Domnul Abbott însuşi ieşi să servească clienta, dându-l la o parte pe tânărul său băiat de prăvălie. Ce v-ar plăcea? Somon sau creveţi? Curcan sau limbă? Somon şi sardine? Şuncă şi limbă?

Luă din raft borcan după borcan şi le înşiră pe tejghea.

Elinor spuse zâmbind uşor:

— În ciuda numelor lor diferite, după părerea mea, toate au acelaşi gust.

Domnul Abbott aprobă pe loc.

— Într-un fel, aşa e. Da, într-un fel. Dar sunt foarte gustoase… foarte gustoase.

— Unii se cam feresc să mănânce pastă de peşte. Au existat cazuri de intoxicare cu ptomaină, nu-i aşa?

Domnul Abbott afişă o expresie jignită.

— Vă asigur că ăsta e un sortiment excelent… de cea mai mare încredere… n-am avut niciodată reclamaţii.

— Am să iau un borcan de somon şi scrumbie şi unul de somon şi creveţi. Mulţumesc.

Elinor Carlisle pătrunse pe domeniul Hunterbury prin poarta din spate.

Era o zi fierbinte şi senină de vară. Glicina era în floare. Elinor trecu pe lângă un şir de arbuşti parfumaţi. Ajutorul de grădinar, Horlick, care rămăsese să aibă grijă de proprietate, o salută respectuos.

— Bună dimineaţa, domnişoară. Am primit scrisoarea dumneavoastră. Uşa e deschisă, domnişoară. Am deschis majoritatea ferestrelor.

— Mulţumesc, Horlick.

În timp ce o luă din loc, tânărul rosti repede, emoţionat.

— Mă scuzaţi, domnişoară…

Elinor se întoarse.

— Da?

— E adevărat că aţi vândut casa? Vreau să spun… a rămas definitiv stabilit?

— Da.

Horlick rosti cu nervozitate:

— Mă întrebam dacă n-aţi putea pune o vorbă bună pentru mine… la maiorul Somervell, vreau să spun. O să aibă nevoie de grădinari. Poate o să zică… o să creadă că sunt prea tânăr ca să fiu grădinar şef, dar am lucrat mulţi ani sub domnul Stephens şi socot ca am învăţat multe şi, de când am rămas singur aici, am păstrat totul în ordine.

Elinor spuse repede:

— Am să fac tot ce pot pentru tine, Horlick. De fapt, chiar aveam de gând să-i vorbesc maiorului Somervell de tine şi să-i spun ce grădinar bun eşti.

Horlick se înroşi puternic.

— Vă mulţumesc, domnişoară. Sunteţi foarte bună. Vă daţi seama ce lovitură a fost moartea doamnei Welman… şi apoi şi vânzarea casei atât de repede… iar eu… ei bine, problema e că mă însor la toamnă…

Se opri.

Elinor spuse cu blândeţe:

— Sper că maiorul Somervell o să te ia. Fii sigur că am să fac tot ce pot.

Horlick spuse:

— Vă mulţumesc domnişoara. Vedeţi, noi toţi am sperat că domeniul o să fie păstrat de familie. Mulţumesc, domnişoară.

Elinor trecu mai departe.

Brusc o năpădi un val de furie, de resentiment sălbatic.

„Noi toţi am sperat că domeniul o să fie păstrat de familie…”

Ea şi Roddy ar fi putut trăi aici! Ea şi Roddy… Roddy ar fi vrut. Era exact ce ar fi vrut şi ea. Amândoi iubiseră întotdeauna Hunterbury. Dragul Hunterbury… În anii dinainte ca părinţii ei să moară, când locuiau în India, aici venea în vacanţă.

Se juca în pădure, hoinărind de-a lungul pârâului, culegea braţe de flori, mânca coacăze mari, verzi, zmeură parfumată, roşie ca sângele. Mai târziu, urmau merele. Avea ascunzătorile ei secrete, unde se tolănea cu o carte în mână şi citea ore în şir.

Iubise Hunterbury. În adâncul inimii, fusese sigură că, într-o zi, o să trăiască permanent aici. Mătuşa Laura îi inoculase ideea asta, aruncând câte-un cuvânt, câte-o frază: „Într-o zi, Elinor, poate te vei gândi să stai în camera asta. E poate puţin cam întunecoasă!” „S-ar putea face o fântână arteziană aici. Într-o zi, poate ai s-o faci tu”.

Şi Roddy? Şi Roddy păruse să considere Hunterbury ca viitoarea lui casă. Gândul ăsta îi izvorâse, poate, din sentimentele pe care le avea pentru ea, Elinor. Subconştientul îi spunea că era potrivit şi drept ca ei doi să fie împreună, la Hunterbury.

Şi ar fi putut fi împreună. Ar fi putut fi împreună aici… acum… nu evacuând casa pentru a o vinde, ci redecorând-o, plănuind noi aranjamente în casă şi grădină, plimbându-se unul lângă celălalt în tihnita frumuseţe a domeniului, fericiţi… da, fericiţi… dar din cauza frumuseţii de trandafir sălbatic a unei fete…

Ce ştia Roddy despre Mary Gerrard? Nimic… mai puţin decât nimic! Ce simţea pentru ea… pentru adevărata Mary? Era foarte posibil ca ea să posede calităţi admirabile, dar ce ştia Roddy despre ele? Era vechea poveste… eternul joc al naturii!

Nu Roddy însuşi recunoscuse ca era „o vrajă”?

Vroia el… cu adevărat… să se elibereze de „vraja” asta?

Dacă Mary Gerrard ar… muri, de exemplu, n-ar fi spus Roddy, într-o zi: „A fost cel mai bine aşa. Acum îmi dau

seama. N-aveam nimic în comun…”

Ar fi adăugat, poate, blând melancolic: „Era o făptură fermecătoare…”

Las-o să rămână aşa pentru el… o amintire minunată… un lucru frumos şi o bucurie pentru vecie…

Dacă lui Mary Gerrard i s-ar întâmpla ceva, Roddy s-ar întoarce la ea, Elinor… Era foarte sigură de asta!

Dacă lui Mary Gerrard i s-ar întâmpla ceva…

Elinor răsuci clanţa uşii laterale. Din soarele fierbinte, intră în răcoarea casei. Se înfiora.

Înăuntru era rece, întuneric, sinistru… Era ca şi cum ceva se afla acolo, în casă, aşteptând-o…

Se duse în lungul holului şi împinse uşa care dădea în cămara valetului.

Mirosea a mucegai. Deschise larg fereastra.

Puse pe masă pachetele… pâinea, untul, sticla cu lapte. Gândi: „Ce prostie! Aveam de gând să iau cafea”.

Se uită prin cutiile de pe etajeră, în una din ele se mai găsea puţin ceai, însă nici urmă de cafea, îşi spuse: „În fine, nu contează”.

Despacheta cele două borcane cu pastă de peşte.

Rămase uitându-se la ele un timp. Apoi părăsi cămara şi urcă la etaj. Se duse direct spre camera doamnei Welman şi intră, începu cu scrinul, deschizând sertare, sortând, aranjând, împăturind haine şi aşezându-le în grămezi mici…

În căsuţa portarului, Mary Gerrard privea neajutorată în jurul ei.

Într-un fel, nu-şi dăduse seama până acum cât de trist era totul.

Revăzu într-o fracţiune de secundă întreaga ei viaţă. Mama făcând rochii pentru păpuşile ei. Tata mereu încruntat şi ţâfnos. Neputând s-o sufere. Da, neputând s-o sufere…

Îi spuse brusc sorei Hopkins:

— Tata n-a spus nimic… nu mi-a transmis nimic înainte de a muri?

Sora Hopkins răspunse veselă, cu căldură:

— Nu, draga mea, nu. Cu o oră înainte de a-şi da sufletul n-a mai fost conştient.

— Mă gândesc că poate ar fi trebuit să vin şi să am grijă de el. În definitiv, era tatăl meu.

Uşor încurcată, sora Hopkins spuse:

— Ascultă, Mary. Nu e vorba dacă era sau nu tatăl tău. Din ce-am văzut eu, în ziua de azi, copiilor nu le prea pasă de părinţii lor, după cum nici multor părinţi nu le pasă de copiii lor. Domnişoara Lambert, de la Şcoala secundară, spune că aşa trebuie să fie. După ea, viaţa de familie nu e deloc potrivită, şi copiii ar trebui să fie crescuţi de stat. Asta ar fi cam ca un imens orfelinat, aşa îl văd eu… Însă, în tot cazul, nu ajută la nimic să te uiţi în urma ta şi să dramatizezi. Sentimentalismul nu e bun. Trebuie să ne continuăm viaţa… asta-i datoria noastră… ceea ce, uneori, nu-i prea uşor!

Mary rosti încetişor:

— Cred ca aveţi dreptate. Dar mă gândesc că poate a fost vina mea că nu ne-am înţeles mai bine.

— Prostii!

Cuvântul explodă ca o bombă, reducând-o pe Mary la tăcere. Sora Hopkins se întoarse la probleme mai practice.

— Ce-ai de gând să faci cu mobila? O depozitezi, sau o vinzi?

— Nu ştiu. Dumneavoastră ce ziceţi?

Aruncând o privire expertă înjur, sora Hopkins spuse:

— Unele piese sunt foarte bune şi solide. Ai putea să le depozitezi şi să-ţi mobilezi, într-o bună zi, un mic apartament în Londra. Scapă de ciurucuri. Scaunele sunt bune… Ia fel şi masa. Şi biroul ăsta e drăguţ… este el demodat, dar este din mahon solid, şi se spune că stilul victorian va reveni într-o zi. Eu aş scăpa de şifonierul ăsta mare. E prea mare ca să se potrivească undeva, îţi ocupă o jumătate de dormi tor. Întocmiră împreună o listă cu ce urma să fie păstrat şi ce vândut.

Mary spuse:

— Avocatul a fost foarte amabil… mă refer la domnul Seddon. Mi-a dat în avans nişte bani, aşa că am avut cu ce să-mi plătesc taxele de şcolarizare şi alte cheltuieli. Mi-a spus că va mai dura o lună, sau o lună şi ceva, până când banii mi se vor transfera în întregime.

Sora Hopkins întrebă:

— Cum ţi se pare noua ta muncă?

— Cred că o să-mi placă foarte mult. La început, pare destul de obositoare. Ajung acasă moartă de oboseală.

Zâmbind, sora Hopkins spuse:

— Când eram practicantă la „St. Luke”, credeam că am să mor. Credeam că n-am să pot suporta cei trei ani. Dar am putut.

Aleseră între timp lucrurile bătrânului. Acum ajunseseră la o cutie de tablă plină cu acte.

— Cred că trebuie să ne uităm şi prin astea.

Se aşezară de-o parte şi de alta a mesei.

Luând o mână de hârtii, sora Hopkins spuse:

— Fantastic ce nimicuri pot păstra oamenii! Tăieturi din ziare! Scrisori vechi. Tot felul de chestii!

Mary desfăcu un act şi spuse:

— Uite certificatul de căsătorie al părinţilor mei. E încheiat la St. Albans, în 1919. Dar, soră…

Glasul lui Mary sunase strident. Cealaltă îşi ridică repede privirea. Văzu consternarea din ochii fetei.

— Ce s-a întâmplat?

Cu o voce tremurândă, Mary spuse:

— Nu înţelegeţi? Suntem în 1939. Eu am douăzeci şi unu de ani. În 1919 aveam un an. Asta înseamnă… asta înseamnă că… mama şi tata s-au căsătorit… pe urmă.

Sora Hopkins se încruntă. Spuse apăsat:

— Ei, în definitiv ce-i cu asta? Nu te mai necăji acum din cauza asta!

— Dar, soră, nu pot să mă reţin.

Sora Hopkins rosti autoritară:

— Sunt multe perechi care nu se duc la biserică decât puţin mai târziu decât ar trebui. Dar, atât timp cât o fac până la urmă, nu mai e nimic ciudat. Asta e părerea mea!

— Credeţi că… din cauza asta… tata nu m-a iubit niciodată? Din cauză că, poate, mama l-a silit să se însoare cu ea?

Sora Hopkins ezită, îşi muşcă buza, apoi spuse:

— Îmi închipui că n-a fost chiar aşa. Se opri. Ei bine, dacă ai de gând să te amărăşti din cauza asta, mai bine să ştii adevărul: tu nici nu eşti fata lui Gerrard.

Mary spuse:

— Deci, de asta!

— S-ar putea.

Cu obrajii în flăcări, Mary spuse:

— Cred că-i urât din partea mea, dar îmi pare bine! Mereu m-am simţit prost din cauză că nu ţineam la tatăl meu, dar, dacă nu era tatăl meu, ei bine, totul e în regulă! De unde ştiţi lucrul ăsta?

— Înainte de a muri, Gerrard a vorbit o mulţime pe tema asta. Am încercat repede să i-o retez, dar nu m-a luat în seamă. Normal, nu ţi-aş fi spus nimic, dacă nu s-ar fi întâmplat povestea cu certificatul.

— Mă întreb cine e tatăl meu…

Sora Hopkins ezită. Deschise gura, apoi o închise la loc. Părea să se hotărască greu asupra unei probleme.

Atunci o umbră întunecă încăperea şi ambele femei se uitară la fereastră şi o văzură pe Elinor Carlisle în cadrul ei.

— Bună dimineaţa, spuse Elinor.

Sora Hopkins răspunse prima:

— Bună dimineaţa, domnişoară Carlisle. Frumoasă zi, nu-i aşa?

— Oh… bună dimineaţa, domnişoară Elinor, spuse şi Mary.

— Am preparat câteva sandviciuri. Nu vreţi să veniţi să gustaţi? Tocmai e ora prânzului şi e atât de obositor să trebuiască să te duci acasă la masă. Am făcut destule să ne ajungă la toate trei.

Plăcut surprinsă, sora Hopkins spuse:

— Ce drăguţă sunteţi, domnişoară Carlisle! Într-adevăr, e o pacoste să trebuiască să ne întrerupem munca şi să facem atâta drum, înapoi, în sat. Speram să putem termina în dimineaţa asta. Am trecut pe la pacienţii mei mai devreme. Dar când întorci totul pe dos, îţi ia mai mult decât crezi.

Mary spuse recunoscătoare:

— Mulţumesc, domnişoară Elinor, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Toate trei o luară pe drumul spre casă. Elinor lăsase uşa din faţă deschisă. Intrară în răcoarea holului. Mary se înfiora uşor. Elinor se uită iute la ea.

— Ce e?

— Oh, nimic… doar un fior. Am venit de la soare…

Elinor rosti cu glas coborât:

— Ciudat. Şi eu am simţit aşa în dimineaţa asta.

Sora Hopkins râse şi zise veselă, cu glas tare:

— Ei, hai, doar n-o să pretindeţi că există stafii în casă. Eu n-am simţit nimic!

Elinor zâmbi. O luă spre camera de zi, în dreapta uşii principale. Obloanele erau ridicate şi ferestrele deschise, încăperea avea un aer vesel.

Elinor traversă holul şi aduse din cămara un platou mare cu sandviciuri. I-l întinse lui Mary, spunând:

— Vrei?

Mary luă unul. Elinor urmări cum dinţii albi ai fetei se înfipseră în sandvici.

Îşi ţinu o clipă respiraţia, apoi scoase un oftat uşor.

Distrată, rămase cu tava în dreptul taliei, apoi, la vederea buzelor întredeschise ale sorei Hopkins şi a expresiei sale flămânde, se înroşi şi întinse platoul. Luă şi ea un sandvici şi se scuză:

— Aveam de gând să fac şi cafea, dar am uitat să cumpăr, însă, dacă vrea cineva, pe masă e nişte bere.

Sora Hopkins rosti cu tristeţe:

— Măcar să mă fi gândit să aduc nişte ceai.

Elinor spuse absentă.

— Mai e puţin ceai în cutia din cămară.

Faţa sorei Hopkins se lumină.

— Atunci, am să pun ceainicul. Lapte nu e, nu?

— Ba da, am cumpărat o sticlă.

— E perfect, se bucură sora Hopkins şi ieşi în grabă.

Elinor şi Mary rămaseră singure.

În aer se simţea o încordare ciudată. Elinor, cu un efort evident, încercă să înfiripe o conversaţie. Avea buzele uscate, îşi trecu vârful limbii peste ele.

— Îţi… place munca de la Londra?

— Da, mulţumesc. Vă… vă sunt foarte recunoscătoare…

Un sunet strident izbucni din pieptul lui Elinor. Un atât de discordant, de nepotrivit ei, încât Mary se uită Iurprinsă la ea.

Elinor spuse:

— N-ai de ce să fii atât de recunoscătoare!

Destul de încurcată, Mary spuse:

— N-am vrut să spun… adică…

Se opri.

Elinor o privea fix… O privire atât de cercetătoare, atât e, da, stranie, încât Mary se pierdu.

— S-a… s-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Elinor se ridică repede. Cu spatele, zise:

— Ce-ar putea să se întâmple?

Mary îngână:

— Arătaţi… vă uitaţi…

Râzând slab, Elinor o linişti:

— Mă uitam fix? îmi pare rău. O fac uneori… când mă gândesc la altceva.

Sora Hopkins apăru în uşă şi rosti veselă: „Am pus ceainicul la fiert” şi dispăru iar.

Elinor fu scuturată de un brusc hohot de râs.

— Polly pune ceainicul, Polly pune ceainicul, Polly pune ceainicul… vom bea cu toţii ceai! Îţi aminteşti cum ne jucam aşa, când eram copii, Mary?

— Da, foarte bine.
— Când eram copii… Ce păcat, Mary, nu-i aşa, că nu te ai poţi întoarce niciodată în timp.
— Aţi vrea să vă întoarceţi?
Elinor spuse cu forţă:
— Da… da…
Între ele se lăsă din nou tăcerea. Apoi, cu chipul îmbujorat, Mary îşi adună forţele:
— Domnişoară Elinor, nu trebuie să credeţi…
Se opri, alarmată de încremenirea bruscă a trăsăturilor fine ale lui Elinor, de bărbia ei ridicată.
— Ce nu trebuie să cred? întrebă Elinor cu un glas dur ca oţelul.
Mary îngână:
— Am… am uitat ce vroiam să spun.
Trupul lui Elinor se destinse… ca după un pericol depăşit.
Sora Hopkins intră cu o tavă. Pe ea se aflau un ceainic cafeniu, lapte şi trei ceşti de ceai.
— Iată şi ceaiul!
Puse tava în faţa lui Elinor. Aceasta clătină din cap.
— Nu vreau.
Împinse tava spre Mary. Mary turnă în două ceşti. Sora Hopkins oftă de plăcere.
— E bun şi tare.
Elinor se ridică şi se duse la fereastră. Sora Hopkins rosti îmbietoare:
— Sunteţi sigură că nu vreţi o ceaşcă, domnişoară Carlisle? Vă face bine.
Elinor îngână:
— Nu, mulţumesc.
Sora Hopkins îşi bău ceaiul, puse ceaşca pe farfurioară şi murmură:
— Mă duc doar să sting focul. Dacă va fi nevoie să umplem ceainicul, îl aprind din nou.
Ieşi în grabă.
Elinor se răsuci cu faţa spre încăpere.

Cu glasul încărcat de un apel disperat, spuse:

— Mary…

Mary Gerrard răspunse repede.

— Da?

Încet, pe faţa lui Elinor, lumina se stinse. Buzele se închiseră. Apelul disperat muri şi rămase doar o mască… o mască de gheaţă.

— Nimic.

În cameră se lăsă o tăcere grea.

Mary gândi: „Ce ciudat e totul azi. E ca şi cum… ca şi cum am aştepta ceva”.

În cele din urmă, Elinor făcu o mişcare.

Veni de la fereastră şi ridică tava de ceai, punând-o peste tava goală de sandviciuri.

Mary sări:

— Oh, domnişoară Elinor, lăsaţi-mă pe mine.

Elinor spuse tăios:

— Nu, tu rămâi aici. Am să le duc eu.

Ieşi cu tăvile din cameră. Se uită o dată înapoi, peste jumăr, la Mary Gerrard, care stătea lângă fereastră, tânără, vie şi frumoasă…

Sora Hopkins era în cămară, îşi ştergea faţa cu batista, îşi ridică repede privirea la intrarea lui Elinor.

— Doamne, ce cald e aici!

Elinor răspunse mecanic:

— Da, cămara e cu faţa la sud.

Sora Hopkins îi luă tăvile din mână.

— Le spăl eu, domnişoară Caflisle. Nu arătaţi prea bine.

— Oh, mă simt perfect.

Luă o cârpă de vase.

— Eu am sa le şterg.

Sora Hopkins îşi suflecă mânecile. Turnă apă fierbinte din ceainic în lighean.

Uitându-se la încheietura mâinii ei, Elinor spuse agale.

— Te-ai înţepat.

— În spalierul de trandafiri de lângă căsuţă… un spin. Îl scot îndată.

Spalierul de trandafiri de lângă căsuţă… Amintirile o năpădiră în valuri pe Elinor. Ea şi Roddy luptându-se… „Războiul celor două Roze”. Ea şi Roddy luptându-se… şi împăcându-se. Încântătoare, vesele, fericite zile! O undă de revoltă trecu peste ea. Unde ajunsese acum? Într-un abis negru de ură… răutate… Se clătină uşor. Gândi: „Am fost nebună… complet nebună”.

Sora Hopkins se uita curioasă la ea.

„Părea de-a dreptul ciudată…” scria sora Hopkins în scrisoarea ei de mai târziu. „Vorbea ca şi cum nu-şi dădea seama ce spune, cu ochii atât de strălucitori şi stranii”.

Ceştile şi farfurioarele zornăiau în lighean. Elinor luă un borcănel gol de pastă de peşte şi-l băgă în lighean. Spuse minunându-se de cât de sigur îi era glasul:

— Am sortat nişte haine sus, la etaj. Lucrurile mătuşii Laura. M-am gândit, soră, că poate îmi dai un sfat cui să le dau în sat, cui i-ar fi de folos.

Sora Hopkins spuse repede:

— Doamnei Parkinson, şi bătrânei Nellie, şi sărmanei fiinţe care nu prea e în minţile ei, cea de la căsuţa cu iederă.

Pentru ele ar fi un dar ceresc.

Ea şi Elinor făcură ordine în cămară. Apoi urcară împreună la etaj.

În camera doamnei Welman, hainele erau stivuite în grămezi ordonate: lenjerie, rochii şi câteva articole de îmbrăcăminte fină – rochii de catifea pentru ceaiuri, un mantou de atlas. Elinor spuse că mantoul avea de gând să i-l dea doamnei Bishop. Sora Hopkins o aprobă.

Observa că blănurile doamnei Welman erau întinse pe scrin. Gândi: „Are de gând să le ajusteze pentru ea”.

Se uită lung la scrin, întrebându-se dacă Elinor găsise fotografia semnată „Lewis”, şi dacă da, ce făcuse cu ea.

„Ciudat cum s-au întâlnit pe drum scrisoarea mea şi cea a lui O’Brien”, îşi zise ea. „Nici n-am visat că s-ar putea

întâmpla aşa ceva. Să-mi scrie despre fotografie exact în ziua în care i-am scris eu despre doamna Slattery!”

O ajuta pe Elinor sa aleagă hainele şi se oferi să ie lege în boccele mici, care să fie trimise anumitor familii, ea însăşi ocupându-se de distribuirea lor.

Spuse:

— În timp ce eu mă ocup de treaba asta, Mary o să termine ce are de făcut în căsuţă. I-a mai rămas doar o cutie cu hârtii peste care să se uite. Apropo, unde-i fata? S-a dus la căsuţă?

Elinor spuse:

— Am lăsat-o în camera de zi…

Sora Hopkins se uită la ceas:

— N-o fi rămas acolo atâta timp. E aproape o oră de când suntem aici!

Coborî grăbită. Elinor o urmă. Intrară în camera de zi. Sora Hopkins exclamă:

— Vai, nu m-aş fi gândit, a adormit!

Mary Gerrard era aşezată într-un fotoliu mare de lângă fereastră, uşor ghemuită. Un sunet ciudat venea dinspre ea: o respiraţie grea, ca un sforăit.

Sora Hopkins traversă camera şi scutură fata.

— Trezeşte-te, draga mea…

Se opri brusc. Se aplecă şi-i ridică o pleoapă. Apoi începu să scuture cu putere fata.

Se întoarse spre Elinor. În glasul său era ceva ameninţător când rosti:

— Ce e asta?

Elinor spuse:

— Nu ştiu la ce te referi. Îi e rău?

Sora Hopkins ordonă:

— Unde e telefonul? Prindeţi-l cât mai repede pe doctorul Lord.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Fetei îi e rău. Moare.

Elinor făcu un pas înapoi.

— Moare?

Sora Hopkins spuse:

— A fost otrăvită…

Ochii ei, încărcaţi de suspiciuni, se opriră asupra lui Elinor.

PARTEA A DOUA

Capitolul I

Hercule Poirot, cu capul său în formă de ou, uşor lăsat într-o parte, cu sprâncenele ridicate întrebător şi cu vârful degetelor împreunate, îl urmarea pe tânărul care străbătea atât de nervos camera în sus şi-n jos, cu faţa nostim pistruiată, încreţită şi trasă. Spuse:

— Eh bien, prietene, ce e?

Peter Lord rămase ţintuit pe loc.

— Monsieur Poirot, sunteţi singurul om din lume care mă poate ajuta. L-am auzit pe Stillingfleet vorbind de dumneavoastră; mi-a spus ce aţi făcut în cazul Benedikt Farley. Cum absolut toţi credeau că e vorba de sinucidere, şi cum aţi dovedit că era crimă.

Hercule Poirot:

— Ai vrun caz de sinucidere printre pacienţii dumitale, caz de care te îndoieşti?

Peter Lord clătină din cap. Se aşează în faţa lui Poirot.

— E vorba de-o tânără. A fost arestată şi urmează să fie judecată pentru crimă! Vreau să găsiţi dovezi, care să demonstreze ca n-a făcut-o ea!

Sprâncenele lui Poirot se înălţară şi mai mult. Atitudinea sa deveni discretă şi confidenţială. Spuse:

— Dumneata şi această tânăra doamnă… vă iubiţi, da? Sunteţi îndrăgostiţi unul de altul?

Peter Lord râse… un râs strident, amar.

— Nu, nu-i aşa! Are destul prost gust ca să prefere un tâmpit năsos şi cu faţa de mârţoagă melancolică! O prostie din partea ei, dar asta e!

Poirot spuse:

— Înţeleg.

Lord rosti amar:

— Oh, da, înţelegeţi foarte bine! Nu e nevoie să dovediţi mult tact în privinţa asta. M-am îndrăgostit de ea, din prima clipă, când am văzut-o. Şi din cauza asta, nu vreau să fie trimisă la spânzurătoare, înţelegeţi?

— Ce acuzaţie i se aduce?

— E acuzată de crimă împotriva unei fete, Mary Gerrard, de otrăvire cu clorhidrat de morfină. Probabil aţi citit relatarea anchetei în presă.

— Şi motivul?

— Gelozie!

— După părerea dumitale, n-a făcut-o ea?

— Nu, fireşte că nu.

Câteva clipe, Poirot se uită la el gânditor, apoi spuse:

— Mai exact, ce doriţi de la mine? Să investighez problema?

— Vreau s-o puneţi în libertate.

— Eu nu sunt avocatul apărării, mon cher.

— Am să mă exprim mai clar: Vreau să găsiţi dovezi care să-i permită avocatului ei s-o salveze.

Hercule Poirot spuse:

— Te exprimi puţin cam ciudat.

— Pentru că eu nu sunt implicat în asta. Mie mi se pare destul de simplu. Vreau ca fata asta-să fie achitată. Cred că dumneavoastră sunteţi singurul om care o poate face!

— Doreşti să revizuiesc faptele? Sa scot la iveală adevărul? Să descopăr ce s-a întâmplat în realitate?

— Vreau să găsiţi orice probă care poate pleda în favoarea ei.

Cu multă grijă şi precauţie, Poirot îşi aprinse o ţigară subţire.

— Dar nu e niţel lipsit de etică ce spui? Să ajung la adevăr, da, asta m-a interesat întotdeauna. Dar adevărul e o armă cu două tăişuri. Dacă găsesc probe împotriva doamnei? Mi-aţi cere să le ascund?

Peter Lord se ridică. Era foarte palid.

— E imposibil! Nu veţi putea găsi nimic mai mult decât faptele care o acuză deja! Sunt complet şi definitiv incriminatoare! Sunt anumite dovezi bătătoare la ochi! N-aţi putea găsi o singură probă care s-o acuze mai tare decât până acum! Vă cer să vă folosiţi toată ingeniozitatea – Stillingfleet spune că sunteţi foarte ingenios – ca să găsiţi o portiţă de scăpare, o posibilă alternativă.

— În mod sigur avocaţii ei vor face asta.

— Zău? tânărul râse dispreţuitor. Sunt bătuţi înainte de a începe! Consideră că nu e nici o speranţă! Se bazează pe Bulmer… nenorocitul ăla de „om al speranţelor”; asta însăşi e o cedare! Mare orator… patetic… punând accent pe tinereţea acuzatei… tot tacâmul! Dar judecătorul nu o să-l lase să-şi facă numărul. Nu e nici o speranţă!

Hercule Poirot spuse:

— Presupunând că este vinovată… Vrei, totuşi, s-o vezi achitată?

— Da, răspunse liniştit Peter Lord.

Poirot se foi în scaun.

— Mă interesezi…

După câteva clipe, adăugă:

— Cred că ar fi mai bine să-mi povesteşti exact ce s-a întâmplat.

— N-aţi citit nimic în presă?

Hercule Poirot îşi flutură mana.

— O scurtă relatare, da. Însă ziarele sunt atât de lipsite de acurateţe, niciodată nu mă iau după ele.

— E foarte simplu. Oribil de simplu. Fata asta, Elinor Carlisle, tocmai intrase în posesia unui domeniu, aproape de aici, Hunterbury Hall, şi a unei averi de la mătuşa ei, care a murit fără să lase un testament. Numele mătuşii era Welman. Mătuşa avea un nepot după soţ – Roderick Welman. Acesta era logodit cu Elinor Carlisle, lucru demult stabilit, ei cunoscându-se din copilărie. La Hunterbury era o fată, Mary Gerrard, fiica portarului. Bătrâna doamnă Welman făcuse foarte multe pentru ea, îi plătise instruirea,

etc. În consecinţă, fata era pe cale să devină o doamnă. Roderick Welman, se pare, s-a îndrăgostit de ea. Ca urmare, logodna a fost ruptă. Acum ajungem la fapte. Elinor Carlisle a scos domeniul la vânzare şi l-a cumpărat un om pe nume Somervell. Elinor a venit să ridice lucrurile personale ale mătuşii sale, şi aşa mai departe. Mary Gerrard, al cărei tată tocmai murise, elibera căsuţa de la poartă. Suntem în dimineaţa de joi, 27 iulie. Elinor Carlisle stătea la hotelul local. Pe stradă, a întâlnit-o pe fosta menajeră, doamna Bishop. Doamna Bishop s-a oferit să vină şi ea s-o ajute. Elinor a refuzat-o… destul de vehement. Apoi s-a dus la băcănie şi a cumpărat nişte pastă de peşte, făcând o remarca privitoare la otrăvirea prin alimente, înţelegeţi? Un lucru perfect nevinovat, dar care, fireşte, pledează împotriva ei! S-a dus apoi la domeniu şi, în jur de ora unu, a coborât la căsuţa portarului, unde Mary Gerrard trebăluia cu sora districtuală, o năsoasă pe nume Hopkins, care o ajuta, şi le-a spus că pregătise nişte sandviciuri sus, în casă. S-au dus în casă, au mâncat sandviciuri şi, aproximativ peste o oră, am fost chemat eu şi am găsit-o pe Mary Gerrard în stare de inconştienţă. Am făcut tot ce mi-a fost cu putinţă, dar degeaba. Autopsia a scos la iveală că, puţin înainte, Mary ingerase o doză mare de morfină. Iar poliţia a descoperit un fragment de etichetă pe care scria clorhidrat de morfină chiar în locul în care Elinor Carlisle preparase sandviciurile.

— Ce altceva a băut sau a mâncat Mary Gerrard?

— Ea şi sora districtuală au băut ceai la sandviciuri, îl preparase sora Hopkins, iar Mary îl turnase. N-ar fi putut fi nimic în el. Îmi dau seama, fireşte, că apărarea va face mare tam-tam în jurul sandviciurilor, spunând că toate trei au mâncat sandviciuri, deci e imposibil să se otrăvească numai una dintre ele. Aşa a fost şi în cazul Hearne, vă amintiţi.

Poirot dădu din cap. Spuse:

— Însă, de fapt, e foarte simplu. Pregăteşti platoul cu sandviciuri, în unul din ele e otrava, întinzi platoul. În sŁadiul nostru de civilizaţie, se înţelege de la sine că persoana căreia i-ai oferit platoul va lua sandviciul cel mai apropiat. Presupun ca Elinor Carlisle i-a oferit, mai întâi, platoul lui Mary Gerrard, nu-i aşa?

— Exact.

— Deşi în cameră era şi sora, care e o persoană mai în vârstă?

— Da.

— Asta nu miroase a bine..

— Dar nici nu e o probă zdrobitoare. Nu te poţi baza pe ceremonialul servirii la un picnic.

— Cine a pregătit sandviciurile?

— Elinor Carlisle.

— Mai era cineva în casă?

— Nimeni.

— Poirot clătină, din cap.

— Asta-i rău. Şi fata n-a luat nimic altceva în afară de ceai şi sandviciuri?

— Nimic. Ne-o spune conţinutul stomacului.

Poirot întrebă:

— Se bănuieşte că Elinor Carlisle a sperat că moartea fetei va fi pusă pe seama intoxicării alimentare? Cum explică ea faptul că doar una din ele a fost afectată?

— Uneori se întâmplă şi aşa. În plus, au fost două borcanele cu pastă… ambele foarte asemănătoare în aparenţă. Ideea ar fi că unul din borcane era bun şi că, printr-o coincidenţă, toată pasta alterată a fost mâncată de Mary.

— Un studiu interesant în domeniul legii prob abilităţilor, spuse Poirot. Şansele matematice împotriva acestei posibilităţi ar fi mari, presupun. Dar, dacă vroia să se sugereze intoxicaţia alimentară, de ce n-a ales altă otravă? Simptomele morfinei nu seamănă câtuşi de puţin cu cele ale

intoxicaţiei alimentare. Atropină ar fi fost o alegere mai bună!

Peter Lord rosti încet:

— Da, e adevărat, însă mai e ceva. Afurisita aia de soră jură că a pierdut un tub cu morfină!

— Când?

— Oh, în urmă cu câteva săptămâni, în noaptea când a murit doamna Welman. Sora spune că şi-a lăsat geanta în hol, iar dimineaţa, a descoperit că-i lipseşte un tub cu morfină. Cred că-i o gogoriţă. Probabil l-a pierdut acasă, cândva înainte, şi a uitat.

— Şi-a amintit de el, abia la moartea lui Mary Gerrard?

— De fapt, a menţionat asta la vremea respectivă… în faţa sorei care o îngrijea pe bătrână.

Hercule Poirot se uita la Peter Lord cu un oarecare interes. Spuse blând:

— Mon cher, cred că mai e ceva… ceva ce nu mi-ai spus încă.

— Ei bine, ar fi mai bine sa ştiţi tot. Se cere un ordin de exhumare şi autopsie a bătrânei Welman.

— Eh bien?

— Când o vor face, probabil că vor găsi ceea ce caută… Morfină!

— Ştiai?

Cu chipul alb sub pistrui, Peter Lord mormăi:

— Am bănuit.

Hercuie Poirot lovi braţele fotoliului cu palmele. Strigă:

— Mon Dieu, nu te înţeleg! Ştiai când a murit că a fost omorâtă?

Peter Lord tună:

— Sfinte Doamne, nu! Nici n-am visat una ca asta! Mă gândeam că a luat-o singură.

Poirot se lăsa în fotoliu.

— Ah! deci asta credeai…

— Bineînţeles! Îmi vorbise despre asta. Nu o dată mi-a cerut s-o ajut să „scape”. Ura boala, neajutorarea pe care

ţi-o dă, umilinţa de a zace şi a fi îngrijit ca un sugar. Şi era o femeie foarte hotărâtă.

Urmă un moment de tăcere, după care continuă:

— Moartea ei m-a surprins. Nu mă aşteptam la asta. Am trimis sora afară din cameră şi am cercetat cât am putut de amănunţit cadavrul.. Fireşte, nu puteam fi sigur fără autopsie. Ei bine, la ce bun? Dacă îşi luase singură viaţa, ce rost avea să se facă tapaj pe tema asta şi să provoc scandal? Mai bine semnez certificatul şi-o las să fie înmormântată în pace. În definitiv, nu puteam fi sigur. Am hotărât prost, presupun. Dar nu mi-a trecut, nici o clipă prin minte, că ar putea fi opera altcuiva! Am fost aproape sigur că o făcuse cu mâna ei.

— Cum crezi că a pus mâna pe morfină?

— N-am nici cea mai mică idee. Dar, credeţi-mă, era o femeie isteaţă, inventivă, cu multă imaginaţie şi foarte hotărâtă.

— Ar fi putut-o obţine de la sore?

Peter Lord clatină din cap.

— Nici vorbă! Nu cunoaşteţi sorele!

— De la familie?

— Posibil. S-ar putea să fi apelat la sentimentele lor.

— Mi-ai spus că doamna Welman a murit fără testament. Dacă ar mai fi trăit, şi l-ar fi făcut?

Peter Lord zâmbi.

— Întotdeauna puneţi degetul pe rană, nu? Da, avea de gând să-şi facă testamentul; era foarte agitată în legătură cu asta. Nu putea vorbi cursiv, dar s-a făcut foarte bine înţeleasă. Elinor Carlisle urma să-i telefoneze dimineaţa avocatului.

— Deci, Elinor Carlisle ştia ca mătuşa ei vroia să-şi facă testamentul? Iar dacă murea fără să şi-l fi făcut, ea, Elinor Carlisle, moştenea ceva?

Peter Lord spuse repede:

— Asta nu ştia. Habar n-avea ca mătuşa ei nu-şi făcuse niciodată un testament.

— Asta e ceea ce spune ea, prietene. Putea să ştie.
— Ascultaţi, monsieur Poirot, sunteţi avocatul acuzării?
— În momentul de faţă, da. Trebuie să ştiu cât de solidă e acuzaţia ce i se aduce. Putea Elinor Carlisle să ia morfina din geanta sorei?
— Da. Aşa putea oricine. Roderick Welman, sora O'Brien, vreuna dintre servitoare.
— Sau doctorul Lord?
Peter Lord căscă ochii mari.
— Fireşte… Dar care ar fi fost scopul?
— Mila.
Peter Lord clătină din cap.
— Nu. Va trebui să mă credeţi pe cuvânt!
Hercule Poirot se lăsă pe spate.
— Să luăm următoarea ipoteză. Să zicem că Elinor Carlisle a luat morfina din geanta de pe hol şi i-a administrat-o mătuşii sale. S-a spus ceva despre dispariţia morfinei?
— Celor din casă, nu. Sorele au păstrat între ele.
— Cum credeţi că va reacţiona acuzarea?
— Vreţi să spuneţi, în cazul în care se descoperă morfină în cadavrul doamnei Welman?
— Da.
Peter Lord rânji.
— E posibil ca Elinor să fie achitată de prezenta învinuire, dar să fie din nou arestată şi acuzată de moartea mătuşii ei.
Poirot rosti gânditor:
— Motivele sunt diferite; altfel spus, în cazul doamnei Welman, motivul ar fi putut fi câştigul, în timp ce, în cazul lui Mary Gerrard, se presupune că motivul ar fi gelozia.
— Aşa e.
— Ce linie şi-a propus să adopte apărarea?
— Bulmer e de părere să susţină că nu a existat nici un motiv. El vrea să prezinte logodna dintre Elinor Carlisle şi Roderick Welman ca fiind o afacere de familie, ţinând de motive strict familiale, pentru a i se face pe plac doamnei Welman, dar că, în momentul în care bătrâna a decedat,

Elinor Carlisle a rupt logodna din proprie iniţiativă. Roderick Welman va depune mărturie în acest sens. Cred că el aproape e convins!

— Crede că Elinor nu a ţinut la el cu adevărat?

— Da.

— În care caz, ea n-ar fi avut nici un motiv s-o omoare pe Mary Gerrard.

— Exact.

— Dar, în cazul ăsta, cine a omorât-o pe Mary Gerrard?

— Asta-i întrebarea.

Poirot clătină din cap.

— C'est difficile.

Peter Lord rosti cu vehemenţă:

— Tocmai asta e! Dacă n-a făcut-o ea, cine a făcut-o? Mai e şi ceaiul! însă a băut şi sora Hopkins din el. Apărarea va încerca să sugereze că Mary Gerrard a luat singură morfina, după ce celelalte două au părăsit camera… de fapt, că s-a sinucis.

— Avea vreun motiv să se sinucidă?

— Absolut niciunul.

— Era genul de sinucigaşă?

— Nu.

— Cum era această Mary Gerrard?

Peter Lord reflectă.

— Era… ei bine, era o copilă drăguţă. Da, o copilă foarte drăguţă.

Poirot oftă. Îngână:

— Acest Roderick Welman s-a îndrăgostit de ea pentru că era o copilă drăguţă?

Peter Lord zâmbi.

— Înţeleg ce vreţi sa spuneţi. Era într-adevăr frumoasă.

— Dar, dumneata? Dumneata n-ai avut nici un sentiment pentru ea?

Peter Lord îl privi lung.

— Doamne Sfinte, nu!

Hercule Poirot rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Roderick Welman susţine că între el şi Elinor Carlisle era doar afecţiune, nimic mai puternic. Dumneata eşti de acord cu asta?

— De unde naiba să ştiu?

Poirot clătină din cap.

— Când ai intrat în camera asta mi-ai spus că Elinor Carlisle avea destul prost gust să fie îndrăgostită de un năsos tâmpit. Am presupus ca asta era descrierea lui Roderick Welman. Deci, după dumneata, ea îl iubeşte.

Peter Lord răspunse cu un glas jos, disperat:

— Îl iubeşte mult! Îl iubeşte al dracului de mult!

— Atunci a existat un motiv…

Pe chipul lui Peter Lord se putea citi supărarea.

— Ce contează! Ar fi putut s-o facă, da! Nu-mi pasă dacă a făcut-o…

Poirot exclamă:

— Aha!

— Ceea ce vreau, e să nu fie spânzurată! Dacă ajunsese la disperare? Dragostea e ciudată. Poate să transforme o brută într-un mieluşel… şi poate să aducă un om ponderat, cu judecată, în situaţia de a-şi pierde minţile! Poate aşa a fost şi cu ea. Nu aveţi pic de milă?

— Eu nu aprob în nici un fel crima.

Peter Lord îl privi lung, apoi izbucni în râs.

— Ce lucruri puteţi sa spuneţi! Cine vă cere s-o aprobaţi? Nu vă cer să minţiţi! Adevărul rămâne adevăr, nu? Dacă veţi găsi ceva care să pledeze în favoarea acuzatei, n-o să ascundeţi acel ceva pentru că e vinovată, nu-i aşa?

— Fireşte că nu.

— Atunci de ce naiba nu faceţi ce vă cer?

Hercule Poirot spuse:

— Sunt perfect pregătit s-o fac, prietene…

Capitolul II

Peter Lord îl privi lung, luă o batistă şi îşi şterse faţa, apoi se aruncă într-un fotoliu.

— Uff! exclamă el.. Aţi scos untul din mine! N-am înţeles deloc unde aţi vrut să ajungeţi!

Poirot spuse:

— Examinam capul de acuzare împotriva lui Elinor Carlisle. Acum îl ştiu. Lui Mary Gerrard i-a fost administrată morfină şi, din cât înţeleg, trebuie să-i fi fost dată în sandviciuri. Nimeni n-a atins acele sandviciuri, cu excepţia lui Elinor Carlisle. Elinor Carlisle avea motiv s-o omoare pe Mary Gerrard şi, după toate probabilităţile, ea a omorât-o pe Mary Gerrard. Nu văd nici un motiv să fie altfel. Asta, mon ami, este o latură a problemei. S-o vedem acum pe a doua. Dăm la o parte tot ce am susţinut mai înainte şi abordăm problema dintr-un unghi opus: Dacă nu Elinor Carlisle a omorât-o pe Mary Gerrard, cine a omorât-o? Sau Mary Gerrard s-a sinucis?

Peter Lord se ridică. Fruntea îi era încruntată. Spuse:

— Într-un punct n-aţi fost foarte corect.

— Eu? N-am fost corect?

Poirot părea jignit.

— Nu. Aţi afirmat că nimeni, în afara lui Elinor Carlisle, n-a atins sandviciurile. Asta nu o ştiţi.

— În casă nu era nimeni.

— Din câte ştim. Dar excludeţi o perioadă scurtă de timp. Perioada în care Elinor Carlisle a părăsit casa ca să se ducă la căsuţa portarului. De-a lungul acestei perioade sandviciurile au rămas pe platou în cămară şi oricine putea să dea peste ele.

Poirot inspiră adânc.

— Ai dreptate, prietene. Recunosc. A existat un interval în care oricine putea să aibă acees la sandvicuri. Trebuie să încercăm să ne facem o idee despre cine ar fi putut fi acel oricine. Cu alte cuvinte, ce tip de persoană…

Se opri.

— S-o luăm pe această Mary Gerrard. Cineva, nu Elinor Carlisle, îi vroia moartea. De ce? Se putea câştiga ceva de pe urma morţii ei? Avea bani de lăsat?

Peter Lord clătină din cap.

— Atunci nu. Peste o lună ar fi avut două mii de lire. Elinor Carlisle stabilise suma aceasta pentru că credea că asta ar fi fost dorinţa bătrânei sale mătuşi. Însă, deocamdată, averea bătrânei n-a fost evaluată, deci nu se pot face nici un fel de plăţi.

— Aşadar putem scoate din discuţie motivul financiar. Spui că Mary Gerrard era frumoasă. Chestia asta întotdeauna dă naştere la complicaţii. Avea admiratori?

— Probabil, nu ştiu prea multe despre treaba asta.

— Cine ar putea şti?

Peter Lord rânji.

— Mai bine v-aş pune în contact cu sora Hopkins. Ea ştie tot ce mişcă în Maidensford.

— Tocmai vroiam sa te rog să-ţi spui impresia despre cele două sore.

— Ei bine, O'Brien e irlandeză, e o soră bună, competentă, dar puţin proastă, ar putea fi ranchiunoasă, niţel mincinoasă, genul de femeie care înfloreşte, nu atât ca să mintă, cât ca să scoată din orice o poveste grozavă. Hopkins e o femeie de etate medie, sensibilă, isteaţă, foarte blândă şi competentă, dar îşi bagă cam prea mult nasul în treburile altora!

— Dacă ar fi fost vreo problemă în legătură cu vreun tânăr din sat, ar fi ştiut?

— Îmi pun capul!

Adăugă încetişor:

— În tot cazul, nu cred să fie ceva în direcţia asta.

Mary n-a fost acasă mult timp. A stat doi ani în Germania.

— Avea douăzeci şi unu de ani?

— Da.

— Poate o fi vreo complicaţie din Germania.

Faţa lui Peter Lord se lumină. Spuse repede:

— Vreţi sa spuneţi că i-a făcut-o vreun tip din Germania? Că a urmărit-o până aici, a aşteptat momentul potrivit şi, când acesta a sosit, şi-a dus la îndeplinire scopul?

— Sună niţel melodramatic, spuse Hercule Poirot cu îndoială.

— Dar e posibil?

— Totuşi, puţin probabil.

— Nu sunt de acord. Cineva ar fi. Putut să se îndrăgostească nebuneşte de fată şi să vadă roşu în faţa ochilor când ea i-a întors spatele. Putea să considere că a fost umilit. Asta e o idee.

— E o idee, da, spuse Hercule Poirot, însă tonul său nu era încurajator.

— Continuaţi, monsieur Poirot.

— Din câte văd, îmi ceri să fiu scamator. Să scot din pălărie iepure după iepure.

— Luaţi-o şi aşa, daca vreţi.

— Mai există o posibilitate, spuse Poirot.

— Daţi-i drumul.

— Cineva a subtilizat tubul cu morfină din. Geanta sorei Hopkins. Ce-ar fi dacă am presupune că Mary Gerrard a văzut persoana care a făcut-o?

— Mary ar fi spus.

— Nu, nu, mon cher. Fii rezonabil. Dacă Elinor Carlisle, sau Roderick Welman, sau sora O’Brien, sau oricare dintre servitoare, ar fi deschis geanta şi ar fi scos tubul de sticlă, ce-ar fi gândit oricine? Pur şi simplu, că persoana respectivă a fost trimisă de către soră să-i aducă ceva din geantă. Faptul acesta putea să-i iasă din. Minte lui Mary Gerrard, dar e posibil ca, mai târziu, sa şi-l fi amintit şi să-l fi pomenit întâmplător persoanei în cauză… oh, fără nici cea mai mică umbră de bănuială, însă imaginează-ţi ce efect putea să aibă această remarcă asupra persoanei vinovate de moartea doamnei Welman! Mary văzuse; Mary trebuie redusă la tăcere cu orice preţ! Te asigur, prietene, că cine a comis o dată o crimă, nu se dă în lături să o comită şi pe-a doua!

Uşor încruntat, Peter Lord spuse:

— Am crezut tot timpul că doamna Welman a luat singură morfina…

— Dar era paralizată… neajutorată… tocmai avusese un al doilea atac.

— Oh, ştiu. Mă gândeam că, procurându-şi-o, într-un fel sau altul, a ţinut-o lângă ea, undeva la îndemână.

— Însă, în cazul asta, trebuie să şi-o fi procurat înainte de al doilea atac, însă sorei i-a lipsit după al doilea atac.

— Se poate ca sora să fi observat lipsa ei doar în acea dimineaţă; tubul ar fi putut fi luat; cu câteva zile mai înainte, fără ca sora să fi observat.

— Cum ar fi putut bătrâna să şi-o procure?

— Nu ştiu. Poate mituind o servitoare. Dacă-i aşa, acea servitoare n-o să recunoască niciodată.

— Nu crezi că ar fi putut mitui vreuna dintre sore?

Lord clătină din cap.

— Pentru nimic în lume! Amândouă sunt foarte corecte în ceea ce priveşte etica profesională… în plus, ar fi murit de frică să facă aşa ceva. Ştiau ce pericol le paşte.

Poirot spuse:

— Asta aşa e. Adăugă gânditor: Se pare că ne-am întors de unde-am plecat. Cine e persoana cea mai probabilă să fi luat tubul cu morfină? Elinor Carlisle. Putem spune că a vrut să fie sigură că va moşteni o mare avere. Putem fi mai generoşi şi să presupunem că a acţionat din milă, că a luat morfina şi a administrat-o în conformitate cu dorinţa des repetată a mătuşii ei; dar ea a luat-o… şi Mary Gerrard a văzut-o. Şi uite că ne-am întors la sandviciuri şi la casa goală, şi tot la Elinor Carlisle… dar, de data asta, cu un alt motiv: să-i salvăm gâtul de laţ.

Peter Lord strigă:

— Fantastic! V-am mai spus, nu e genul! Banii nu înseamnă nimic pentru ea… nici chiar pentru Roderick Welman. I-am auzit de atâtea ori spunând-o!

— Zău? Asta e foarte interesant. Asta e genul de afirmaţie, pe care, întotdeauna, am privit-o cu mare suspiciune.

— La dracu, trebuie să răsuciţi mereu lucrurile în aşa fel încât să se întoarcă la fata aceea?

— Nu le răsucesc eu; se întorc ele singure. E ca indicatorul roţii norocului de prin bâlciuri. Se învârteşte, şi când ajunge să se oprească, întotdeauna indică acelaşi nume: Elinor Carlisle.

— Nu!

Hercule Poirot dădu din cap cu tristeţe:

— Are rude aceasta Elinor Carlisle? Surori, veri? Sau mamă, tată?

— Nu. E orfană… singură pe lume.

— Ce patetic sună! Bulmer, sunt sigur, va face un joc mare cu asta! Cine, atunci, o moşteneşte dacă moare?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit.

Poirot spuse cu reproş:

— Întotdeauna trebuie să te gândeşti la lucrurile astea. Are un testament, de pildă?

Peter Lord se înroşi. Spuse nesigur:

— N-nu ştiu.

Hercule Poirot se uită în tavan şi îşi împreună vârful degetelor.

— Ar fi bine să-mi spui, să ştii.

— Să vă spun ce?

— Exact ce e în mintea dumitale… nu contează cât de dăunător i-ar putea fi lui Elinor Carlisle.

— De unde ştiţi…?

— Da, da, ştiu. În mintea dumitale există ceva… un anume incident! Ar fi bine să-mi spui, altfel mi-aş putea imagina că e mai rău decât stau lucrurile!

— Nu e nimic, zău…

— De acord ca nu e nimic. Dar lasă-mă să aud ce e.

Încet, îndărătnic, Peter Lord povesti despre scena cu Elinor aplecându-se peste fereastra căsuţei sorei Hopkins, şi despre râsul ei.

Poirot rosti gânditor:

— Deci, aşa a spus: „Aşadar îţi faci testamentul, Mary?” Ciudat… foarte ciudat. Şi pentru dumneata a fost clar ce era în mintea ei… Se gândea, poate, că Mary Gerrard nu mai avea mult de trăit…

Peter Lord spuse:

— Doar mi-am imaginat asta. Nu ştiu…

— Nu, dumneata nu doar ţi-ai imaginat-o…

Capitolul III

Hercule Poirot se afla în căsuţa sorei Hopkins.

Doctorul Lord îl adusese acolo, făcuse prezentările, apoi, la o privire a lui Poirot, îi lăsă singuri.

După ce, la început, sora Hopkins se uitase chiorâş la înfăţişarea de străin a lui Poirot, acum se dezgheţa rapid.

Cu o uşoară tristeţe, spuse:

— Da, e un lucru îngrozitor. Unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le-am întâlnit vreodată. Mary era una dintre cele mai frumoase fete. Putea să ajungă pe ecran într-o zi! Şi era şi serioasa şi modestă, nu înţepată şi cu nasul pe sus, cum ar fi putut fi, după atâta învăţătură şi după câtă atenţie i s-au acordat.

— Te referi la atenţia pe care i-a acordat-o doamna Welman?

— Chiar la asta. Bătrâna o îndrăgea din cale-afară… chiar că din cale-afară.

— Surprinzător, poate? îngână Poirot.

— Depinde. De fapt, putea fi foarte normal, vreau să spun… Sora Hopkins îşi muşcă buzele şi păru încurcată. Vreau să spun că Mary se purta foarte frumos cu ea şi avea un fel de a fi încântător: o voce moale, melodioasă şi maniere desăvârşite. Iar după părerea mea, unei persoane în vârstă îi prieşte să vadă în jurul ei un chip tânăr.

— Presupun că domnişoara Carlisle venea, din când în când să-şi vadă mătuşa?

Sora Hopkins spuse tăios:

— Domnişoara Carlisle venea când avea chef.

Poirot murmură:

— Nu-ţi place domnişoara Carlisle.

Sora Hopkins strigă:

— Bineînţeles că nu! O otrăvitoare! O criminală cu sânge rece!

— Ah, spuse Hercule Poirot, observ că ţi-ai definitivat poziţia.

— Ce vreţi să spuneţi? Cum, adică, mi-am definitivat poziţia?

— Dumneata eşti sigură că ea a fost cea care i-a pus morfină lui Mary Gerrard?

— Cine altcineva putea s-o facă, aş vrea să ştiu? Doar nu insinuaţi că eu?

— Doamne fereşte! Dar nu uita că vinovăţia ei nu a fost încă dovedită.

Sora-Hopkins spuse cu un calm plin de siguranţă:

— Nici discuţie că ea a făcut-o. Lăsând toate la o parte, i se putea citi pe faţă. Tot timpul a fost ciudată. Luându-mă sus cu ea şi ţinându-mă acolo… întârziind cât mai mult… Iar atunci când m-am întors spre ea, după ce am găsit-o pe Mary în halul acela, pe faţa ei era scris limpede ca lumina zilei că-şi dădea seama că eu ştiu!

Hercule Poirot rosti gânditor:

— E clar că e greu de văzut o altă persoană care ar fi putut-o face. Afară doar dacă n-a făcut-o ea însăşi, fireşte.

— Ce vreţi să spuneţi cu a făcut-o ea însăşi. Că Mary s-a sinucis? N-am auzit o prostie mai mare!

Poirot spuse:

— Nu poţi şti niciodată. Inima unei fete e foarte sensibilă, foarte gingaşă. Se opri. Ar fi putut fi posibil, nu? Putea să-şi fi strecurat ceva în ceai fără să fie observată?

— Să-şi strecoare în ceaşcă, vreţi să spuneţi?

— Da. N-ai urmărit-o tot timpul.

— Nu, n-am urmărit-o… nu. Da, cred că ar fi putut să facă asta… dar e o prostie! De ce să fi vrut să facă un asemenea lucru?

Hercule Poirot clătină din cap revenind la atitudinea de mai înainte.

— Cum spuneam, inima unei fete e atât de sensibilă! Poate o nefericită poveste de dragoste…

Sora Hopkins pufni.

— Fetele nu se omoară din pricina poveştilor de dragoste… Mary nu era din alea, daţi-mi voie să v-o spun! Se uită la el cu un aer belicos.

— Nu era îndrăgostită?

— Nu. Inima îi era liberă. O pasiona munca ei şi se bucura de viaţă.

— Dar trebuie să fi avut admiratori, din moment ce era o fata atât de atrăgătoare.

— Nu era una din fetele alea, toată nuri şi „vino-ncoa”. Era o fată cuminte!

— Dar erau tineri în sat, fără-ndoială, care o admirau.

— Fireşte, era Ted Bigland, spuse sora Hopkins.

Poirot reuşi să smulgă câteva amănunte cu privire la Ted Biglaad.

— Era îndrăgostit de Mary, spuse sora Hopkins. Însă, cum am sfătuit-o, ea îi era cu un cap superioară.

— Trebuie să se fi supărat, când ea n-a vrut să aibă de-a face cu el?

— Era amărât, da, recunoscu sora Hopkins. Mă condamna şi pe mine.

— Gândea că e vina dumitale?

— Aşa a spus. Dar aveam perfectă dreptate. La urma urmei, am văzut destule la viaţa mea. Nu vroiam ca fata să se ducă la fund.

— Ce te-a făcut să-i arăţi atâta interes fetei?

— Ei bine, nu ştiu… Sora Hopkins ezită. Părea intimidată şi ruşinată de ea însăşi. Cu Mary era ceva… ceva romantic.

— Poate ea avea ceva romantic, nu situaţia ei. Era fiica portarului, nu-i aşa?

Sora Hopkins spuse:

— Da… da, desigur. Cel puţin…

Ezită, se uită la Poirot, care o privea cu cea mai mare simpatie.

— De fapt, rosti sora Hopkins, cu o pornire spre confidenţă, nici nu era fiica lui Gerrard. Mi-a spus el. Tatăl ei a fost un domn, un gentleman.

Poirot murmură:

— Înţeleg… Şi mama?

Sora Hopkins ezită, îşi muşcă buzele, apoi continuă:

— Mama ei fusese camerista doamnei Welman. S-a măritat cu Gerrard, după naşterea lui Mary.

— Din câte spui, chiar că-i romantic… misterios şi romantic.

Chipul sorei Hopkins se lumină.

— Nu-i aşa? Nu poate să nu te intereseze cineva, când ştii despre el ce nu mai ştie nimeni altcineva. Întâmplarea a făcut să aflu atâtea. De fapt, cea care m-a pus pe pista asta a fost sora O’Brien; dar asta-i altă poveste, însă, cum se spune, e interesant să afli istorii trecute. Există multe tragedii neştiute.

Poirot oftă şi clătină din cap. Sora Hopkins se alarmă brusc:

— Dar n-ar fi trebuit să trăncănesc atât. N-aş fi suflat un cuvânt, pentru nimic în lume! La urma urmei, nu are nimic de-a face cu cazul. Pentru toată lumea, Mary a fost fata lui Gerrard şi cu asta basta. S-o bârfeşti când e moartă! Gerrard s-a însurat cu mama ei şi-i destul.

Poirot îngână:

— Ştii cumva cine a fost tatăl ei adevărat?

— Poate ştiu şi poate nu ştiu. Adică, nu ştiu nimic. Aş putea să ghicesc. Păcatele vechi lasă urme adânci, cum se spune. Dar eu nu-s una din acelea care umblă cu vorba, aşa că n-am să scot nici un cuvânt.

Poirot abandonă tactic bătălia şi aborda un alt subiect.

— Mai e ceva… o problemă delicată. Sunt sigur că mă pot baza pe discreţia dumitaie.

Sora Hopkins zâmbi larg.

Poirot continuă:

— Vorbesc de domnul Roderick Welman. Am auzit că era atras de Mary Gerrard.

— Nebun după ea!

— Deşi, la vremea aceea, era logodit cu domnişoara Carlisle?

— Dacă mă întrebaţi n-a fost, niciodată, cu adevărat, iubitul domnişoarei Carlisle. Nu ceea ce aş numi eu „iubit”.

Poirot întrebă, folosind o expresie de modă veche:

— Mary Gerrard… ăă… i-a încurajat avansurile? Sora Hopkins spuse tăios:

— S-a purtat foarte bine. Nimeni n-ar putea jura că ea l-a ademenit.

— Era îndrăgostită de el?

— Nu, nu era.

— Dar îl plăcea?

— Oh, da, îl plăcea foarte mult.

— S-ar fi putut ca, în timp, să fi ieşit ceva din asta?

— Poate. Dar Mary n-ar fi făcut nimic în grabă. I-a spus că nu avea nici un drept să-i vorbească despre aşa ceva, când el era logodit cu domnişoara Carlisle. Iar când el s-a dus la ea, la Londra i-a spus acelaşi lucru.

Poirot întrebă cu o candoare fermecătoare:

— Dumneata, personal, ce crezi despre domnul Roderick Welman?

— E un tânăr destul de drăguţ. Deşi nervos. După cum arată, s-ar putea să fie dispeptic. Aia sunt nervoşi.

— Ţinea mult la mătuşa lui?

— Aşa cred.

— A stat mult lângă ea, când s-a îmbolnăvit atât de rău?

— Vreţi să spuneţi, după al doilea atac? Nu cred să fi intrat, măcar, în cameră!

— Adevărat?

Sora Hopkins spuse repede:

— Ea n-a trimis după el. Şi, firește, noi n-am bănuit că sfârşitul e atât de aproape. Există o mulţime de oameni,

care se îngrozesc să intre în camera unui bolnav. Pur şi simplu nu pot, nu că ar fi lipsiţi de inimă.

Poirot dădu din cap înţelegător.

— Eşti sigură că domnul Welman nu a intrat în camera mătuşii sale, înainte ca ea să moară?

— Ei bine, nu cât am fost eu de gardă! Sora O'Brien m-a înlocuit la 3 a.m., şi poate ea să-l fi adus înainte de clipa finală; dar, dacă-i aşa, nu mi-a spus.

— Nu putea intra în absenţa dumitale?

Sora Hopkins pufni:

— Eu nu-mi las nesupravegheaţi pacienţii, domnule Poirot.

— Mii de scuze. N-am vrut să spun asta. Mă gândeam că poate a trebuit să fierbi apă, sau să cobori la parter după vreun medicament.

Înmuiată, sora Hopkins spuse:

— M-am dus jos să schimb sticlele şi să le umplu din nou. Ştiam ca în bucătărie era un ibric pe foc.

— Ai lipsit mult?

— Cinci mimite, poate.

— Ah, da, atunci domnul Welman ar fi putut să intre la ea.

— Dacă a făcut-o, a fost foarte iute.

Poirot oftă.

— Aşa cum spuneai, bărbaţii se feresc de camera unui bolnav. Femeile sunt cele care fac pe îngerii păzitori. Ce ne-am face noi fără ele? Mai ales femeile cu profesia dumitale… o profesie… o profesiune izvorâtă dintr-o chemare cu adevărat nobilă.

Cu chipul uşor îmbujorat, sora Hopkins spuse:

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta. Nu m-am gândit niciodată la mine în felul ăsta. Ca soră, munceşti prea mult şi prea din greu, ca să te mai gândeşti şi la latura nobilă a meseriei tale.

Poirot întrebă:

— Nu-mi mai poţi spune nimic despre Mary Gerrard?

Urmă o tăcere apreciabilă, înainte ca sora Hopkins să răspundă.

— Altceva nu ştiu.
— Eşti sigură?
Sora Hopkins spuse destul de încurcată:
— Nu înţelegeţi. Am ţinut la Mary.
— Şi n-ar mai fi şi altceva de spus?
— Nu, nu este! Asta a fost tot.

Capitolul IV

În prezenţa maiestuoasă a doamnei Bishop, îmbrăcată în negru, Hercule Poirot părea umil şi insignifiant.

S-o tragi de limbă pe doamna Bishop nu era o problemă uşoară. Căci doamna Bishop, o persoană cu vederi şi obiceiuri conservatoare, îi dezaproba puternic pe străini. Şi era clar că Hercule Poirot trebuia să fi fost străin. Răspunsurile ei erau îngheţate şi îl privea cu rezervă şi neîncredere.

Prezentarea pe care i-o făcuse doctorul Lord nu îndulcise prea mult situaţia.

— Sunt convinsă că doctorul e un om foarte deştept şi bine intenţionat, spuse ea, după plecarea acestuia. Doctorul Ransome, predecesorul lui, a stat aici mulţi ani.

Cu alte cuvinte, doctorul Ransome prezenta încredere, ca unul care ştia să se poarte conform obiceiurilor locului. Doctorul Lord, un tânăr cu caş la gură, un parvenit care luase locul doctorului Ransome, avusese o singură recomandare: „sclipitor de deştept” în meseria lui.

Întreaga atitudine a doamnei Bishpp părea să spună că a fi „sclipitor de deştept” nu-i de ajuns!

Hercule Poirot era convingător şi abil. Dar cum şarmul nu era atât de irezistibil, doamna Bishop rămase semeaţă şi implacabilă.

Moartea doamnei Welman produsese multă tristeţe. Fusese foarte respectată în împrejurimi. Arestarea domnişoarei Carlisle era „nefericită” şi, de bună seamă, reprezenta rezultatul „acestor noi metode pripite ale poliţiei”. Părerile doamnei Bishop despre moartea doamnei

Welman erau extrem de vagi. Mai mult de „N-aş putea spune”, nu puteai să scoţi de la ea.

Hercule Poirot îşi jucă ultima carte, îşi trecu în revistă, cu o mândrie naivă, vizita recentă la Sandringham. Vorbi cu admiraţie de graţioasa şi încântătoarea simplitate a regalităţii.

Doamna Bishop, care urmărea, zilnic, în buletinele curţii regale, fiecare mişcare a persoanelor regale, fu învinsă. În definitiv, dacă Ei trimiseseră după Hercule Poirot… Ei bine, natural, asta era cu Totul Altceva. Străin sau nestrăin, cine era ea, Emma Bishop, ca să se pună de-a curmezişul voinţei Regalităţii?

De îndată, ea şi Hercule Poirot se angajară într-o plăcută conversaţie pe o temă cu adevărat interesantă – nici mai mult, nici mai puţin decât alegerea unui soţ potrivit pentru Prinţesa Elizabeth.

Eliminând, în final, toţi candidaţii posibili ca Nefiind Destul De Buni, conversaţia reveni la sfere mai puţin înalte.

Poirot remarcă sentenţios:

— Căsătoria, vai, e presărată cu primejdii şi capcane!

Doamna Bishop spuse:

— Da, chiar aşa… cu scârbosul ăsta de divorţ zise, aproape ca şi cum ar fi vorbit de o boală contagioasă precum pojarul.

— Îmi închipui că doamna Welman era nerăbdătoare să-şi vadă nepoata convenabil aranjată la casa ei, înainte de a muri.

Doamna Bishop îşi plecă fruntea.

— Da, chiar aşa. Logodna dintre domnişoara Elinor şi domnul Roderick a fost o mare uşurare pentru ea. Era lucrul pe care îl sperase întotdeauna.

Poirot se aventură:

— Logodna asta a fost anunţată parţial din dorinţa de a-i face pe plac?

— Oh, nu, n-aş spune asta, domnule Poirot. Domnişoara Elinor a ţinut, întotdeauna, la domnul Roddy… Domnişoara

Elinor are o fire foarte loială şi devotată.
Poirot îngână:
— Şi el?
Doamna Bishop rosti sobru:
— Domnul Roderick îi era devotat domnişoarei Elinor.
— Totuşi, din câte ştiu, logodna a fost ruptă.
Obrajii doamnei Bishop se colorară.
— Datorită uneltirilor şerpilor din iarbă, domnule Poirot.
— Zău?
Cu chipul şi mai roşu, doamna Bishop explica:
— Domnule Poirot, în ţara asta, există o anumită Decenţă în faţa Morţilor. Dar tânăra aceea, domnule Poirot, a acţionat cu Viclenie în Uneltirile ei.
Poirot o privi o clipă gânditor.
— Mă surprindeţi. Mi s-a dat de înţeles că era o fată foarte simplă şi modestă.
Bărbia doamnei Bishop tremură uşor.
— Era Şmecheră, domnule Poirot. Lumea era Moartă după ea. Sora aceea, Hopkins, de exemplu. Da, la fel şi biata mea stăpână!
Poirot clătină din cap compătimitor şi plescăi uşor.
— Da, chiar aşa, spuse doamna Bishop, încurajată de plescăitul lui. Sărmana de ea era slabă, iar tânăra aceea S-a Strecurat pe sub pielea ei şi i-a câştigat încrederea. Ea ştia care era punctul slab. Întotdeauna stătea prin preajmă, îi citea, îi punea flori proaspete. Mary în sus, Mary în jos, „Unde e Mary?”… tot timpul! Şi apoi banii pe care i-a cheltuit pentru ea! Şcoli scumpe, case rafinate peste hotare… pentru o fată care nu era decât fiica lui Gerrard! El n-o iubea, s-o ştiţi de la mine! Mereu îşi bătea joc de aerele ei de Doamnă Subţire. I se suise la cap, asta era!
De data această, Poirot clătină din cap şi rosti îndurerat:
— Vai, vai…
— Şi apoi, felul în care L-a Atras pe domnul Roddyl El era prea cinstit s-o vadă cum ERA. Iar domnişoara Elinor, o tânără cu o inimă atât de curată, fireşte că nu şi-a dat

seama ce se Petrecea. Dar Bărbaţii sunt toţi o apă şi-un pământ: îi prinzi uşor daca-i flatezi şi ai un chip drăguţ!

Poirot oftă.

— Avea, bănuiesc, admiratori din categoria ei sociala? întrebă el.

— Fireşte că avea. Era fiul lui Rufus Bigland, Ted… unul dintre cei mai drăguţi băieţi din câţi există. Dar, oh, nu, doamna noastră subţire era prea bună pentru el! Nu pot să suport atâtea ifose şi mofturi!

— Purtarea ei faţă de el nu l-a supărat?

— Ba da. A acuzat-o că îl iubeşte pe domnul Roddy. Nu-l condamn că a fost revoltat!

— Nici eu, spuse Poirot. Sunteţi o persoană foarte interesantă, doamnă Bishop. Faceţi parte dintre acei oameni, care au darul de a descrie cu precizie un caracter, în câteva cuvinte, în sfârşit, am o imagine clară a lui Mary Gerrard.

— Reţineţi, spuse doamna Bishop, n-am spus o vorbă împotriva fetei! N-aş putea face una ca asta… când e în mormânt. Dar nu există dubiu că a provocat o mulţime de necazuri!

Poirot murmură:

— Mă întreb, cum s-ar fi sfârşit totul?

— Asta spun şi eu! Aflaţi de la mine, domnule Poirot, că, dacă draga mea stăpână n-ar fi murit – atunci a fost un şoc îngrozitor, însă acum îmi dau seama că Cerul s-a îndurat de ea – nu ştiu cum puteau să se sfârşească toate acestea!

— Adică?

Doamna Bishop rosti solemnă:

— Am văzut multe la viaţa mea ca să mă mai mire ceva. Bătrânul colonel Randolph a murit, lăsându-şi până şi ultimul bănuţ unei gâsculiţe din Eastbourne, în detrimentul sărmanei sale soţii… Bătrâna doamnă Dacres i-a lăsat toată averea organistului bisericii – unul din tinerii ăia cu părul lung… şi avea fii şi fiice căsătoriţi.

Poirot spuse:

— Din câte înţeleg, vreţi să spuneţi că doamna Welman şi-ar fi putut lăsa toată averea lui Mary Gerrard?

— Nu m-ar fi surprins! Asta urmărea tânăra, n-am nici o îndoială. Şi dacă e să mai spun ceva, aflaţi că doamna Welman era gata să-mi ia capul, deşi lucram la ea de aproape douăzeci de ani. Lumea e nerecunoscătoare, domnule Poirot. Încerci să-ţi faci datoria şi nici măcar nu eşti apreciat.

— Vai, cât e de adevărat! spuse Poirot.

— Dar Răutatea nu triumfă întotdeauna.

Poirot spuse:

— Adevărat. Mary Gerrard e moartă…

— O judecă Cel de Sus, nu trebuie s-o judecăm noi.

Poirot mormăi dus pe gânduri:

— Împrejurările morţii ei par foarte ciudate… inexplicabile.

— Poliţia asta cu metodele ei noi! exclamă doamna Bishop. E posibil ca fată de neam bun, bine crescută ca domnişoara Elinor să otrăvească pe cineva? Şi au încercat să mă bage şi pe mine în treaba asta, insinuând că eu am spus că purtarea ei era ciudată!

— Şi nu era ciudată?

— De ce ar fi fost? Domnişoara Elinor e o tânără cu simţire. Urma să trieze lucrurile mătuşii ei…, o treabă foarte dureroasă.

Poirot dădu din cap cu înţelegere. Spuse:

— I-ar fi fost mult mai uşor, dacă aţi fi însoţit-o.

— Ana vrut s-o însoţesc, domnule Poirot, dar mi-a retezat-o. Oh, ei bine, domnişoara Elinor a fost, întotdeauna, o fată foarte mândră şi rezervată. Totuşi, aş vrea să mă fi dus cu ea.

— Nu v-aţi gândit s-o urmaţi la Hunterbury?

Doamna Bishop clătină din cap cu demnitate.

— Nu merg unde nu sunt dorită, domnule Poirot.

Poirot păru ruşinat, îngână:

— În plus, nu mă îndoiesc că aveaţi lucruri importante de făcut în dimineaţa aceea.

— Era o zi foarte călduroasă, ţin minte. Mare zăpuşeală. Oftă. Mă duceam la cimitir să pun câteva flori pe mormântul doamnei Welman, în semn de respect, şi a trebuit să rămân să mă odihnesc acolo mult timp. Eram terminată de căldură. Am întârziat la masă şi sora mea a fost foarte neliniştită când a văzut Starea în care eram! Mi-a spus că n-ar fi trebuit să fac aşa ceva într-o zi ca aceea.

Poirot o privi cu admiraţie. Spuse:

— Vă invidiez, doamnă Bishop. E cu adevărat grozav să n-ai ce să-ţi reproşezi la moartea cuiva. Îmi închipui că domnul Roderick Welman îşi face procese de conştiinţă că nu a intrat s-o vadă pe mătuşa lui, în noaptea aceea, deşi, normal, nu avea de unde să ştie că o să-şi dea duhul atât de curând.

— Oh, dar greşiţi foarte tare, domnule Poirot. Pot să vă spun că domnul Roddy a intrat în camera mătuşii sale. Am auzit-o coborând pe sora aceea şi m-am gândit că poate ar fi bine să mă duc să văd dacă stăpâna nu are nevoie de ceva, căci ştiu eu cum sunt sorele: stau veşnic la taclale cu servitoarele jos, la parter, şi se supără foc dacă le ceri ceva. Nu că sora Hopkins ar fi fost tot atât de rea ca cealaltă, irlandeza cu părul roşu. Aia mereu bombănea şi crea probleme. Dar, cum spuneam, m-am gândit să mă duc doar să văd dacă totul e în regulă, şi atunci l-am observat pe domnul Roddy strecurându-se în camera mătuşii lui. Nu ştiu dacă ea l-a recunoscut sau nu, dar, în tot cazul, el nu are nimic să-şi reproşeze!

Poirot spuse:

— Mă bucur. E o fire destul de nervoasă.

— E doar niţel firav, întotdeauna a fost.

— Doamnă Bishop, e clar că dumneavoastră sunteţi o femeie cu mult discernământ. Am un mare respect pentru judecata dumneavoastră. Care credeţi că e adevărul în privinţa morţii lui Mary Gerrard?

Doamna Bishop pufni.

— Aş spune că e destul de limpede! Unul din borcanele alea scârboase cu pastă ale lui Abbott. Le ţine în rafturi luni întregi! Verişoara mea de-a doua s-a îmbolnăvit şi mai să moară dintr-o conservă de crab!

Poirot obiectă:

— Dar morfina găsită în cadavru?

Doamna Bishop rosti semeaţă:

— Eu nu ştiu nimic de morfină! Ştiu cum sunt doctorii: Spune-le să vă caute de ceva şi vor găsi! Pasta de peşte alterată nu e destul de bună pentru ei!

— Nu credeţi ca ar fi posibil să se fi sinucis?

— Ea? Doamna Bishop pufni. Categoric nu. Nu-şi pusese în cap să se mărite cu domnul Roddy? Uite cine sa se sinucidă!

Capitolul V

Fiind sâmbătă, Hercule Poirot îl găsi pe Ted Bigland la ferma tatălui său.

Nu era prea dificil să-l faci pe Ted Bigland să vorbească. Părea că ocazia era binevenită… ca şi cum ar fi fost o uşurare.

Spuse gânditor:

— Aşadar, încercaţi să descoperiţi cine a omorât-o pe Mary? E un mare mister…

— Prin urmare, nu crezi că a omorât-o domnişoara Carlisle?

Ted Bigland se încruntă… o încruntare nedumerită, aproape copilărească. Spuse încetişor:

— Domnişoara Elinor e o doamnă. E blândă… ei bine, nu ţi-o poţi imagina făcând aşa ceva… ceva violent, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun. La urma urmelor, e improbabil, nu-i aşa, domnule, ca o doamnă tânără şi drăguţă să facă lucruri de genul ăsta?

Hercule Poirot dădu din cap, într-un fel contemplativ.

— Da, e improbabil… Dar când se ajunge la gelozie… Se opri, urmărindu-l pe flăcăul arătos din faţa sa.

Ted Bigland spuse:

— Gelozie? Ştiu că se întâmplă şi aşa; dar, de regulă, băutura şi aţâţarea îi fac pe un tip să vadă roşu în faţa ochilor şi să fie cuprins de amoc. Domnişoara Elinor… o doamnă atât de drăguţă şi liniştită…

— Dar Mary Gerrard a murit… şi n-a murit de moarte naturală. Ai vreo idee… poţi să-mi spui ceva care să mă ajute să descopăr… cine a omorât-o pe Mary Gerrard?

Celălalt clătină încetişor din cap. Spuse:

— Nu mi se pare drept, nu mi se pare posibil ca cineva s-o fi omorât pe Mary. Ea era… era ca o floare…

Şi brusc, într-o fulgerare de-o clipă, Hercule Poirot avu o nouă imagine a fetei moarte… În glasul acela optimist, ţărănesc, Mary trăia şi strălucea iarăşi. „Era ca o floare…”

Era un neaşteptat şi pregnant sentiment de pierdere, de ceva gingaş, definitiv distrus…

În mintea lui se succedau afirmaţie după afirmaţie. Cea a lui Peter Lord: „Era o copilă drăguţă”. Cea a sorei Hopkins: „Ar fi putut ajunge pe ecran într-o zi”. Cea veninoasă a doamnei Bishop: Nu suport ifosele şi mofturile. Şi acum, ultima, dându-le la o parte pe toate celelalte, liniştita afirmaţie: „Era ca o floare”.

Spuse:

— Dar, atunci…?

Îşi înălţase braţele într-un gest larg, disperat. Ted Bigland dădu din cap. Ochii săi aveau încă privirea oarbă, ceţoasă a unui animal rănit.

— Ştiu, domnule. Ştiu că ce ziceţi e adevărat. N-a murit de moarte naturală. Însă mă întrebam..!

Se opri. Poirot spuse:

— Ce?

Ted Bigland rosti încetişor:

— Mă întrebam dacă, cumva, n-ar fi putut fi un accident.

— Un accident? Dar ce fel de accident?

— Ştiu, domnule. Ştiu. Asta sună ca ceva lipsit de sens. Dar mă tot gândesc, şi iar mă gândesc, şi mi se pare că aşa

trebuie să fi fost. Ceva neintenţionat, sau pur şi simplu o greşeală. Doar… ei bine, un accident!

Se uită rugător la Hercule Poirot, stingherit de propria sa lipsă de elocvenţă.

Poirot rămase tăcut câteva clipe. Părea să reflecteze.

— E interesant ca simţi asta.

Ted Bigland spuse dezaprobator:

— Poate pentru dumneavoastră nu are nici un sens, domnule. Cu mintea mea, nu înţeleg nici cum, nici de ce s-a întâmplat. Eu doar simt.

— Sentimentul e uneori un ghid important, reflectă Poirot. Mă vei scuza, sper, dacă ating un punct dureros, dar dumneata ai ţinut mult la Mary Gerrard, nu-i aşa?

Chipul bronzat se întunecă şi mai tare. Ted spuse simplu:

— Socotesc că toţi de pe aici ştiu asta.

— Vroiai să te însori cu ea?

— Da…

— Dar ea… nu vroia?

Cu o urmă de supărare strunită, Ted spuse:

— Lumea e bine intenţionată, însă n-ar trebui să strice viaţa celorlalţi, amestecându-se. Toată învăţătura aia şi plecatu’ peste hotare! Astea au schimbat-o pe Mary. Nu vreau să spun că au făcut din Mary o răsfăţată sau o încrezută… Ea nu era aşa. Dar… toate astea au zăpăcit-o! Nu mai ştia ce-i cu ea. Era… ei bine, ca s-o spun p-a dreaptă… prea bună pentru mine; totuşi, nu destul de bună pentru un gentleman adevărat ca domnul Welman.

Urmărindu-l, Poirot spuse:

— Nu-ţi place domnul Welman?

Ted Bigland răspunse cu o violenţă naturală:

— De ce dracu mi-ar plăcea? Domnul Welman e în regulă. N-am nimic cu el. Nu prea e ceea ce numesc eu bărbat! Aş putea să-l apuc şi să-l frâng în două. Are minte, cred… Dar asta nu-ţi e de prea mare folos când ţi se strică maşina, de pildă. Poţi cunoaşte principiul după care merge o maşină,

dar asta nu te opreşte să fii neajutorat ca un bebeluş când e vorba să-i scoţi bujia şi s-o cureţi.

— De bună seamă, lucrezi la un garaj?

— Da, la cel al lui Henderson, jos la şosea.

— Erai acolo în dimineaţa când… când s-a întâmplat?

— Da, testam maşina unui domn. Avea undeva o hibă şi nu puteam s-o localizez. Am dat o tură primprejur. Acum, când mă gândesc la ziua aceea, mi se pare ciudat că s-a putut întâmpla o tragedie. Era o zi minunată; caprifoiul încă mai înflorea… Lui Mary îi plăcea caprifoiul. Îl aduna în buchete, înainte de plecarea ei în străinătate…

Din nou apăru pe chipul său mirarea aceea încurcată, copilărească.

Hercule Poirot rămase tăcut.

Ted Bigland îşi reveni din transă, tresărind.

— Îmi pare rău, domnule, uitaţi ce am spus despre domnul Welman. Eram supărat… din cauză că-i dădea târcoale lui Mary. Trebuia s-o lase în pacd. Ea nu era de el…

Poirot întrebă:

— Crezi că ţinea la el?

Ted Bigland se încruntă din nou.

— Eu nu… nu ştiu precis. S-ar putea să fi ţinut. N-aş putea spune.

— Mai era vreun bărbat în viaţa ei? Unul pe care să-l fi cunoscut în străinătate, de exemplu?

— N-aş putea jura, domnule. Ea nu a pomenit de niciunul.

— Vreun duşman… aici, în Maidensford?

— Adică cineva care s-o fi omorât? Clătină din cap. Nimeni nu o cunoştea foarte bine. Dar toţi o plăceau.

Poirot întreba:

— O plăcea şi menajera de la Hunterbury, doamna Bishop?

— Oh, aici e vorba de ciudă! Bătrânei nu-i plăcea că doamna Welman o iubea atât de mult pe Mary.

— Mary Gerrard era fericită aici? Era ataşată de doamna Welman?

— Ar fi fost destul de fericită, dacă sora ar fi lăsat-o în pace. Sora Hopkins, vreau să spun. I-a băgat în cap să-şi câştige singură existenţa din masaj.

— Totuşi ţinea la Mary?

— Oh, da, ţinea destul de mult la ea; dar e genul care, Întotdeauna ştie ce e cel mai bine pentru toţi!

Poirot rosti agale:

— Presupunând că sora Hopkins ştie ceva… să spunem ceva care ar arunca o lumină nefavorabilă asupra lui Mary, crezi că ar păstra pentru ea acel ceva?

Ted Bigland îl privi cu curiozitate:

— Nu vă prea înţeleg, domnule.

— Crezi că dacă sora Hopkins ar fi ştiut ceva rău despre Mary, şi-ar fi ţinut gura?

— Mă îndoiesc că femeia asta şi-ar putea ţine gura în legătură cu ceva sau cineva! E cea mai mare bârfitoare din sat. Dar dacă ar exista, totuşi, cineva pentru care ar fi dispusă să tacă, acel cineva ar fi, probabil, Mary. Dar, tare aş vrea să ştiu de ce m-aţi întrebat asta?

Hercule Poirot spuse:

— Din discuţiile cu oamenii îţi faci o anumită impresie. Sora Hopkins mi s-a părut foarte cinstită şi deschisă, dar mi-a lăsat impresia – foarte puternică – că ascunde ceva. Nu neapărat ceva important. Poate să nu aibă nici o legătură cu crima. Dar există ceva ce ea ştie şi nu l-a spus. În plus, mi-a lăsat impresia că acest ceva – orice ar fi el – este defavorabil sau compromiţător memoriei lui Mary..

Ted clătină din cap neajutorat.

Hercule Poirot oftă:

— Ei bine, cu timpul am să aflu despre ce e vorba.

Capitolul VI

Poirot se uita cu interes la chipul prelung, senzual, al lui Roderick Welman.

Nervii lui Roddy erau într-o stare jalnică. Îşi frământa mâinile, avea ochii injectaţi, iar vocea răguşită şi iritată.

Uitându-se la cartea de vizită, spuse:

— Numele dumneavoastră îmi e cunoscut, monsieur Poirot. Dar nu văd ce crede doctorul Lord că puteţi face în problema asta! Şi, oricum, ce are afacerea asta cu el? A îngrijit-o pe mătuşa mea, dar, în rest e complet străin. Elinor şi cu mine nici măcar nu-l cunoşteam până să ne fi dus acolo, în iunie. De bună seamă, e treaba lui Seddon să se ocupe de lucrurile de genul ăsta.

Hercule Poirot zise:

— Din punct de vedere tehnic, aşa e corect.

Roddy continuă sâcâit:

— Nu că aş avea mare încredere în Seddon. E atât de posac!

— Aşa sunt din fire avocaţii.

— Totuşi, vorbi Roddy înveselindu-se puţin, îl avem pe Bulmer. Se consideră că ar fi unul dintre cei mai buni, nu-i aşa?

— Are reputaţia că ar da speranţe deşarte.

Roddy se întrista vizibil.

Poirot spuse:

— Sper ca nu vă deranjează că am să încerc să-i fiu de ajutor domnişoarei Carlisle?

— Nu, nu, fireşte că nu. Dar…

— Dar ce pot face eu? Asta vroiaţi să mă întrebaţi?

Pe chipul mohorât al lui Roddy trecu umbra unui zâmbet… un zâmbet atât de fermecător, că Hercule Poirot înţelese atracţia subtilă a acelui bărbat.

Roddy se scuză:

— Pare puţin nepoliticos că am pus problema în felul acesta. Dar, asta e întrebarea. Ce puteţi face monsieur Poirot?

Poirot spuse:

— Pot căuta adevărul.

— Da. Glasul lui Roddy suna uşor îndoielnic.

— Aş putea descoperi fapte care să-i fie de ajutor acuzatei.

Roddy oftă:

— Măcar de-aţi putea!

Hercule Poirot continuă:

— Dorinţa mea cea mai mare este să fiu de ajutor. Vreţi să mă sprijiniţi, spunându-mi sincer ce credeţi despre întreaga afacere?

Roddy se ridică şi începu să se plimbe fără astâmpăr prin cameră.

— Ce pot să spun? Toată treaba e atât de absurdă… atât de fantastică! Chiar şi numai ideea că Elinor – Elinor, pe care o cunosc de când era copil – ar putea face un lucru atât de grav cum e otrăvirea unei persoane! Îţi vine să şi râzi, zău aşa! Dar cum Dumnezeu să-i explici asta tribunalului?

Poirot întreba placid:

— Consideraţi absolut imposibil ca domnişoara Carlisle să fi făcut un astfel de lucru?

— Da, absolut imposibil! Nici nu poate fi vorba! Elinor e o fiinţă minunată… foarte echilibrată şi cumpătată… Nu există nici urmă de violenţă în firea ei. E intelectuală, sensibilă şi cu totul străină de pasiunile animalice. Dar ia douăsprezece capete pătrate şi bagă-le în boxa juraţilor şi pe urmă numai Dumnezeu poate să spună ce sunt în stare să creadă! La urma urmelor, să fim rezonabili: ei nu se află în boxă ca să judece caractere; ei judecă pe bază de dovezi. Fapte… fapte… fapte! Iar faptele sunt cumplite!

Poirot dădu din cap gânditor. Spuse:

— Dumneavoastră, domnule Welman, sunteţi o persoană sensibilă şi inteligentă. Faptele o condamnă pe domnişoara Carlisle. Ceea ce ştiţi dumneavoastră, o achită. Deci, ce s-a întâmplat în realitate? Ce putea să se întâmple?

Roddy îşi ridică braţele.

— Aici şi-a băgat dracu’ coada! Dar dacă a făcut-o sora Hopkins?

— Nu s-a apropiat de sandviciuri… Oh, am făcut cercetări foarte amănunţite… iar ceaiul nu-l putea otrăvi fără să se otrăvească şi ea. În privinţa asta sunt sigur. Mai mult, de ce să fi vrut s-o omoare pe Mary Gerrard?

Roddy strigă:

— De ce să fi vrut oricare altul s-o omoare pe Mary Gerrard?

— Asta e o întrebare fără răspuns, spuse Poirot. Nimeni nu dorea s-o omoare pe Mary Gerrard. (Şi adăugă îngând: „Cu excepţia lui Elinor Carlisle"). De aceea, logic, concluzia pare să fie: Mary Gerrard n-a fost omorâtă! Numai că, vai, nu e aşa. A fost omorâtă!

Adăugă, uşor melddramatic:

— Dar ea e în mormânt, şi oh, Ce greu îmi este!"

— Poftim? spuse Roddy.

Hercule Poirot explica:

— Wordsworth. L-am citit mult. Versurile acestea exprimă, oare, ceea ce simţiţi?

— Eu?

Roddy arăta ţeapăn şi inabordabil. Poirot spuse:

— Îmi cer scuze… mii de scuze! E atât de greu… să fii detectiv şi, în acelaşi timp, delicat. Cum bine se zice în limba dumneavoastră, există lucruri care nu se spun. Dar vai, un detectiv e silit să le spună! El trebuie să pună întrebări: despre problemele personale ale oamenilor, despre sentimentele lor!

— Sigur toate acestea sunt necesare?

Poirot spuse repede, umil:

— Ca să înţeleg corect situaţia, da. Apoi vom trece peste subiectul ăsta dureros şi nu vom mai reveni la el. Este foarte bine cunoscut faptul că dumneavoastră, domnule Welman… o admiraţi pe Mary Gerrard. Adevărat?

Roddy se ridică şi se duse la fereastră. Jucându-se cu ciucurii draperiei, spuse:

— Da.

— Eraţi îndrăgostit de ea?

— Aşa cred.
— Ah, şi moartea ei v-a zdrobit inima…
— Cred… vreau să spun… ei bine, zău aşa, monsieur Poirot…
Se întoarse – o făptură iritată, sensibilă, prinsă la ananghie.
Hercule Poirot spuse:
— Dacă mi-ai… dacă mi-aţi arăta exact adevărul, am termina cu asta.
Roddy Welman se aşeză pe un scaun. Nu se uita la Poirot. Bolborosi:
— E foarte greu de explicat. Chiar trebuie?
— Nu întotdeauna poţi întoarce spatele neplăcerilor vieţii, domnule Welman! Spuneţi că credeţi că aţi ţinut la fată. Deci, nu sunteţi sigur?
— Nu ştiu… Era atât de drăgălaşă. Ca un vis… Aşa îmi pare acum. Un vis! Ceva ireal! Totul… Când am văzut-o prima oară… când… ei bine, m-am aprins după ea! Un fel de nebunie! Iar acum totul s-a sfârşit, s-a dus… ca şi cum… ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Poirot dădu din cap.
— Da, înţeleg…
Şi adăugă:
— Nu eraţi în Anglia când a murit?
— Nu. Am plecat în străinătate pe 9 iulie şi m-am întors pe întâi august. Telegrama lui Elinor m-a urmărit aproape din hotel în hotel. Când am primit vestea, m-am grăbit cât am putut.
— Trebuie să fi fost un mare şoc pentru dumneavoastră. Ţinuseţi foarte mult la fată.
În glasul lui Roddy se puteau citi amărăciunea şi disperarea:
— De ce trebuie să ţi se întâmple asemenea lucruri? E contrariul tuturor aşteptărilor tale… a tot ce-ţi doreşti de la viaţă!
— Da, dar aşa e viaţa! Nu-ţi dă voie să o planifici, s-o trăieşti doar din intelect şi din logică! Nu poţi să spui: „Voi

simţi atât şi nimic mai mult”. Viaţa, domnule Welman, poate fi oricum, numai logică nu!

Roderick Welman murmură:

— Aşa se pare…

— O dimineaţă de primăvară, un chip de fată… şi toată ordinea firească a existenţei e curmată. Uneori, e puţin mai mult decât… un chip. Ce ştiaţi, cu adevărat, despre Mary Gerrard, domnule Welman?

Roddy zise cu greu:

— Ce ştiam? Atât de puţin! Acum îmi dau seama. Era dulce şi blândă… dar în rest, nu ştiu nimic… absolut nimic… Cred că din cauza asta nu-i simt lipsa…

Zbuciumul şi înverşunarea îi dispăruseră. Povestea simplu şi firesc. Hercule Poirot reuşise să-i pătrundă carapacea. Vorbind, Roddy părea să simtă o anumită uşurare:

— Dulce… blândă… nu foarte deşteaptă. Sensibilă şi cred, amabilă. Avea o fineţe pe care nu te aştepţi s-o întâlneşti la fetele din categoria ei socială.

— Era genul de fata care îşi putea face duşmani fără să ştie?

Roddy clătină din cap cu putere.

— Nu, nu, nu-mi imaginez că cineva putea să n-o placă… să o urască, vreau să spun. Pizma e altceva.

Poirot rosti repede:

— Pizmă? Deci, credeţi că a existat pizmă?

Roddy spuse absent:

— Trebuie să fi existat… luând în considerare acea scrisoare.

— Ce scrisoare?

Roddy se înroşi şi se posomori:

— Oh, nimic important.

Poirot repetă:

— Ce scrisoare?

— O anonimă.

— De unde a venit. Cui îi era adresată?

Împotriva voinţei lui, Roddy explică. Hercule Poirot îngână:

— Asta e foarte interesant. Pot să văd scrisoarea aceasta?
— Mă tem că nu. De fapt, am ars-o.
— De ce aţi făcut asta, domnule Welman?
Roddy răspunse destul de înţepat:
— La vremea respectivă mi s-a părut normal să o fac.
— Şi, ca urmare a acestei scrisori, dumneavoastră şi domnişoara Carlisle aţi dat fuga la Hunterbury?
— Da, ne-am dus acolo, însă nu ştiu să fi dat fuga.
— Dar eraţi niţel nelinişţiţi, nu-i aşa? Poate chiar puţin alarmaţi?
Roddy răspunse şi mai înţepat.
— Nu admit asta!
Hercule Poirot strigă:
— Dar era absolut normal! Moştenirea dumneavoastră… ceea ce vi se promisese… era în primejdie! E normal să fi fost nelinişţiţi! Banii sunt o problemă foarte importantă.
— Nu atât de importantă cât credeţi.
Poirot spuse:
— O asemenea detaşare e într-adevăr remarcabilă!
Roddy roşi.
— Oh, desigur, banii contau pentru noi. Nu eram complet indiferenţi, însă scopul nostru principal era să… s-o vedem pe mătuşa noastră şi să ne asigurăm că e bine.
— V-aţi dus acolo cu domnişoara Carlisle. La vremea aceea, mătuşa dumneavoastră nu-şi făcuse testamentul. Scurt timp după aceea, a avut un nou atac cerebral. Atunci îşi exprimă dorinţa să-şi facă testamentul, dar, convenabil pentru domnişoara Carlisle, poate, moare cu o noapte înainte de a-şi duce dorinţa la îndeplinire.
— Ascultaţi, unde vreţi să bateţi?
Chipul lui Roddy era furios.
Poirot răspunse dintr-o suflare:
— Mi-aţi spus, domnule Welman, privitor la moartea lui Mary Gerrard, că motivul atribuit lui Elinor Carlisle e absurd… că, sub nici o formă, nu e genul de persoană care să omoare pe cineva. Dar există şi o altă interpretare.

Elinor Carlisle avea motiv să se teamă că ar putea fi dezmoştenită în favoarea unei străine. Scrisoarea a pus-o în gardă… murmurele întretăiate ale mătuşii sale confirmă această teamă. În holul de jos e o geantă, o trusă medicală cu diferite analgezice şi alte produse medicale. E uşor să subtilizezi o fiolă de morfină. Iar după aceea, aşa cum am aflat, rămâne singură în dormitor cu mătuşa sa, în timp ce dumneavoastră şi sorele sunteţi la masă…

Roddy strigă:

— Doamne Sfinte, monsieur Poirot, ce vreţi să mai insinuaţi? Că Elinor a omorât-o pe mătuşa Laura? O idee mai ridicolă nici că se poate!

Poirot spuse:

— Dar cunoaşteţi, nu-i aşa, că s-a cerut aprobarea de deshumare a cadavrului doamnei Welman?

— Da, ştiu. Însă nu se va găsi nimic!

— Dar dacă da?

— Nici vorbă! rosti hotărât Roddy.

Poirot clătină din cap:

— Eu nu sunt atât de sigur. Şi există o singură persoană care avea de câştigat de pe urma morţii doamnei Welman în acel moment…

Roddy se aşează. Era alb la faţă şi tremura uşor. Se uită lung la Poirot. Apoi spuse:

— Credeam… ca sunteţi de partea ei…

— Indiferent de ce parte eşti, trebuie să priveşti faptele în faţă! Eu cred, domnule Welman, că, până acum, dumneavoatră aţi preferat, în viaţă, să evitaţi să priviţi în faţă un adevăr supărător, ori de câte ori, a fost posibil.

— De ce să-ţi faci sânge rău privind partea neplăcută a lucrurilor?

Hercule Poirot rosti grav.

— Pentru că, uneori, e necesar…

Se opri câteva clipe, apoi spuse:

— Să luăm posibilitatea că se va descoperi că moartea mătuşii dumneavoastră s-a datorat administrării morfinei.

Ce se va întâmpla în cazul ăsta?

Roddy clătină din cap neajutorat.

— Nu ştiu.

— Dar trebuie să încercaţi să gândiţi. Cine i-ar fi putut-o administra? Trebuie să admiteţi că cea mai bună ocazie a avut-o domnişoara Carlisle.

— Dar sorele?

— Oricare din ele putea să o facă, fireşte. Dar sora Hopkins a descoperit lipsa tubului cu morfină şi a menţionat-o deschis la vremea respectivă. Nu ar fi avut de ce s-o facă. Certificatul de deces fusese semnat. De ce să atragă atenţia asupra dispariţiei morfinei dacă era vinovată? Asta ar fi dus la sancţionarea sa pentru neglijenţă, iar dacă ea a otrăvit-o pe doamna Welman, era o idioţenie să atragă atenţia asupra morfinei, în plus, ce avea de câştigat de pe urma morţii doamnei Welman? Nimic. Acelaşi lucru e valabil şi pentru sora O'Brien. Ea putea să ia morfina din geanta sorei Hopkins şi să i-o administreze bătrânei; dar, iarăşi – de ce s-o fi făcut?

Roddy clătină din cap.

— Asta-i adevărat.

Poirot spuse:

— Atunci, rămâneţi dumneavoastră.

Roddy tresări.

— Eu?

— Cu siguranţă. Dumneavoastră puteaţi să subtilizaţi morfina. Dumneavoastră puteaţi să i-o daţi doamnei Welman! în noaptea aceea, a existat o perioadă scurtă de timp, când v-aţi aflat cu ea. Dar, iarăşi, de ce s-o fi făcut? Dacă bătrâna trăia şi apuca să-şi facă testamentul, exista posibilitatea ca cel puţin să fiţi menţionat în el. Aşa că, vedeţi, nu aveaţi nici un motiv. Doar două persoane aveau motiv.

Ochii lui Roddy se aprinseră.

— Două persoane?

— Da. Una era Elinor Carlisle.

— Şi cealaltă?
Poirot răspunse încetişor:
— Cealaltă era cea care a scris anonima.
Roddy se uită neîncrezător la Poirot.
Poirot spuse:
— Cineva a scris scrisoarea aceea… cineva care o ura pe Mary Gerrard, sau, cel puţin, nu putea s-o sufere… Cineva care era, cum se spune, „de partea dumneavoastră”. Cineva care nu vroia ca Mary Gerrard să aibă de câştigat la moartea doamnei Welman. Şi-acum, domnule Welman, aveţi vreo idee cine ar putea fi autorul anonimei?
Roddy clătină din cap.
— N-a m nici cea mai mică idee. Era o scrisoare ordinară, agramată, scrisă urât.
Poirot îşi flutură mâna.
— Asta nu are nici o importanţă! Putea fi foarte bine scrisă de o persoană cultă, care a vrut să mascheze acest fapt. De aceea aş fi dorit să mai fi avut încă scrisoarea. Oamenii, care încearcă sa scrie ca cineva lipsit de educaţie, se dau de gol, de regulă.
Roddy rosti cu îndoială:
— Elinor şi cu mine ne gândeam că putea fi una din servitoare.
— Aveţi idee care din ele?
— Absolut niciuna.
— Credeţi că ar fi putut fi doamna Bishop, menajera?
Roddy păru şocat.
— Oh nu, ea e o fiinţă extrem de respectabilă şi preţioasă. Scrie nişte scrisori foarte frumoase, cu o caligrafie impecabilă şi cu cuvinte alese. Sunt sigur că n-ar…
Deoarece ezită, Poirot rosti sec:
— Ea n-o plăcea pe Mary Gerrard!
— Cred că nu. Totuşi, n-am observat niciodată nimic.
— Sau poate nu prea observaţi, domnule Welman?
Roddy rosti încetişor:

— Nu credeţi, monsieur Poirot, că mătuşa mea putea să ia singură morfina?
— Da, e o idee.
— Ştiţi, ura neajutorarea ei… Deseori spunea că vroia să moară.
— Dar atunci, cum s-ar fi putut ridica din pat să coboare scările şi să ia morfina din geanta sorei?
— Poate i-a dat-o cineva.
— Cine?
— Ei bine, una din cele două sore.
— Nu, niciuna dintre ele. Ar fi ştiut mult prea bine ce pericol le paşte! Sorele sunt ultimele persoane care pot fi bănuite.
— Atutici… altcineva…
Tresărid, deschise gura, apoi o închise ia loc. Poirot spuse liniştit:
— V-aţi amintit ceva, nu-i aşa?
Roddy rosti cu îndoială:
— Da… dar…
— Vă întrebaţi dacă se cuvine să-mi spuneţi?
— Ei bine, da…
Un zâmbet ciudat înflori în colţurile gurii lui Poirot. Întrebă:
— Când v-a spus-o domnişoara Carlisle?
Roddy inspiră adânc.
— Doamne Sfinte, sunteţi un vrăjitor! S-a întâmplat în tren, în timp ce ne duceam acolo. Ştiţi, primiserăm telegrama care ne anunţa că mătuşa Laura avusese încă un şoc. Elinor mi-a spus cât de rău îi pare de biata mătuşă, cât ura sărmana boala, iar acum, când avea să fie şi mai neajutorată, pentru ea urma să fie cu adevărat iadul. Elinor a spus: „Chiar că ajungi să simţi că oamenii în situaţia asta ar trebui eliberaţi, dacă ei înşişi o vor cu adevărat”.
— Iar dumneavoastră aţi spus… ce?
— Am fost de acord.
Poirot rosti foarte grav:

— Chiar acum, domnule Welman, aţi admis posibilitatea ca domnişoara Carlisle să-şi fi omorât mătuşa, din motive băneşti. Admiteţi, de asemenea, posibilitatea s-o fi omorât din milă?

Roddy spuse:

— Eu… eu… nu, nu pot…

Apoi:

— Da, mă gândeam… eram sigur… că veţi spune asta…

Capitolul VII

În birourile firmei „Seddon, Ridgeway & Seddon”, Hercule Poirot fu primit cu extremă rezervă, pentru a nu spune neîncredere.

Domnul Seddon, mângâindu-şi cu arătătorul faţa proaspăt bărbierită, respira prudenţă prin toţi porii şi îl privea gânditor, cu ochii săi cenuşii, pe detectiv.

— Fireşte, numele dumneavoastră îmi e cunoscut, monsieur Poirot. Dar tot nu înţeleg care e rolul dumneavoastră în acest caz.

— Acţionez în interesul clientei dumneavoastră, domnule.

— Ah… aşa? Şi cine… ăă… v-a investit în această calitate?

— Sunt aici la cererea doctorului Lord.

Sprâncenele domnului Seddon se înălţară.

— Aşa! Asta mi se pare foarte neregulamentar… foarte neregulamentar. Din câte am înţeles, doctorul Lord a fost citat ca martor al acuzării.

Hercule Poirot ridică din umeri.

— Ce contează?

— Aranjamentele pentru apărarea domnişoarei Carlisle sunt în întregime în mâinile noastre. Nu cred să avem nevoie de un ajutor din afară, în. Acest caz.

Poirot întrebă:

— Asta pentru că nevinovăţia clientei dumneavoastră va fi atât de uşor de dovedit?

Domnul Seddon tresări. Apoi, mânios, rosti pe un ton sec, avocăţesc:

— Asta e o întrebare absolut nepotrivită. Absolut nepotrivită.

— Capul de acuzare împotriva clientei dumneavoastră e foarte puternic…

— Nu reuşesc să înţeleg, monsieur Poirot, cum de cunoaşteţi acest lucru.

— Deşi, în fapt, am fost solicitat de doctorul Lord, am aici un bilet de la domnul Roderick Welman.

Îl întinse cu o mică plecăciune.

Domnul Seddon parcurse cele câteva rânduri şi remarcă înciudat:

— Asta dă o nouă întorsătură problemei. Domnul Welman s-a însărcinat cu apărarea domnişoarei Carlisle. Noi acţionăm la cererea lui.

Adăugă cu un dezgust vizibil:

— Firma noastră nu se prea ocupă cu… ăă… procese de crimă, dar am simţit că e datoria mea faţă de… ăă… fosta noastră clientă… să. Susţinem apărarea nepoatei sale. Pot să vă spun ca deja l-am contactat pe Sir Edwin Bulmer, K. C.

Surâzând ironic, Poirot spuse:

— Nu se va cruţa nici un efort, nici o cheltuială. Foarte drept şi corect!

Domnul Seddon spuse, privind pe deasupra ochelarilor:

— Zău, monsieur Poirot…

Poirot îi reteză protestul:

— Elocinţa şi pledoaria patetică nu vă vor salva clienta. Va fi nevoie de mai mult.

Domnul Seddon întrebă sec:

— Ce propuneţi?

— Totdeauna există adevărul.

— Foarte corect.

— Dar, în cazul de faţă, adevărul ne va ajuta?

— Asta, iarăşi, e o întrebare total nepotrivită.

Poirot spuse:

— Există anumite întrebări la care aş vrea să primesc răspuns.

— Fireşte, nu pot să răspund fără consimţământul clientei mele, răspunse precaut domnul Seddon.

— Normal, vă înţeleg. Se opri, apoi întrebă: Elinor Carlisle are duşmani?

Pe chipul domnului Seddon se putu citi o uşoară surpriză.

— Din câte ştiu, niciunul.

— Defuncta doamnă Welman şi-a făcut, vreodată, în viaţa ei, vreun testament?

— Niciodată. Mereu a amânat.

— Elinor Carlisle şi-a făcut?

— Da.

— Recent? După moartea mătuşii ei?

— Da.

— Cui şi-a lăsat averea?

— Asta e ceva confidenţial, monsieur Poirot. Nu vă pot spune, fără să fiu autorizat de clienta mea.

— În cazul ăsta, va trebui să vorbesc cu clienta dumneavoastră!

— Mă tern că nu va fi atât de uşor.

Poirot se ridică.

— Pentru Hercule Poirot totul e uşor, spuse el.

Capitolul VIII

Inspectorul şef Marsden era afabil.

— Ei bine, monsieur Poirot, ai venit să te arunci tocmai asupra unuia din cazurile mele?

Poirot negă murmurând:

— Nu, nu. Puţină curiozitate, atâta tot.

— Abia aştept să-ţi fiu de folos. Care caz te interesează?

— Elinor Carlisle.

— A, da, fata care a otrăvit-o pe Mary Gerrard. În două săptămâni, dosarul va fi gata pentru proces. Interesant caz! Apropo, tot ea i-a făcut-o şi bătrânei. Raportul final încă n-a ieşit, dar se pare că nu există nici o îndoială. Morfină. Ucidere cu sânge rece pentru însuşire de bunuri. Nu s-a speriat nici o clipă, nici când a fost arestată, nici după

aceea. N-a recunoscut nimic, nu s-a trădat. Dar îi venim noi de hac, nici o grijă! A noastră e!

— Dumneata crezi că ea a făcut-o?

Marsden, un bărbat experimentat, cu înfăţişare blajină, dădu afirmativ din cap.

— Fără doar şi poate. A pus drogul în sandviciul din vârf. Mult sânge rece.

— N-ai nici o îndoială? Absolut niciuna?

— Oh, nu! Sunt foarte sigur. Ce plăcut sentiment, să fii sigur! Mai mult decât oricui, nouă nu ne place să facem greşeli. Noi nu suntem puşi doar ca să declarăm vinovaţi, cum cred unii oameni. Noi cercetăm. De data asta pot să merg înainte cu conştiinţa curată.

Poirot rosti încetişor:

— Înţeleg, Bărbatul de la Scotland Yard se uită la el curios.

— Există ceva care să demonstreze contrariul?

— Până acum, nu. Tot ce ani aflat, până în prezent, o indică pe Elinor Carlisle ca fiind vinovată.

— E foarte vinovată.

Poirot spuse:

— Aş vrea să o văd.

Inspectorul Marsden zâmbi indulgent.

— Ai în buzunar Ministerul de interne, nu-i aşa? Ei bine, asta va fi destul de uşor.

Capitolul IX

Peter Lord spuse:

— Ei bine?

Poirot răspunse:

— Nu, nu e deloc bine.

Peter Lord rosti cu greu:

— N-aţi găsit nimic?

Poirot spuse agale:

— Elinor Carlisle a omorât-o pe Marry Gerrard din gelozie… Elinor Carlisle şi-a omorât mătuşa ca să-i moştenească averea… Elinor Carlisle şi-a omorât mătuşa din milă… Alege, prietene!

— Spuneţi prostii!
— Zău?
Chipul pistruiat al lui Lord era plin de mânie.
— Ce sunt toate astea?
Poirot întrebă:
— Crezi că e posibil?
— Ce să fie posibil?
— Ca Elinor Carlisle să nu mai fi putut suporta s-o vadă pe mătuşa sa chinuindu-se şi s-o fi ajutat să scape de boală.
— Prostii!
— Sunt prostii? Dumneata însuţi mi-ai spus că bătrâna ţi-a Cerut dumitale s-o ajuţi.
— Nu a spus-o în mod serios. Ştia că n-aş face aşa ceva.
— Totuşi, avea gândul ăsta în minte. Elinor Carlisle ar fi putut s-o ajute.
Peter Lord străbătea camera în sus şi-n jos. Într-un târziu, spuse:
— Nu se poate nega că astfel de lucruri sunt posibile. Dar Elinor Carlisle e o tânără cu capul pe umeri, luminată la minte. Nu cred că se putea lăsa dusă de milă atât încât să piardă din vedere riscul. Şi şi-ar fi dat perfect seama în ce consta riscul. Putea fi acuzată de crimă.
— Aşadar, nu crezi că ar fi făcut-o?
Peter Lord spuse încet:
— Cred că o femeie ar putea să facă un astfel de lucru pentru soţul ei, sau pentru copiii ei, sau poate pentru mama ei. Dar nu cred că ar face-o pentru o mătuşă, oricât ar ţine la mătuşa aceea. Chiar dacă, totuşi, ar face-o, ar face-o numai dacă persoana respectivă ar îndura chinuri groaznice.
Poirot rosti gânditor:
— Poate că ai dreptate.
Apoi adăugă:
— Crezi că sentimentele lui Roderick Welman puteau fi suficient de stârnite ca să-l determine să facă un astfel de lucru?

Peter Lord răspunse dispreţuitor:

— N-ar fi avut curaj!

Poirot murmură:

— Mira-m-aş. Într-un fel, mon cher, îl subestimezi pe tânărul ăsta.

— Oh, e deştept şi intelectual, şi tot tacâmul, ştii bine.

— Exact. Şi are şi farmec… Da, i l-am simţit.

— Zău? Eu nu!

Apoi Peter Lord rosti repezit:

— Ascultaţi, aţi găsit ceva?

— Investigaţiile mele n-au fost prea norocoase până acum. M-am întors mereu de unde am plecat. Nimeni nu avea de câştigat de pe urma morţii lui Mary Gerrard. Nimeni nu o ura pe Mary Gerrard… cu excepţia lui Elinor Carlisle. Ar fi existat o singură întrebare pe care ne-am putea-o pune. O urăşte cineva pe Elinor Carlisle?

Doctorul Lord clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, nu… Vreţi să spuneţi că cineva ar fi putut înscena totul, ca vina să cadă asupra ei?

— Este o speculaţie destul de exagerată şi nu avem nimic care s-o susţină… exeptând, poate, prea marea soliditate a probelor care o acuză.

Îi povesti doctorului despre anonimă.

— Înţelegi, aşadar, că asta e o probă foarte puternică împotriva ei. A fost avertizată că putea fi scoasă complet din testamentul mătuşii sale… că fata aceea, o străină, putea obţine toţi banii. Prin urmare, când mătuşa ei a cerut un avocat, Elinor şi-a dat seama că nu mai are nici o şansă, afară doar dacă mătuşa ei murea în noaptea aceea! Peter Lord strigă:

— Dar Roderick Welman? Şi el avea de pierdut!

Poirot clătină din cap.

— Nu, era în avantajul lui ca bătrâna să-şi facă testamentul. Adu-ţi aminte, dacă bătrâna murea fără testament, el nu primea nimic. Elinor era urmaşa ei, erau de acelaşi sânge.

— Dar el urma să se însoare cu Elinor!

— Adevărat, însă, nu uita, imediat după aceea, logodna a fost ruptă… căci el i-a dat ei clar de înţeles că vroia să fie liber.

Peter Lord mârâi.

— Deci, ne întoarcem iar la ea! De fiecare dată!

— Da. Doar dacă…

Tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Există ceva…

— Ce?

— Ceva… din jocul ăsta lipseşte o piesă mică, foarte mică. E ceva care, sunt sigur, are legătură cu Mary Gerrard. Dumneata, prietene, ai auzit tot felul de bârfe, de zvonuri pe aici. Ai auzit ceva împotriva ei?

— Împotriva iui Mary Gerrard? Vă referiţi la caracterul ei?

— Orice. Vreo poveste veche despre ea. Vreo indiscreţie comisă de ea. Vreun dubiu privind cinstea ei. Vreun zvon răutăcios cu privire la ea. Orice… absolut orice… însă ceva care să fie clar dăunător.

Peter Lord rosti încet:

— Sper că nu aveţi de gând să acţionaţi pe linia asta… Încercând să răscoliţi trecutul unei fete moarte, care nu se poate apăra… Şi, oricum, nu cred să puteţi scoate ceva din asta! Fata a dus o viaţă de sfântă… N-ain auzit să fi fost altfel.

Poirot spuse blând:

— Nu trebuie să te gândeşti, prietene, că aş scormoni în noroi, acolo unde nu e noroi… Nu, nu e deloc aşa. Însă buna soră Hopkins nu e din acelea care îşi ascund sentimentele. Ea ţinea la Mary şi există ceva în legătură cu Mary pe care ea nu vrea să-l dea în vilag. Altfel spus, există ceva împotriva lui Mary, ceva pe care se teme că-l voi descoperi. Ea nu crede că acel ceva are vreo legătură cu crima. Cum, în acelaşi timp, e convinsă că Elinor Carlisle a comis crima, reiese limpede ca acel ceva, oricare ar fi el, nu are nimic de a face cu Elinor Carlisle. Însă, vezi, prietene, pentru mine e

absolut necesar să ştiu totul. Căci s-ar putea ca Mary să fi făcut vreun rău unei terţe persoane şi, în acest caz, acea terţă persoană putea avea un motiv să-i dorească moartea.

— Dar atunci sora Hopkins şi-ar fi dat şi ea seama de asta.

— Sora Hopkins e o femeie destul de inteligentă în felul ei, dar intelectul ei nu se compară nici pe departe cu al meu. Ea s-ar putea să nu înţeleagă, pe când eu, Hercule Poirot, da!

Peter Lord scutură din cap.

— Îmi pare rău. Nu ştiu nimic.

— Nici Ted Bigland nu ştie… şi el a trăit aici toată viaţa ca şi Mary. Nu ştie nici doamna Bishop; căci dacă ştia ceva neplăcut despre fată, n-ar fi fost capabilă să păstreze doar pentru ea! Eh bien, mai există o speranţă.

— Care?

— Azi mă întâlnesc cu cealaltă soră, O’Brien.

— Ea nu prea ştie mare lucru despre locurile astea. A stat aici doar câteva luni.

— Ştiu. Dar, prietene, mi s-a spus că sora Hopkins are limba lungă. Ea nu a bârfit în sat, unde o treaba ca asta i-ar fi putut dăuna lui Mary Gerrard. Dar mă îndoiesc că s-ar fi putut abţine să nu strecoare măcar o aluzie despre ceva ce i-ar fi frământat mintea unei străine, care îi era şi colegă! Sora O’Brien ar putea şti ceva.

Capitolul X

Sora O’Brien îşi netezi părul roşu şi-i zâmbi larg omuleţului din faţa sa. Îşi zise în gând: „Ce amuzant e tipul ăsta micuţ, cu ochii lui verzi de pisică… şi cu toate astea, doctorul Lord afirmă că e grozav de deştept!”

Hercule Poirot spuse:

— E o plăcere să cunoşti pe cineva atât de sănătos şi plin de vitalitate. Sunt sigur că pacienţii dumitale se recuperează rapid.

Sora O’Brien spuse:

— Eu nu sunt una din acelea cărora le tot plouă şi ninge şi, har Domnului, nu mi-au murit mulţi pacienţi.

— În cazul doamnei Welman a fost o binevenită eliberare, firește!

— Ah, aşa a şi fost, sărmana de ea. Se uită cu ochi sfredelitori la Poirot şi întrebă: Despre asta doriţi să vor bim? Am auzit că o dezgroapă.

— La vremea respectivă n-ai bănuit nimic?

— Pentru nimic în lume, deşi aş fi putut, ţinând cont de ce faţă avea doctorul Lord în dimineaţa aceea, şi cum mă trimitea de colo-colo după lucruri care nu-i trebuiau! Cu toate astea, a semnat certificatul.

Poirot începu:

— Avea motivele lui…

Însă sora O'Brien îi luă vorba din gură:

— Într-adevăr, şi avea dreptate. La ce-i foloseşte unui doctor să-şi frământe mintea şi să ofenseze familia, şi apoi, dacă nu are dreptate s-a zis cu el, nimeni n-o sa vrea să-l mai cheme. Un doctorul trebuie să fie sigur!

Poirot spuse:

— Unii presupun că doamna Welman s-a sinucis.

— Ea? Aşa cura zăcea neajutorată? Tot ce putea să facă era doar să ridice o mână!

— Ar fi putut s-o ajute cineva.

— Ah! Acum înţeleg unde bateţi. Domnişoara Carlisle, sau domnul Welman, sau poate Mary Gerrard, nu?

— Ar fi fost posibil, nu-i aşa?

Sora O'Brien clătină din cap.

— N-ar fi îndrăznit… niciunul din ei!

Poirot spuse încet:

— Poate că nu.

Apoi întrebă:

— Când i-a dispărut sorei Hopkins tubul cu morfină?

— Chiar în dimineaţa aceea. „Sunt sigură că era aici" a spus. La început a fost foarte sigură; dar ştiţi cum e, după un timp, mintea îţi devine confuză, iar la sfârşit era convinsă că îl lăsase acasă.

Poirot îngână:

— Şi nici chiar atunci n-ai avut nici o bănuială?

— Absolut niciuna! O clipă nu mi-a trecut prin minte că lucrurile nu sunt cum ar fi trebuit să fie.

— Gândul la acel tub lipsă nu v-a cauzat dumitale sau sorei Hopkins un moment de nelinişte?

— Ei bine, n-aş putea spune asta… Chiar îmi amintesc că mi-a venit în minte… şi cred că şi sorei Hopkins… ne aflam în momentul acela în „Blue Tit Gafe". Am văzut cum parcă-mi citise gândul. „Nu văd cum să fi fost altfel, decât că l-am lăsat pe poliţa căminului şi a căzut de acolo în lada de gunoi, nu-i aşa?" a spus ea, iar eu i-am răspuns: „Într-adevăr, aşa trebuie să fi fost", şi niciuna din noi n-am spus ce gândeam şi ce frică era pe noi.

Hercule Poirot întrebă:

— Şi acum ce gândeşti?

Sora O'Brien răspunse:

— Dacă se găseşte morfină în ea, vor fi prea puţine dubii cu privire Ia cine a luat tubul acela şi la ce l-a folosit… Deşi eu n-am să cred că ea a trimis-o şi pe bătrână pe lumea cealaltă până nu se va dovedi că exista morfină în ea.

Poirot întrebă:

— N-ai absolut nici o îndoială că Elinor Carlisle a omorât-o pe Mary Gerrard?

— După părerea mea, treaba asta e clară! Cine altcineva avea motivul sau dorinţa s-o facă?

— Asta-i întrebarea, spuse Poirot.

Sora O'Brien continuă dramatic:

— N-am fost eu acolo, în noaptea aceea, când bătrâna încerca să vorbească şi domnişoara Elinor îi promitea că totul avea să fie făcut corect şi conform dorinţelor ei? Şi nu i-am văzut eu faţa, într-o zi, când se uita după Mary, care cobora scările, şi ura cumplită ce se citea pe ea? Ar fi omorât-o în clipa aceea!

— Dacă Elinor Carlisle a omorât-o pe doamna Welman… de ce crezi că a făcut-o?

— De ce? Pentru bani, bineînţeles. Două sute de mii de lire, nici un penny mai puţin! Cu asta s-a ales şi pentru asta a făcut-o… dacă a făcut-o ea. E o tânără curajoasă, deşteaptă, fără nici un pic de frică, şi are minte cu grămada.

— Dacă doamna Welman ar fi trăit şi şi-ar fi făcut testamentul, cui crezi că şi-ar fi lăsat banii?

— Ah, în privinţa asta n-am eu căderea să mă pronunţ, spuse sora O'Brien fără convingere. Dar, părerea mea e că până şi ultimul penny al bătrânei ar fi mers la Mary Gerrard.

— De ce?

Cele două silabe părură s-o tulbure pe sora O'Brien.

— De ce? Mă întrebaţi de ce? Păi… aşa cred că s-ar fi întâmplat.

Poirot murmură:

— Unii ar putea spune că Mary Gerrard îşi urmărise foarte bine scopul, că reuşise să se bage pe sub pielea bătrânei într-atât încât s-o facă să uite legăturile de rudenie şi afecţiune.

— S-ar putea, spuse încet sora O'Brien.

— Era Mary Gerrard o fată şireată, uneltitoare?

— Nu cred una ca asta… Tot ce făcea era destul de firesc, nici gând să unelteaască. Nu era genul. Iar când te apuci de astfel de lucruri, nu spui la toată lumea pentru ce le faci…

Hercule Poirot spuse moale:

— Cred că dumneata eşti o femeie foarte discretă, soră O'Brien.

— Eu nu bat toba despre ce nu mă priveşte.

Urmărind-o îndeaproape, Poirot continuă:

— Dumneata şi sora Hopkins aţi căzut de acord, nu-i aşa, că există anumite lucruri care ar fi bine să nu fie date la iveală.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Poirot spuse repede:

— Nu-i nimic care să aibă legătură cu crima… sau crimele. Mă refer la… cealaltă problemă.

Sora O’Brien, dădu din cap:

— La ce-ar folosi să răscolim o poveste veche, când ea a fost o femeie în vârstă, neamestecată în nici un scandal, şi a murit respectată de toată lumea?

Hercule Poirot aprobă din cap şi rosti precaut:

— Chiar aşa, doamna Welman era foarte respectată în Maidensford.

Discuţia luase o turnură neaşteptată, însă chipul lui nu trăda nici surprindere, nici încurcătură.

Sora O’Brien continuă:

— Şi apoi, a trecut foarte mult de atunci. Toţi au murit şi s-a uitat. Pe mine mă înduioşează poveştile de dragoste şi de aceea spun, şi am spus mereu, că e nedrept ca un bărbat, care are o nevastă la azilul de nebuni, să fie legat de ea toată viaţa; până la moarte… să nu poată fi liber.

Încă uluit, Poirot îngână:

— Da, e nedrept…

— V-a spus sora Hopkins cum s-au intersectat pe drum scrisorile noastre?

Poirot sublinie cu toată convingerea:

— Asta nu mi-a spus.

— A fost o coincidenţă ciudată. Dar aşa se întâmpla mereu. Auzi un nume, să zicem, şi, peste câteva zile, dai iar de el, şi tot aşa, şi tot aşa. Aşa a fost şi când eu am văzut exact aceeaşi fotografie pe pian, şi, în aceeaşi clipă, sora Hopkins auzea totul despre ea de la menajera doctorului.

— Foarte interesant, rosti Poirot şi apoi tatona: Mary Gerrard ştia… de asta?

— Cine să-i spună? Eu nu… şi nici sora Hopkins. La urma urmei, la ce i-ar fi ajutat?

Îşi dădu capul roşcat pe spate şi se uită drept la Poirot.

Acesta zise cu un oftat:

— Chiar aşa, la ce?

Capitolul XI

Elinor Carlisle…

Peste masa care îi separa, Poirot o privea cercetător.

Erau singuri. Prin peretele de sticlă, un gardian îi urmărea.

Poirot observă chipul sensibil şi inteligent, cu fruntea pătrată, albă, şi linia delicată a urechilor şi a nasului. Linii fine; o fiinţă mândră, respirând rafinament, stăpânire de sine şi… încă ceva… puterea de a nutri o pasiune.

Se prezentă:

— Sunt Hercule Poirot. Doctorul Lord m-a trimis la dumneavoastră. Crede că pot să vă ajut.

Elinor Carlisle repetă:

— Peter Lord…

Din tonul ei răzbătea aducerea aminte. O clipă, zâmbi visătoare, apoi continuă pe un ton formal:

— E foarte amabil din partea lui, dar nu cred că puteţi face ceva.

— Doriţi să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

Elinor oftă.

— Credeţi-mă… zău… ar fi. Mai bine să nu mi le puneţi. Sunt pe mâini bune. Domnul Seddon a fost cum nu se poate de binevoitor. Voi avea un avocat foarte bun, renumit.

Poirot spuse:

— Nu e tot atât de renumit ca mine!

Elinor Carlisle replică uşor obosită.

— Are o reputaţie excelentă.

— Da, în apărarea criminalilor. Eu am o reputaţie excelentă în… dovedirea nevinovăţiei.

Elinor îşi ridică, în sfârşit, ochii… ochi de un minunat albastru intens. Şi-i aţinti drept în ai lui Poirot, întrebă:

— Credeţi că sunt nevinovată? Poirot întrebă la rândul lui:

— Sunteţi?

Elinor zâmbi, un zâmbet mic, ironic.

— Asta e o mostră din întrebările pe care vreţi să mi le puneţi? E foarte uşor de răspuns Da, nu-i aşa?

Poirot întrebă pe neaşteptate:

— Sunteţi foarte obosită, nu-i aşa?
Ochii ei se lărgiră puţin. Răspunse:
— Vai, da… asta mai mult ca orice altceva. De unde aţi ştiut?
— Am ştiut…
— Voi fi bucuroasă când… se va sfârşi.
Poirot o privi un minut în tăcere, apoi spuse:
— L-am văzut pe… vărul dumneavoastră, domnul Roderick Welman.
Chipul mândru şi alb începu să se coloreze uşor. Era răspunsul la o întrebare pe care nu mai era nevoie s-o pună. Cu glasul tremurând uşor, Elinor rosti:
— L-aţi văzut pe Roddy?
— Face tot ce-i stă în puteri pentru dumneavoastră.
— Ştiu.
Glasul ei era iute şi moale. Poirot întrebă:
— E bogat sau sărac?
— Roddy? Ei, personal, nu are foarte mulţi bani.
— Dar e extravagant?
Elinor răspunse aproape absentă:
— Nici unuia dintre noi nu i-a păsat vreodată de asta. Ştiam că, într-o zi…
Se opri.
Poirot întrebă repede:
— Contaţi pe moştenirea dumneavoastră? E explicabil.
Apoi adăugă:
— Poate aţi auzit rezultatul autopsiei cadavrului mătuşii dumneavoastră. A murit otrăvită cu morfină.
Elinor spuse rece:
— N-am omorât-o eu.
— Aţi ajutat-o să se sinucidă?
— S-o ajut…? Oh, înţeleg. Nu, n-am ajutat-o.
— Ştiaţi că mătuşa dumneavoastră nu-şi făcuse testamentul?
— Nu, nu aveam nici cea mai mică idee.

Glasul ei era acum plat, sec. Răspunsul era mecanic, fără implicare din partea ei.

— Dar dumneavoastră v-aţi făcut testamentul?

— Da.

— L-aţi făcut în ziua în care doctorul Lord v-a vorbit despre asta?

— Da.

Obrajii îi fură din nou străbătuţi de un val de roşeaţă. Poirot întrebă:

— Cui i-aţi lăsat averea dumneavoastră, domnişoară Carlisle?

Elinor răspunse liniştită:

— I-am lăsat totul lui Roddy… lui Roderick Welman.

— El ştie?

Ea răspunse repede:

— Fireşte că nu.

— N-aţi discutat problema asta cu el?

— Bineînţeles că nu. Ar fi fost cumplit de stânjenit şi nu i-ar fi plăcut deloc ce am făcut.

— Cine mai cunoaşte conţinutul testamentului dumneavoastră?

— Numai domnul Seddon… şi funcţionarii săi, presupun.

— Domnul Seddon v-a întocmit testamentul?

— Da. I-am scris chiar în seara aceea… vreau să spun, chiar în seara zilei, în care am vorbit cu doctorul Lord despre asta.

— Aţi pus personal scrisoarea la poştă?

— Nu. A fost luată din cutia poştală a casei, împreună cu celelalte scrisori.

— Aţi scris-o, aţi pus-o în plic, l-aţi lipit, aţi lipit şi timbrul şi l-aţi pus în cutie… Comme ça? N-aţi făcut nici o pauză să mai reflectaţi? S-o revedeţi?

Elinor spuse, privindu-l lung:

— Am recitit-o… da. Am plecat să caut nişte timbre.

Când m-am întors, doar am recitit scrisoarea ca să fiu sigură că e redactată corect, în termeni clari.

— Mai era cineva în cameră?
— Doar Roddy.
— Ştia ce făceaţi?
— V-arn spus – nu.
— Ar fi putut cineva sa citească scrisoarea, cât aţi lipsit din cameră?
— Nu ştiu… vă referiţi la vreo servitoare, nu? Presupun că da, dacă s-ar fi întâmplat să intre în cameră, în lipsa mea.
— Şi înainte de a intra domnul Welman, nu?
— Da.
— Dar şi el ar fi putut s-o citească.
Glasul lui Elinor sună limpede şi dispreţuitor:
— Pot să vă asigur, monsieur Poirot, că „vărul" meu, aşa cum îl numiţi, nu obişnuieşte să citească scrisorile altora.
Poirot spuse:
— Aşa se cade, ştiu. Însă aţi fi surprinsă să aflaţi câţi oameni fac lucruri care „nu se cad".
Elinor ridică din umeri. Poirot întrebă neglijent:
— Tot în ziua aceea v-a venit ideea s-o omorâţi pe Mary Gerrard?
Pentru a treia oara, chipul lui Elinor Carlisle se coloră. De data asta, într-un roşu aprins. Spuse:
— Asta v-a spus-o Peter Lord?
Poirot rosti blând:
— Atunci s-a întâmplat, nu-i aşa? Când v-aţi uitat pe fereastră şi aţi văzut-o făcându-şi testamentul. Atunci v-a trecut prin minte ce bine ar fi – şi ce convenabil – dacă Mary Gerrard s-ar fi întâmplat să moară…
Elinor rosti cu gâas coborât:
— A ştiut… s-a uitat la mine şi el a ştiut…
— Doctorul Lord ştie multe… Tânărul ăsta pistruiat şi cu părul roşu nu e prost…
— E adevărat ca el v-a trimis să.„mă ajutaţi? Întrebă ea în şoaptă.
— E adevărat, mademoiselle.
Elinor oftă şi spuse:

— Nu înţeleg. Nu… Nu înţeleg…
— Ascultaţi, domnişoară Carlisle. E necesar să-mi spuneţi exact ce s-a întâmplat în ziua în care a murit Mary Gerrard; unde v-aţi dus, ce aţi făcut; mai mult, vreau să ştiu chiar şi ce aţi gândit.
Ea îl privi lung. Apoi, treptat, pe buzele ei înflori un surâs ciudat. Spuse:
— Trebuie să fiţi un om incredibil de naiv. Nu vă daţi seama ce uşor mi-ar fi să vă mint?
Hercule Poirot rosti placid:
— Nu contează.
Elinor rămase uimită.
— Nu contează?
— Nu. Căci minciuna, mademoiselle, spune unuia, care ştie să asculte, tot atât cât şi adevărul. Uneori chiar mai mult. Şi acum, să începem. V-aţi întâlnit cu menajera, buna doamnă Bishop. Ea s-a oferit să vină să vă ajute. N-aţi lăsat-o. De ce?
— Vroiam să fiu singură.
— De ce?
— De ce? De ce? Pentru că vroiam să… să mă gândesc.
— Vroiaţi să reflectaţi… da. Şi ce-aţi făcut mai departe?
Cu bărbia ridicată sfidător, Elinor spuse:
— Am cumpărat nişte pastă pentru sandviciuri.
— Două borcanele?
— Două.
— Şi v-aţi dus la Hunterbury. Ce aţi făcut acolo?
— Am urcat în camera mătuşii şi am început să umblu prin lucrurile ei.
— Ce aţi găsit?
— Să găsesc? Se încruntă, îmbrăcăminte… scrisori vechi… fotografii… bijuterii.
— Nimic secret?
— Secret? Nu înţeleg.
— Atunci să continuăm. Mai departe?
— Am coborât în cămară şi am tăiat sandviciurile…
Poirot întrebă moale:

— Gândindu-vă… la ce?

Ochii albaştri ai lui Elinor fulgerară. Spuse:

— Mă gândeam la tiza mea, Eleanor de Aquitaine…

— Înţeleg perfect.

— Oare?

— Da. Ştiu povestea. Ea i-a oferit frumoasei Rosamund să aleagă între pumnal şi cupa cu otravă. Rosamund a ales otrava…

Elinor nu spuse nimic. Era albă la faţă.

— Însă, probabil, de data asta, nu avea să fie nici o alegere… Continuaţi, mademoiselle, ce a urmat?

Elinor spuse:

— Am pus sandviciurile gata pe platou şi m-am dus la căsuţa portarului. Acolo erau sora Hopkins şi Mary. Le-am spus că pregătisem nişte sandviciuri, în casă. Poirot o urmărea. Rosti moale:

— Da… şi aţi venit împreună în casă, nu-i aşa?

— Da. Am… am mâncat sandviciurile în camera de zi.

Poirot spuse pe acelaşi ton moale:

— Da, da… încă visând… Şi apoi…

— Apoi? Elinor îl privi lung. Am lăsat-o… stând lângă fereastră. M-am dus în cămară. Era, cum spuneaţi ca într-un vis… Sora spăla vasele. I-am dat borcanul de pastă.

— Da, da. Şi ce s-a întâmplat atunci? Ce v-aţi gândit că va urma?

Elinor rosti visătoare:

— Pe încheietura sorei era un semn. I l-am arătat, iar ea mi-a spus că era un spin de la trandafir de pe spalierul de la căsuţă. Trandafirii de la căsuţă… Roddy şi cu mine ne-am certat odată… e mult de atunci… de-a „Războiul celor două Roze”. Eu eram Lancaster, iar el era York. Lui îi plăceau trandafirii albi. Eu spuneam că nu sunt reali… că nici măcar nu miros! Mie îmi plăceau trandafirii roşii, mari şi întunecaţi şi catifelaţi şi mirosind a vară… Ne-am bătut în cel mai prostesc mod cu putinţă. Vedeţi, toate astea mi-au revenit în minte… acolo, în cămară… şi ceva… ceva s-a

frânt… ura adâncă din sufletul meu a dispărut… amintindu-mi cum ne jucam împreună, toţi trei, când eram copii. N-am mai urât-o pe Mary. Nu mai vroiam să moară…

Se opri.

— Dar mai târziu, când m-am întors în camera de zi, era pe moarte…

Se opri. Poirot o privea foarte intens. Ea roşi şi spuse:

— Mă veţi întreba… din nou… dacă am ucis-o pe Mary Gerrard?

Poirot se ridică. Spuse repede:

— N-am să vă întreb… nimic. Există lucruri pe care chiar nu vreau să le ştiu…

Capitolul XII

Doctorul Lord, aşa cum i se ceruse, era în gară când sosi trenul.

Hercule Poirot coborî. Arăta după ultima modă din Londra şi purta pantofi de lac cu vârf ascuţit.

Peter Lord îi scrută nerăbdător chipul, dar Hercule Poirot nu lăsa nimic să se vadă.

Peter Lord spuse:

— Am făcut tot ce mi-a fost cu putinţă să obţin răspunsurile la întrebările dumneavoastră. Unu, Mary Gerrard a plecat la Londra pe 10 iulie. Doi, n-am găsit o menajeră… mie îmi văd de casă două fete hlizite. Cred că v-aţi referit la doamna Slattery, care a fost menajera doctorului Ransome, predecesorul meu. Dacă vreţi, pot sa vă duc la ea în dimineaţa asta. Am aranjat să fie acasă.

— Da, cred că ar fi bine s-o văd pe ea mai întâi.

— Apoi, aţi spus că vreţi să mergeţi la Hunterbury. Aş putea veni cu dumneavoastră. Nu înţeleg de ce n-aţi fost deja acolo. Credeam că primul lucru care se face în cazuri ca acesta este să vezi locul în care a avut loc crima.

Cu capul uşor înclinat într-o parte, Hercule Poirot întrebă:

— De ce?

— De ce? întrebarea îl cam descumpăni pe doctorul. Nu aşa se face de obicei?

— Meseria de detectiv nu se practică după regulamente! În munca asta îţi foloseşti inteligenţa, mon cher.

— Aţi putea găsi vreun indiciu acolo.

Poirot oftă:

— Ai citit prea multe cărţi poliţiste. Poliţia din ţara asta a dumitale e admirabilă. N-am nici o îndoială că au cercetat foarte amănunţit casa şi terenul din jurul ei.

— Ca să găsească probe împotriva lui Elinor Carlisle, nu probe în favoarea ei.

Poirot oftă din nou:

— Dragă prietene, poliţia nu e un monstru! Elinor Carlisle a fost arestată pe baza unor evidenţe, care au făcut posibil să i se întocmească un dosar serios… chiar foarte serios, pot să spun. Nu-mi foloseşte-la nimic să merg într-un loc unde poliţia a fost deja.

— Dar acum vreţi să mergeţi acolo. De ce?

— Acum e necesar. Pentru ca acum ştiu exact ce caut. Trebuie să vezi cu mintea, înainte de a vedea cu ochii.

— Deci, chiar credeţi ca acolo încă ar putea fi… ceva?

Poirot rosti blând:

— Am eu o mică bănuială că vom găsi ceva, da.

— Ceva care să dovedească nevinovăţia lui Elinor?

— Ah, n-am spus asta.

Peter Lord înlemni.

— Vreţi să spuneţi că încă o credeţi vinovată?

Poirot replică grav:

— Trebuie să mai aşteptţi până să capeţi răspuns la întrebarea asta, prietene.

Poirot lua masa cu doctorul Lord într-o încăpere plăcută cu fereastra deschisă spre grădină. Lord întrebă:

— Aţi obţinut ce doreaţi de la bătrâna Slattery?

— Da.

— Ce vroiaţi de la ea?

— Bârfe! Poveşti despre vremuri apuse. Unele crime îşi au originea în trecut. Cred că şi crima. Asta.

Peter Lord spuse iritat:

— Nu înţeleg un cuvânt.
Poirot zâmbi.
— Peştele e foarte proaspăt, şi e delicios.
Lord rosti nerăbdător:
— Aşa e. L-am prins eu însumi, înainte de micul dejun. Ascultaţi, Poirot, voi afla şi eu unde vreţi să ajungeţi? De ce mă ţineţi în beznă?
Celălalt scutură din cap.
— Pentru că încă nu există nici o lumină. Orice aş face, ajung mereu la aceeaşi concluzie: nimeni nu avea motiv s-o omoare pe Mary Gerrard… cu excepţia lui Elinor Carlisle.
— Nu puteţi fi sigur de asta. Nu uitaţi, Mary a fost un timp în străinătate.
— Da, da, am făcut cercetări.
— Aţi fost în. Germania?
— Personal, nu. Chicoti încet: Am spionii mei!
— Puteţi depinde de alţii?
— Desigur. Nu e de mine să alerg de colo-colo şi să fac, amatoreşte, lucruri pe care, pentru o sumă mică, altcineva le poate face în stil profesionist. Te asigur, mon cher, am câţiva oameni de nădejde, ajutoare foarte folositoare… unul din ei – un fost spărgător…
— Cum l-aţi folosit?
— Ultimul lucru pe care l-am pus să facă a fost să cerceteze minuţios apartamentul domnului Welman.
— Ce căuta?
Poirot spuse:
— Întotdeauna îmi place sa ştiu, cu exactitate, ce minciuni mi s-au spus.
— V-a minţit Welman?
— Categoric.
— Cine v-a mai minţit?
— Toţi, presupun; sora O’Brien din romantism; sora Hopkins din încăpăţânare; doamna Bishop din răutate; dumneata însuţi…

— Sfinte Doamne! Doar nu credeţi ca v-am minţit, nu-i aşa?

— Nu încă, recunoscu Poirot.

Doctorul Lord se rezemă de speteaza scaunului. Spuse:

— Sunteţi un tip suspicios, monsieur Poirot.

Apoi adăuga:

— Dacă aţi terminat, să mergem la Hunterbury. Am de vizitat după aceea câţiva pacienţi, şi mai e şi cabinetul.

— Sunt la dispoziţia dumitale, prietene.

Porniră pe jos, intrând pe domeniu pe drumul din spate. La jumătatea drumului, se întâlniră cu un tânăr înalt, arătos, care ducea o roabă. Acesta îşi scoase respectuos şapca în faţa doctorului.

— Bună dimineaţa, Horlick. Poirot, el e Horlick, grădinarul. Lucra aici, în dimineaţa aceea.

Horlick spuse:

— Da, eram aici. Am văzut-o pe domnişoara Elinor şi am vorbit cu ea.

Poirot întrebă:

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că locul era bun vândut şi m-a cam întors pe dos, domnule; dar domnişoara Elinor mi-a promis că-i va vorbi maiorului Somervell despre mine şi că s-ar putea ca el să mă păstreze – dacă n-o să considere că sunt prea tânăr ca să fiu şef – văzând ce meserie bună am învăţat de la domnul Stephens.

Doctorul Lord spuse:

— Părea ca de obicei, Horlick?

— Vai, da, domnule, doar că arăta emoţionată ca… de parcă avea ceva în minte.

Hercule Poirot întrebă:

— O ştiai pe Mary Gerrard?

— Oh, da, domnule. Dar nu foarte bine.

— Cum era?

Horlick rămase încurcat, cu ochii la Poirot.

— Cum era, domnule? Vă referiţi la cum arăta?

— Nu chiar. Vreau să spun, ce fel de fata era?
— Oh, bine, domnule, era un gen de fată superioară. Vorbea frumos şi tot ce vreţi. Deşi foarte plină de ea, aş spune, înţelegeţi, doamna Welman a făcut mare zarvă în jurul fetei. L-a înrăit pe tatăl ei, asta a făcut. Era ca un urs întărâtat.
Poirot spuse:
— Dar, din câte am auzit bătrânul nu avea o fire grozavă.
— Nu, adevărat, nu avea. Mereu bombănea şi era arţăgos cât încape. Rar dacă auzeai o vorbă bună de la el.
— Zici că erai aici în dimineaţa aia. Pe unde lucrai?
— Cel mai mult în grădina de zarzavaturi, domnule.
— De acolo puteai să vezi casa?
— Nu, domnule.
Peter Lord spuse:
— Dacă cineva s-ar fi apropiat de casă… de fereastra cămării, l-ai fi văzut?
— Nu, domnule.
— Când te-ai dus la masă?
— La unu, domnule.
— Şi n-ai văzut nimic… vreun bărbat dând târcoale primprejur… sau o maşină… ceva în genul ăsta?
Sprâncenele tânărului se înălţară a surpriză:
— O maşină în faţa porţii din fund, domnule? Acolo era maşina dumneavoastră… nu mai era alta.
Peter Lord strigă:
— Maşina mea? Nu era maşina mea! În dimineaţa aceea eram plecat la Witbenbury şi nu m-am întors până după două.
Horlick păru uimit.
— Eram sigur că e maşina dumneavoastră, domnule, spuse el cu îndoială.
Peter Lord rosti repede:
— Bun, nu contează. La revedere, Horlick.
Plecă împreună cu Poirot. Horlick privi lung în urma lor câteva minute, apoi îşi reluă drumul împingând roaba. Peter

Lord rosti moale, dar foarte emoţionat.

— În sfârşit… ceva. Maşina cui staţiona în faţa porţii, în dimineaţa aceea?

Poirot întreba:

— Ce marcă e maşina dumitale, prietene?

— Ford zece… verde marin. E o marca destul de comună.

— Şi eşti sigur că nu era a dumitale? N-ai încurcat ziua?

— Absolut sigur. Am fost la Witbenbury, m-am întors târziu, am înfulecat ceva şi atunci a sunat telefonul în legătură cu Mary Gerrard şi am plecat în grabă acolo.

Poirot spuse moale:

— În cazul ăsta, s-ar părea că am dat, în sfârşit, de ceva concret, prietene.

— Cineva a fost aici în dimineaţa aceea… cineva care nu era nici Elinor Carlisle, nici Mary Gerrard, nici sora Hopkins.

Poirot spuse:

— Foarte interesant. Hai să verificăm. Să vedem, cum ar fi procedat un bărbat (sau o femeie) să se apropie de casă fără să fie văzut.

Pe la jumătatea drumului, se deschidea o potecă printre tufişuri. O apucară pe acolo şi, la un moment dat, Peter Lord îl prinse pe Poirot de braţ şi-i arătă o fereastră.

— E fereastra cămării în care Elinor Carlisle a pregătit sandviciurile.

Poirot murmură:

— Iar de aici, oricine o putea vedea pregătindu-le. Dacă îmi amintesc bine, fereastra era deschisă?

— Era larg deschisă. Era o zi fierbinte, nu uitaţi.

— Atunci, dacă cineva ar fi vrut să urmărească neobservat ce se petrece, locul ideal ar fi fost pe aici, pe undeva.

Cei doi bărbaţi se uitară înjur. Peter Lord spuse:

— E un loc aici… în spatele acestor tufişuri. Iarba a fost călcată. Acum şi-a revenit, dar tot se mai poate observa.

Poirot veni lângă el. Spuse gânditor:

— Da, e un loc bun. Nu se vede din potecă, iar luminişul ăsta îţi permite să observi bine fereastra. Şi-acum, ce a făcut prietenul nostru care a stat aici? O fi fumat?

Se aplecară, cercetând iarba, dând la o parte frunzele şi crenguţele căzute pe jos.

Brusc, Hercule Poirot scoase un mormăit. Peter Lord îşi întrerupse cercetarea.

— Ce e?

— O cutie de chibrituri, prietene. O cutie de chibrituri goală, călcată în picioare, făcută zob.

Delicat, cu grijă, recuperă obiectul. Îl aşează pe o foaie din carnetul de notiţe scos din buzunar.

Peter Lord spuse:

— E străină. Dumnezeule! Chibrituri nemţeşti!

— Iar Mary Gerrard venise, de curând, din Germania!

Exultând, Lord spuse:

— Acum avem ceva! Nu puteţi să negaţi.

Hercule Poirot începu încetişor:

— Poate…

— Dar, la dracu, cine de pe aici ar fi putut avea chibrituri nemţeşti?!

— Ştiu… ştiu.

Ochii lui Poirot se îndreptară spre fereastra care se vedea prin despărţitura dintre tufe. Spuse:

— Nu e chiar atât de simplu precum crezi. Există o mare dificultate. Nu crezi?

— Care?

Poirot oftă.

— Dacă n-o vezi şi singur… Dar hai să ne continuăm drumul.

Porniră înspre casă. Peter Lord scoase o cheie şi descuie uşa din spate.

O luară prin bucătăria de vară spre bucătăria mare, trecură prin ea, merseră în lungul coridorului, unde, pe-o parte, era un vestiar, iar pe cealaltă, cămara valetului. Cei doi bărbaţi îşi plimbară privirile prin cămară.

Înăuntru era un dulap obişnuit cu geamuri glisante în care se păstrau paharele şi ceştile de porţelan cu farfurioare. Mai era o lampă de gaz şi două ibrice, iar pe raftul de deasupra se aflau două cutii cu inscripţiile „ceai” şi „cafea”. Lângă peretele opus ferestrei era, o masă, iar mai încolo, o chiuvetă şi un lighean pentru vase.

Peter Lord spuse:

— Locul ăsta îţi dă senzaţia de cavou…

În casă domnea o atmosferă ciudată, încărcată de presimţiri negre şi amintiri.

Peter Lord deschise ferestrele. Spuse, înfiorându-se uşor:

— Dacă pereţii ar putea vorbi… Totul e aici, nu-i aşa, aici în casă… aici a început întreaga poveste.

Se opri, apoi adăugă moale:

— În camera asta a murit Mary Gerrard. A fost găsită în fotoliul ăla de lângă fereastră…

Hercule Poirot rosti gânditor:

— O fată tânără… frumoasă… romantică? Se ocupa de intrigi şi uneltiri? Era o persoană încrezută care îşi dădea aere? Era dulce şi blândă, fără nici un gând ascuns… o simplă făptură la început de viaţă… o fată ca o floare? …

— Orice ar fi fost, cineva i-a dorit moartea, spuse Lord.

Hercule Poirot îngână:

— Mă întreb…

Lord îl privi lung.

— Ce?

Poirot scutură din cap.

— Nu încă.

Se rupse din loc.

— Am umblat prin toată casa. Am văzut tot ce era de văzut. Sa mergem la căsuţa portarului.

Şi aici totul era în regula; în camere domnea praful, dar era ordine şi lucrurile personale fuseseră scoase. Cei doi bărbaţi rămaseră doar câteva minute, în timp ce ieşeau la soare, Poirot atinse frunzele unui trandafir agăţător de pe spalier. Era roz şi parfumat.

Murmură:

— Ştii numele acestui trandafir? E Zephyrine Drouhin, prietene.

Peter Lord întrebă iritat:

— Şi ce-i cu asta?

— Când am văzut-o pe Elinor Carlisle, mi-a vorbit despre trandafiri. Atunci am întrezărit prima oară… nu lumina zilei direct, ci micile licăriri care îţi vestesc că, în curând, trenul va ieşi din tunel. Nu e multă lumină, ci promisiunea luminii.

Peter Lord întrebă răguşit:

— Ce v-a spus?

— Mi-a vorbit de copilărie, de jocurile pe care le încingeau aici, de faptul că ea şi Roderick Welman erau în tabere adverse. Erau inamici pentru că el prefera trandafirul alb de York – rece şi auster – iar ea, aşa mi-a spus, iubea trandafirii roşii, trandafirul roşu de Lancaster. Trandafirii, roşii, care au parfum, şi culoare, şi pasiune, şi căldură. Iar asta, prietene, este diferenţa dintre Elinor Carlisle şi Roderick Welman.

— Explică asta… ceva?

— O explică pe Elinor Carlisle… care e pasională şi mândră, şi care iubeşte, cu disperare, un bărbat, ce e incapabil să o iubească…

Peter Lord spuse:

— Nu vă înţeleg…

— Însă eu o înţeleg pe ea… Îi înţeleg pe amândoi. Şi acum, prietene, hai să mai mergem o dată în poeniţa dintre tufişuri.

Merseră în tăcere. Chipul pistruiat al lui Peter Lord era supărat şi îngrijorat.

Când ajunseră la locul respectiv, Poirot rămase nemişcat un timp, urmărit de privirea lui Lord.

Apoi, brusc, micul detectiv scoase un oftat şi spuse:

— Într-adevăr, e atât de simplu! Nu înţelegi, prietene, cât de fatal greşeşti în raţionamentul dumitale? Conform teoriei dumitale, cineva, un bărbat probabil, care a cunoscut-o pe

Mary Gerrard în Germania, a venit aici cu intenţia de a o omorî. Dar priveşte, prietene, priveşte! Foloseşte-ţi ochii trupului, dacă ochii minţii par să nu te servească! Ce vezi de aici: o fereastră, nu-i aşa? Iar la fereastră – o fată. O fată preparând sandviciuri. Deci, Elinor Carlisle. Dar, judecă puţin: de unde naiba să fi ştiut cel ce privea că sandviciurile urmau să fie oferite lui Mary Gerrard? Nimeni nu ştia asta, în afară de Elinor Carlisle – nimeni! Nici chiar Mary Gerrard sau sora Hopkins.

Deci, ce urmează… dacă un bărbat a stat aici, urmărind, iar apoi a sărit pe fereastră şi a dat de sandviciuri? Ce a gândit şi ce a crezut? S-a gândit, trebuie să se fi gândit, că sandviciurile aveau să fie mâncate de Elinor Carlisle însăşi…

Capitolul XIII

Poirot bătu la uşa căsuţei sorei Hopkins. Aceasta îi deschise cu gura plină de o brioşă. Întrebă apăsat:

— Ei, monsieur Poirot, acum ce mai e?

— Pot să intru?

Nemulţumită oarecum, sora Hopkins se dădu la o parte, periniţându-i lui Poirot să treacă pe lângă ea. Sora Hopkins tocmai se ospeţea, iar, o clipă mai târziu, Poirot primea cu o neplăcere ascunsă o ceaşcă cu o fiertură închisă la culoare.

— Abia l-am făcut… e bun şi tare! spuse sora Hopkins.

Poirot apucă ceaşca cu grijă şi sorbi eroic, întrebă:

— Ştii de ce am venit aici?

— Am să ştiu dacă îmi veţi spune. Nu sunt ghicitoare.

— Am venit să-mi dezvăluiţi adevărul.

Sora Hopkins se oţărî:

— Cum adică? întotdeauna am fost o femeie cinstită. Nimeni nu poate s-o nege. Am vorbit despre dispariţia tubului cu morfină, la anchetă, când alta, în locul meu, n-ar fi suflat un cuvânt. Am spus, cu toate că ştiam foarte bine că va fi considerat un act de neglijenţă din partea mea, că mi-am lăsat geanta în hol; şi, în definitiv, oricui i se putea întâmpla! Am fost mustrată pentru asta… şi voi mai trage

ponoasele pe linie profesională, aşa să ştiţi! Dar nu-mi pasă! Ştiam ceva ce avea legătură cu cazul, aşa că l-am spus! Şi vă voi fi recunoscătoare, domnule Poirot, dacă vă veţi păstra pentru dumneavoastră insinuările murdare! Nu există nimic legat de moartea lui Mary Gerrard pe care să-l fi ştiut şi să nu-l fi declarat deschis, iar dacă dumneavoastră aveţi altă părere, v-aş rămâne obligată dacă mi-aţi dovedi-o. N-am ascuns nimic – absolut nimic! Sunt gata să jur în faţa tribunalului.

Poirot nu încercă s-o întrerupă. Ştia foarte bine cum trebuie să te porţi, cu o femeie furioasă. O lăsă pe sora Hopkins să tune şi să fulgere. Apoi vorbi – calm şi încetişor.

— N-am insinuat că ar exista ceva legat de crimă, pe care dumneata să nu-l fi spus.

— Atunci ce-aţi insinuat, pot să ştiu?

— Ţi-am cerut adevărul… nu despre moartea, ci despre viaţa lui Mary Gerrard.

— Oh! Sora Hopkins păru, pe moment, debusolată. Deci, aici aţi vrut să bateţi? Dar asta n-are nici o legătură cu crima.

— N-am spus că ar avea. Am spus că-mi ascunzi ceva despre viaţa fetei.

— De ce n-aş ascunde… dacă nu are a face cu crima?

Poirot ridică din umeri.

— De ce să ascunzi?

Foarte roşie la faţă, sora Hopkins răspunse:

— Din bun simţ! Toţi sunt morţi… toţi cei implicaţi. Şi nu e treaba nimănui altcuiva!

— Daca e doar o presupunere… poate că nu. Dar dumneata nu presupui, ci ştii, ceea ce e cu totul altceva.

Sora Hopkins rosti încetişor:

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi…

— Am să te ajut. Am primit câteva indicii de la sora O’Brien şi am avut o lungă conversaţie cu doamna Slattery, care îşi aduce foarte bine aminte ce s-a petrecut, în urmă cu douăzeci de ani. Îţi voi spune exact ce am aflat. Ei bine,

acum douăzeci de ani şi ceva, a existat o poveste de dragoste între doi oameni. Una din persoane era doamna Welman, văduvă de câţiva ani şi care era o femeie capabilă de o profundă şi adevărată pasiune. Cealaltă persoană era Sir Lewis Rycroft, care avea nefericirea de a fi însurat cu femeie iremediabil nebună. Pe vremea, aceea, legea nu admitea divorţul în astfel de cazuri, iar lady Rycroft, a cărei sănătate fizică era excelentă, putea trăi foarte bine până la nouăzeci de ani. Legătura dintre cei doi a fost ghicită, aşa cred, dar amândoi au avut grijă să fie discreţi şi sa păstreze aparenţele. Apoi Sir Rycroft a căzut pe front.

— Ei şi? întrebă sora Hopkins.

— Îndrăznesc să afirm că, după moartea lui, s-a născut un copil, iar copilul acela era Mary Gerrard.

Sora Hopkins spuse:

— Se pare că ştiţi totul despre povestea asta!

— Asta e ceea ce cred eu. Însă, e posibil ca dumneata să deţii o dovadă certă că e aşa.

Sora Hopkins rămase tăcută şi încruntată câteva clipe, apoi se ridică brusc, traversă încăperea, trase un sertar şi scoase din el un plic, apoi se întoarse şi i-l aduse lui Poirot.

— Am să vă spun cum a încăput pe mâinile mele… Reţineţi, avusesem şi eu bănuielile mele. De pildă, felul în care doamna Welman se uita la fată, şi apoi zvonurile care circulau. Iar când bătrânul Gerrard a căzut la pat, mi-a spus că Mary nu era fata lui… Ei bine, după moartea lui Mary, am terminat eu curăţenia în casa lor, şi am descoperit, într-un sertar, plicul ăsta. Vedeţi ce e scris pe el.

Poirot citi: „Pentru Mary – a-i fi trimis după moartea mea”.

Poirot întrebă:

— Scrisul ăsta nu-i recent?

— Nu e scris de Gerrard, explică sora Hopkins. E scrisul mamei lui Mary, care a murit acum paisprezece ani. Ea dorise ca plicul să-i parvină fetei, dar bătrânul Gerrard nu i l-a dat… şi mă bucur, că n-a făcut-o. În felul acesta, Mary a putut ţine capul sus, fără să-i fie ruşine de ceva.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Plicul era lipit, însă, recunosc, l-am deschis pe loc şi l-am citit, ceea ce nu se cuvenea. Dar Mary era moartă, iar eu bănuiam, cât de cât, ce era înăuntru şi nu vedeam cum ar fi putut avea vreo legătură cu altcineva. Oricum, n-am vrut să-l distrug, pentru că m-am gândit că n-ar fi corect. Dar mai bine citiţi cu ochii dumneavoastră.

Poirot scoase o foaie de hârtie acoperită cu un scris mărunt: „Ceea ce scriu mai jos, e purul adevăr, pentru cazul în care va fi vreodată nevoie de el. Am fost camerista doamnei Welman la Hunterbury, iar ea a fost foarte bună cu mine. Am intrat în bucluc, dar ea m-a ajutat şi m-a reprimit în serviciul ei, când totul s-a terminat; dar pruncul a murit. Stăpâna mea şi Sir Lewis Rycroft se iubeau, dar nu se puteau căsători, căci el avea deja o soţie, care era la casa de nebuni, biata de ea. El era un adevărat domn şi îi era credincios doamnei Welman. A fost ucis şi, curând după aceea, ea mi-a spus că urma să aibă un copil. După asta a plecat în Scoţia şi m-a luat cu ea. Copilul s-a născut acolo, la Ardlochrie. Bob Gerrard, care se spălase pe mâini şi-mi întorsese spatele cât fusesem în bucluc, mi-a scris din nou. Aranjamentul a fost ca eu să mă mărit cu el şi să locuiesc în căsuţa portarului, lăsându-l să creadă că fetiţa este a mea. Dacă locuiam la Hunterbury, ar fi părut normal faptul că doamna Welman se interesează de copil şi are grijă să-i dea o educaţie şi să-i asigure un loc în lume. Ea s-a gândit că era mai bine ca Mary să nu afle niciodată adevărul. Ne-a dat o sumă frumuşică, dar aş fi ajutat-o şi fără asta. Am fost foarte fericită cu Bob, dar el n-a suferit-o niciodată pe Mary. Mi-am ţinut gura şi n-am spus nimănui nimic, dar cred că e drept ca, în cazul în care mor, să aştern toate astea negru pe alb.

Eliza Gerrard (născută Eliza Riley).”

Hercule Poirot inspiră adânc şi împături la loc scrisoarea.

Sora Hopkins întrebă nerăbdătoare:

— Ce aveţi de gând să faceţi cu asta? Sunt morţi cu toţii! Nu e bine să răscoliţi astfel de lucruri. Pe aici, toţi o respectau pe doamna Welman, niciodată nu s-a spus nimic rău despre ea. Tot scandalul ăsta vechi… ar fi o cruzime. Acelaşi lucru cu Mary. De ce să ştie lumea că era o bastardă? Era o fată tare dulce. Lăsaţi-i să se odihnească în pace-în mormintele lor, asta-i părerea mea.

— Trebuie avuţi în vedere şi viii.

Sora Hopkins spuse:

— Dar asta nu are nimic de-a face cu crima.

Hercule Poirot rosti grav:

— S-ar putea să aibă foarte mult.

Ieşi din căsuţă, lăsând-o pe sora Hopkins privind după el cu gura căscată.

Parcursese o bună parte din drum, când remarcă zgomotul unor paşi ezitanţi în urma lui. Se opri şi se răsuci în loc.

Era Horlick, tânărul grădinar de la Hunterbury. Arăta foarte stânjenit şi îşi răsucea şapca în mâini.

— Mă scuzaţi, domnule. Pot să vă spun o vorbă?

Vorbea cu hopuri.

— Desigur. Ce e?

Horlick îşi răsuci şi mai puternic şapca. Nefericit şi încurcat, ferindu-şi privirea, spuse:

— Despre maşină.

— Maşina care era în faţa porţii din spate, în dimineaţa aceea?

— Da, domnule. Doctorul Lord a spus azi-dimineaţă că nu era maşina lui… dar era, domnule.

— Te bazezi pe ceva, când spui asta?

— Da, domnule. Pe număr. Era MSS 2022. L-am reţinut, în mod deosebit – MSS 2022. Vedeţi, noi în sat, o cunoaştem şi-i spunem maşinii „Domnişoara Ton-Ton”! Sunt foarte sigur că era maşina asta, domnule.

Poirot zâmbi uşor.

— Dar doctorul Lord afirmă că, în dimineaţa aceea, era la Withenbury.

Nefericit, Horlick spuse:

— Da, domnule. L-am auzit. Dar era maşina lui, domnule… Pot să jur.

Poirot spuse blând:

— Mulţumesc, Horlick, ai făcut exact ceea ce trebuia să faci…

PARTEA A TREIA

Capitolul I

Era foarte cald în sala tribunalului? Sau foarte frig? Elinor Carlisle n-or fi putut spune. Uneori simţea că arde, de parcă ar fi avut febră, pentru ca, imediat, să dârdâie.

Nu auzise sfârşitul pledoariei procurorului. Alunecase înapoi, în trecut… parcurse din nou, încetişor, întreaga afacere, din momentul în care sosise nenorocita aceea de scrisoare, până în clipa când acel ofiţer de poliţie, cu faţa blajină, îi spusese cu o fluenţă oribilă:

— Eşti Elinor Katherine Carlisle. Am aici un mandat de arestare pe numele dumitale, sub învinuirea de a o fi omorât, prin otrăvire, pe Mary Gerrard, în ziua de 27 iulie anul curent, şi trebuie să te avertizez că orice vei spune va fi consemnat în scris şi poate fi folosit la proces împotriva dumitale.

Oribilă, înspăimântătoare fluenţa… Se simţea prinsă ca într-o maşinărie silenţioasă, bine unsă, inumană, lipsită de pasiune.

Iar acum iat-o aici, în boxă, expusă publicităţii, devorată de sute de ochi, care nu erau nici inumani, nici impersonali; cercetând-o, condamnând-o…

Doar juriul nu se uita la ea. Stânjeniţi, juraţii priveau într-o parte… Gândi: „Asta din cauză că… în curând… ei ştiu ce urmează să spună…”

Doctorul Lord depunea mărturie. Acesta era Peter Lord… doctorul acela tânăr, pistruiat şi vesel, care fusese atât de amabil şi prietenos la Hunterbury? Acum era foarte ţeapăn.

Strict profesionist. Răspunsurile lui veneau monotone: Fusese chemat telefonic la Hunterbury; prea târziu să se mai facă ceva; Mary Gerrard murise, la câteva minute, după sosirea lui; după părerea sa, moartea se datorase otrăvirii cu morfină în forma ei cea mai puţin obişnuită – forma foudroyante.

Sir Edwin Bulmer interveni:

— Aţi fost ultimul medic curant al doamnei Welman?

— Da.

— În timpul vizitelor la Hunterbury, din cursul lunii iunie, aţi avut ocazia să le vedeţi împreună pe acuzată şi pe Mary Gerrard?

— De câteva ori.

— Ce ne puteţi spune de comportarea acuzatei faţă de Mary Gerrard?

— Era normală şi foarte plăcută.

Sir Edwin Bulmer surâse uşor dispreţuitor:

— N-aţi văzut niciodată vreun semn din acea „gelozie ucigătoare”, despre care am auzit vorbindu-se atât?

Peter Lord rosti ferm:

— Nu.

Elinor gândi: „Dar a văzut… a văzut… Minte pentru mine… Ştia…”

Peter Lord fu supus apoi interogatoriului de către medicul legist al poliţiei. Mărturia lui fu mai lungă, mai detaliată. Moartea se datora otrăvirii cu morfina, în forma ei „foudroyante”. Era amabil să explice termenul? O făcu cu o oarecare plăcere. Moartea prin otrăvire cu morfină, poate rezulta în câteva feluri diferite. Cea mii obişnuită era o perioada de intensă agitaţie, urmată de toropeală şi narcoză, pupilele fiind contractate. O altă formă, nu prea comună, fusese numită de francezi „foudroyante”. În aceste cazuri, în scurt timp, survenea un somn adânc… în jur de zece minute; de regulă, pupilele erau dilatate…

Curtea se întrunise din nou şi luase lor. Trecuseră câteva ore de depoziţii făcute de medici experţi.

Doctorul Alan Garcia, distinsul analist, plin de termeni savanţi, vorbi cu „gusto” despre conţinutul stomacal: pâine, pastă de peşte, ceai, prezenţa morfinei… şi alţi mulţi termeni savanţi şi amănunte decimale. Cantitatea ingerată de defunctă era estimată la aproximativ patru grain [1]. Doza fatală putea fi tot atât de bine şi un singur grain.

Încă zâmbitor, Sir Edwin se ridică.

— Aş vrea să lămurim foarte bine acest lucru. N-aţi găsit nimic altceva în stomac, afară de pâine, unt, pastă de peşte, ceai şi morfină. Nu existau şi alte resturi alimentare?

— Nu.

— Altfel spus, defuncta nu a mâncat nimic, în afara de sandviciuri şi ceai?

— Chiar aşa.

— Aţi găsit ceva care să arate mijlocul prin care i-a fost administrată morfina?

— Nu prea înţeleg.

— Voi simplifica întrebarea. Morfina ar fi putut fi ingerată din pasta de peşte, sau din pâine, sau din untul de pe pâine, sau din ceai, sau din laptele turnat în ceai?

— Categoric.

— Nu există nici o dovadă anume că morfina s-ar fi aflat mai degrabă în pasta de peşte decât în orice altceva?

— Nu.

— Şi, de fapt, morfina ar fi putut fi luată separat – altfel spus, fără a fi introdusă în ceva anume? Putea fi înghiţită pur şi simplu, sub formă de tabletă?

— Fireşte, e posibil.

Sir Edwin se aşeză.

Interveni Sir Samuel:

— Totuşi, după părerea dumneavoastră, oricum ar fi fost luată, morfina a fost ingerată la aceeaşi oră la care au fost mâncate şi celelalte alimente?

— Da.

— Mulţumesc.

Inspectorul Brill depuse jurământul cu o cursivitate mecanică. Stătea acolo, milităros şi impasibil, expunându-şi mărturia cu o uşurinţă izvorâtă din practică.

— Am fost chemat la locuinţă… Acuzata a spus: „Pasta de peşte trebuie că a fost alterată”… Am cercetat incinta… Un borcan de pastă de peşte, spălat stătea la uscat pe scândura de vase spălate din încăpere…

— Ce aţi găsit?

— Într-o crăpătură de sub masă, între două scânduri ale podelei, am găsit o bucăţică de hârtie.

Mostra fu înmânată juriului.

TABLETE morphină Hydr gr. 1/2

— Ce v-aţi gândit că e?

— Un fragment dintr-o etichetă… cum sunt cele folosite pentru tuburile de sticlă ce conţin morfină.

Avocatul apărării se ridică. Spuse:

— Aţi găsit fragmentul acesta într-o crăpătură a duşumelei?

— Da.

— E o porţiune dintr-o etichetă?

— Da.

— Aţi găsit şi eticheta?

— Nu.

— N-aţi găsit vreun tub de sticlă sau vreo sticluţă la care să fi putut fi ataşată acea etichetă?

— Nu.

— În ce stare era acest fragment când l-aţi găsit? Era curat sau murdar?

— Era foarte proaspăt.

— Cum adică, foarte proaspăt?

— Avea pe el praf de pe duşumea, dar altfel era foarte curat.

— Nu putea fi acolo de mult timp?

— Nu, ajunsese de foarte curând acolo.

— Atunci, vreţi sa spuneţi că picase acolo, chiar în ziua aceea… nu mai devreme?

— Da.

Sir Edwin se aşează mormăind.

În boxa era sora Hopkins, roşie la faţă şi încrezătoare în justeţea ei.

Oricum, sora Hopkins nu era la fel de înspăimântătoare ca inspectorul Brill, gândi Elinor. Ceea ce te paraliza la inspectorul Bill era lipsa lui de umanitate, impersonalitatea lui. Era ca o parte a unui mare mecanism. Sora Hopkins avea pasiuni omeneşti, prejudecăţi.

— Vă numiţi Jessie Hopkins?

— Da.

— Sunteţi numită în funcţia de soră districtuală şi aveţi reşedinţa la Rose Cottage, Hunterbury?

— Da.

— Unde eraţi în ziua de 28 iunie anul curent?

— Eram la Hunterbury Hall.

— Fuseräţi chemată?

— Da. Doamna Welman avusese o congestie cerebrală – a doua. M-am dus s-o ajut pe sora O'Brien, până se găsea o a doua soră.

— Aţi luat cu. Dumneavoastră, în geantă, o mică trusă?

— Da.

— Spuneţi-i juriului ce conţinea.

— Bandaje, fese, o seringă şi anumite calmante, incluzând un tub cu clorhidrat de morfină.

— Cu ce scop îl aveaţi?

— Aveam în sat un pacient căruia îi făceam injecţii cu morfină dimineaţa şi seara.

— Care era conţinutul tubului?

— Douăzeci de tablete, fiecare conţinând o jumătate de grain de clorhidrat de morfină.

— Ce aţi făcut cu trusa?

— Am lăsat-o jos în hol.

— Asta a fost în seara de 28. Când v-aţi uitat iar în trusă?

— În dimineaţa următoare, în jur de ora nouă, când tocmai mă pregăteam să plec.

— Lipsea ceva?
— Lipsea tubul cu morfină.
— Aţi pomenit lipsa lui?
— I-am spus despre el sorei O’Brien, sora care o îngrijea pe pacientă.
— Această trusă zăcea în hol, unde lumea obişnuieşte să treacă de colo-colo?
— Da.
Sir Samuel se opri. Apoi spuse:
— O cunoşteaţi bine pe defuncta Mary Gerrard?
— Da.
— Ce părere aveaţi despre ea?
— Era o fată – dulce… şi bună.
— Se afla într-o stare de bună dispoziţie?
— Foarte bună.
— Nu avea vreo problemă?
— Nu.
— La vremea la care a murit, nu exista ceva care s-o neliniştească în privinţa viitorului sau care s-o facă nefericită?
— Nu exista nimic.
— N-ar fi avut nici un motiv să-şi curme zilele singură?
— Absolut nici un motiv.
Şi interogatoriul continuă tot aşa… toată blestemata aia de poveste. Cum sora Hopkins o însoţise pe Mary Gerrard la căsuţă. Apariţia lui Elinor, purtarea ei agitată, invitaţia la sandviciuri, platoul care i-a fost oferit, mai întâi, lui Mary. Propunerea lui Elinor ca totul să fie spălat şi cealaltă propunere a ei ca sora Hopkins să meargă la etaj cu ea şi s-o ajute să aleagă îmbrăcămintea.
Fuseseră mai multe întreruperi şi obiecţii din partea lui Sir Edwin Bulmer.
Elinor gândi: „Da, totul e adevărat… şi ea o crede. E convinsă ca eu am făcut-o. Şi fiecare cuvânt pe care-l rosteşte e adevărat… asta e ceea ce face totul să fie atât de oribil. Toate sunt adevărate”.

Privi încă o dată spre sală şi îl văzu pe Hercule Poirot urmărind-o gânditor… aproape blând. Privind-o ca unul care ştie mult prea multe…

Fragmentul de etichetă îi fu înmânat martorei.

— Ştiţi ce e asta?

— E o bucăţică dintr-o etichetă.

— Îi puteţi spune juriul ce etichetă?

— Da… e o parte din eticheta de pe un tub cu tablete hipodermice. Tablete de morfină de o jumătate de grain… ca cele pe care le-am pierdut eu.

— Sunteţi sigură?

— Fireşte că sunt sigură. A fost scoasă de pe tubul meu.

Judecătorul întrebă:

— Are vreun semn aparte, după care să o recunoaşteţi ca fiind eticheta de pe tubul care v-a dispărut?

— Nu., domnule, dar trebuie să fie aceeaşi.

— De fapt, vreţi să spuneţi că e absolut identică?

— Păi, da, asta am vrut sa spun.

Şedinţa se suspendă.

Capitolul II

Ultima zi…

Sir Edwin Bulmer stătea în picioare punând întrebări. Acum nu mai era deloc zâmbitor.

Întrebă tăios:

— Această trusă despre care tot auzim a rămas în holul de la Hunterbury toată noaptea care a urmat zilei de 28 iunie?

Sora Hopkins confirmă:

— Da.

— O treabă destul de neglijentă, nu-i aşa?

Sora Hopkins se îmbujoră.

— Da, cred că da.

— Aveţi obiceiul să lăsaţi droguri periculoase la îndemâna oricui?

— Nu, fireşte că nu.

— Oh! nu? Dar de data asta, aţi făcut-o?

— Da.
— Iar în cazul ăsta, oricine din casă, dacă ar fi vrut, ar fi putut ajunge la morfină?
— Cred că da.
— Nu ce credeţi. Da sau nu?
— Păi… da.
— Nu era doar domnişoara Carlisle singura care putea ajunge la ea. Ar fi putut ajunge şi servitoarele. Sau doctorul Lord. Sau domnul Roderick Welman. Sau sora O'Brien. Sau însăşi Mary Gerrard. Aşa e?
— Cred că… da.
— Da sau nu?
— Da.
— Ştia cineva că aveţi morfină în geantă?
— Nu ştiu.
— N-aţi spus nimănui?
— Nu.
— Deci, de fapt, domnişoara Carlisle nu avea de unde să ştie că aveţi morfină în geantă?
— Ar fi putut să se uite să vadă.
— Foarte puţin probabil, nu-i aşa?
— Nu ştiu.
— E mai probabil ca alţii să fi fost mai la curent cu prezenţa morfinei în geantă decât domnişoara Carlisle. Doctorul Lord, de pildă. El ştia. Aţi mai administrat morfină la prescripţia lui, nu-i aşa?
— Desigur.
— Şi Mary Gerrard ştia că o aveţi?
— Nu, ea nu ştia.
— Ea a fost deseori în casa dumneavoastră, nu?
— Nu foarte des.
— Vreau să spun ca venea frecvent la dumneavoastră şi că, dintre toţi cei din casă, ea era cea mai susceptibilă de a fi ştiut că aveţi morfină în trusă.
— Nu sunt de acord.
Sir Edwin se opri o clipă.

— Dimineaţa, i-aţi spus sorei O’Brien că morfina dispăruse?
— Da.
— Eu vă amintesc că vorbele rostite de dumneavoastră au fost altele, mai precis: „Am lăsat morfina acasă. Va trebui să mă întorc după ea”.
— Nu, n-am lăsat-o.
— N-aţi spus că morfina rămăsese pe poliţa căminului din locuinţa dumneavoastră?
— Păi când n-am dat de ea, m-am gândit că aşa trebuie să se fi întâmplat.
— De fapt, nici nu ştiţi ce aţi făcut ea!
— Ba ştiu. Am pus-o în trusă.
— Atunci de ce aţi afirmat, în dimineaţa zilei de 29 iunie, că aţi lăsat-o acasă?
— Pentru că am crezut că aş fi putut s-o las.
— Remarc că sunteţi o femeie foarte neglijentă.
— Nu e adevărat.
— Uneori faceţi afirmaţii destul de inexacte, nu-i aşa?
— Nu, nu fac. Am mare grijă de ceea ce spun.
— Aţi afirmat că v-aţi înţepat într-un trandafir, în dimineaţa zilei de 27 iulie – ziua în care a murit Mary Gerrard?
— Nu văd ce legătură are!
Judecătorul întrebă:
— E relevant, Sir Edwin?
— Da, domnule judecător, e o parte esenţială a apărării şi am intenţia să citez martori, care să dovedească faptul că această depoziţie e o minciună.
Reluă:
— Încă mai afirmaţi că v-aţi înţepat la încheietură într-un trandafir, în ziua de 27 iulie?
— Da, afirm.
Sora Hopkins arăta sfidătoare.
— Când vi s-a întâmplat asta?

— Chiar înainte de a părăsi căsuţa portarului pentru a urca spre casa mare, pe 27 iulie, dimineaţa.

Sir Edwin întrebă sceptic:

— Şi ce soi de trandafir era?

— Un trandafir agăţător, cu petale roz, în afara cabanei portarului.

— Sunteţi sigură?

— Foarte sigură.

Sir Edwin făcu o pauză, apoi întrebă:

— Persistaţi în a afirma că morfina se afla în trusa dumneavoastră când aţi venit la Hunterbury, pe 28 iunie?

— Da. O aveam la mine.

— Să presupunem că sora O'Brien depune mărturie şi jură că i-aţi spus că, probabil, aţi lăsat-o acasă?

— Era în geanta mea. Sunt sigură. Sir Edwin oftă.

— Dispariţia morfinei nu v-a neliniştit deloc?

— Neliniştit… nu.

— Oh, aşadar aţi stat liniştită, în ciuda faptului că vă dispăruse o cantitate atât de mare dintr-un drog periculos?

— La vremea aceea, nu m-am gândit că a luat-o cineva.

— Înţeleg, în momentul acela, nu va puteaţi aduce aminte ce făcuseţi cu ea, nu?

— Nu. Era în trusă.

— Douăzeci de tablete de jumătate de grain – adică zece grain de morfină. Suficient să omori câteva persoane, nu-i aşa?

— Da.

— Dar nu vă simţiţi deloc neliniştită… şi nici măcar nu raportaţi oficial pierderea?

— Am crezut că totul va fi bine.

— Dacă morfina a dispărut cu adevărat, aşa cum afirmaţi, susţin că era de datoria dumneavoastră, ca persoană conştientă, să raportaţi oficial acest lucru.

Sora Hopkins se făcu foarte roşie la faţă şi spuse:

— Ei bine, n-am făcut-o.

— Recunoaşteţi că a fost o mostră de neglijenţă criminală din partea dumneavoastră? Nu păreţi să vă luaţi responsabilităţile într-un mod foarte serios. Lăsaţi, des, la întâmplare, aceste droguri periculoase?

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Întrebările mai continuară o vreme. Sora Hopkins, roşie la faţă, dădea semne de nervozitate, se contrazicea… O pradă uşoară pentru abilitatea lui Sir Edwin.

— E adevărat că joi, 6 iulie, defuncta Mary Gerrard şi-a făcut testamentul?

— Da.

— De ce l-a făcut?

— Pentru că s-a gândit că era potrivit să şi-l facă. Aşa şi era.

— Sunteţi sigură că nu şi l-a făcut din cauză că era deprimată şi nesigură în privinţa viitorului?

— Prostii.

— Totuşi, asta demonstrează că avea în minte ideea morţii… că subiectul o preocupa.

— Deloc. S-a gândit doar că aşa se cuvenea.

— Acesta e testamentul? Semnat de Mary Gerrard şi întărit de martorii Emily Biggs şi Roger Wade, vânzători, şi prin care, la moartea ei, lasă totul lui Mary Riley, sora Elizei Riley?

— Adevărat.

Testamentul fii înmânat juraţilor.

— Din câte cunoaşteţi, avea Mary Gerrard bunuri de lăsat?

— Nu, atunci nu avea.

— Dar urma să aibă în scurt timp?

— Da.

— Este adevărat că Mary Gerrard a primit o sumă considerabilă – două mii de lire – de la domnişoara Carlisle?

— Da.

— Domnişoara Carlisle n-a fost constrânsă, în vreun fel, să procedeze aşa? A fost întru totul un impuls generos din partea ei?

— Da, a făcut-o din proprie iniţiativă, nesilită de nimeni.
— Dar, de bună seamă, dacă ar fi urât-o pe Mary Gerrard, aşa cum se sugerează, nu i-ar fi dat de bună voie o sumă atât de mare.
— Se poate.
— Ce vreţi să spuneţi prin răspunsul acesta?
— Nu vreau să spun nimic.
— Exact. Spuneţi, aţi auzit vreo bârfa legată de Mary Gerrard şi Roderick Welman?
— Era îndrăgostit de ea.
— Aveţi vreo dovadă în sensul ăsta?
— Ştiam, atâta tot.
— Oh – „ştiaţi”. Mă tem ca pentru completul de judecată nu e o probă prea convingătoare. Aţi afirmat, în vreo împrejurare, că Mary nu trebuia să aibă nici o legătură cu el din cauză că era logodit cu domnişoara Carlisle şi că acelaşi lucru i l-a spus şi ea lui la Londra?
— Aşa mi-a spus ea.
Sir Samuel Attenbury interveni:
— Când Mary Gerrard discuta cu dumneavoastră redactarea testamentului, acuzata s-a uitat prin fereastră?
— Da, s-a uitat.
— Ce a spus?
— A spus: „Aşadar, îţi faci testamentul, Mary. Ciudat”. Şi a râs. Râdea, râdea întruna. După părerea mea, acela a fost momentul când i-a venit ideea, spuse martora răutăcios. Ideea de a scăpa de fată! În aceeaşi clipa a plănuit crima.
Judecătorul rosti cu asprime:
— Răspundeţi numai la întrebările care vi se pun. Ultima parte a acestui răspuns să nu fie consemnată…
Elinor gândi: „Ce hazliu… Când cineva spune adevărul, imediat e obstrucţionat…”
Ar fi vrut să râdă în hohote.
În boxă se afla sora O’Brien.
— În dimineaţa zilei de 29 iunie, sora Hopkins v-a făcut vreo mărturisire?

— Da. Mi-a spus că-i lipsea din trusă un tub de morfină.
— Dumneavoastră ce-aţi făcut?
— Am ajutat-o să-l caute.
— Şi l-aţi găsit?
— Nu.
— Din câte ştiţi, trusa a rămas peste noapte în hol?
— Da.
— Atât acuzata, cât şi domnul Welman se aflau în casă, la vremea când a survenit moartea doamnei Welman… adică de pe 28 până la 29 iunie?
— Da.
— Vreţi să ne povestiţi despre un incident ce a avut loc pe 29 iunie… o zi după moartea doamnei Welman?
— L-am văzut pe domnul Roderick Welman cu Mary Gerrard. Îi spunea că o iubeşte şi încerca să o sărute.
— La vremea aceea era logodit cu acuzata?
— Da.
— Ce s-a întâmplat după aceea?
— Mary i-a spus să-i fie ruşine şi că era logodit cu domnişoara Elinor!
— După părerea dumneavoastră, care erau sentimentele acuzatei faţă de Mary Gerrard?
— O ura. Se uita după ea, ca şi cum ar fi vrut s-o distrugă.
Sir Edwin sări.
Elinor gândi: „De ce fac atâta tămbălău în privinţa asta? Ce contează?”
Sir Edwin Bulmer prelua interogatoriul.
— E adevărat ca sora Hopkins v-a spus ca lăsase morfina acasă?
— Păi, vedeţi, a fost aşa: După…
— Fiţi amabilă şi răspundeţi la întrebare. A spus sau nu că era probabil să fi lăsat morfina acasă?
— Da.
— La vremea respectivă, n-a fost, cu adevărat, îngrijorată?
— Nu, atunci nu.

— Pentru că credea că o lăsase acasă. Era firesc, aşadar, sa nu fie îngrijorată.

— Nu-şi putea imagina că i-o luase cineva.

— Exact. Abia după ce Mary Gerrard a murit din cauza morfinei, a început să lucreze şi imaginaţia ei.

Judecătorul interveni:

— Sir Edwin, cred că aspectul ăsta l-aţi abordat deja cu martora precedentă.

— Cum doreşte înălţimea voastră.

Se întoarse spre martoră:

— În privinţa atitudinii acuzatei faţă de Mary Gerrard, ne puteţi spune dacă a avut loc vreo ceartă între ele?

— Nici o ceartă, nu.

— Domnişoara Carlisle se purta întotdeauna drăguţ cu fata?

— Da. Dar mai era şi felul în care se uita după ea.

— Da-da-da. Dar noi nu ne putem lua după lucruri de genul ăsta. Sunteţi irlandeză, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Iar irlandezii au o imaginaţie destul de bogată, aşa e?

Sora O’Brien ţipă agitată:

— Fiecare cuvânt pe care vi l-am spus e adevărat.

Domnul Abbott, băcanul, în boxă. Nervos… nesigur pe el (uşor emoţionat de plăcere, totuşi, de importanţa lui). Depoziţia lui fu scurtă. I se cerură câteva borcanele cu pasta de peşte. Acuzata spusese: „Există o mulţime de cazuri de otrăvire cu pastă de peşte”. Părea agitată şi ciudată.

Nu i se pusese nici o întrebare.

Capitolul III

Cuvântul de deschidere al apărării:

— Domnilor juraţi, aş putea, dacă aş vrea, să afirm în faţa domniilor voastre că nu există nici un argument care să pledeze împotriva acuzatei. Sarcina de a dovedi revine acuzării, ori până acum, după părerea mea – şi nu mă îndoiesc că şi a dumneavoastră – nu s-a dovedit absolut

nimic! Acuzarea susţine ca Elinor Carlisle, după ce a intrat în posesia morfinei (pe care oricine altcineva din casă a avut acelaşi prilej să şi-o fi însuşit, şi despre care există dubii serioase că ar fi existat, chiar, în casă) o omoară pe Mary Gerrard. Aici, acuzarea s-a bazat doar pe împrejurări. S-a căutat să se dovedească motivul, dar eu afirm că tocmai asta nu s-a putut dovedi… Căci, domnilor juraţi, nu există nici un motiv! Acuzarea a vorbit de logodna ruptă. Vă întreb – ce-i o logodnă ruptă?! Dacă ruperea unei logodne duce la crimă, de ce nu avem, în fiecare zi, crime? Iar logodna aceasta, reţineţi, nu era o problemă de pasiune devoratoare, ci era făcută din raţiuni de familie. Domnişoara Carlisle şi domnul Welman crescuseră împreună; ţinuseră întotdeauna unul la altul, şi, treptat, relaţia lor s-a transformat într-un puternic ataşament; însă eu intenţionez să vă dovedesc că, în cel mai bun caz, era un ataşament călduţ, nu fierbinte.

(Oh, Roddy… Roddy. Un ataşament călduţ?)

Mai mult, această logodnă a fost desfăcută nu de domnul Welman – ci de deţinută. Afirm şi susţin în faţa dumneavoastră că logodna dintre Elinor Carlisle şi Roderick Welman a avut loc, în principal, pentru a-i face pe plac doamnei Welman. După moartea ei, ambele părţi şi-au dat seama că sentimentele lor nu erau suficient de puternice pentru a-i îndreptăţi să întemeieze o căsnicie. Oricum, au rămas buni prieteni. Mai mult, Elinor Carlisle, care moştenise averea mătuşii sale, prin generozitatea firii sale, plănuia să treacă o sumă considerabilă de bani pe numele lui Mary Gerrard. Şi asta este fata de care ea e acuzată că ar fi omorât-o! Lucrul ăsta e ridicol.

Singurul lucru care e împotriva lui Elinor Carlisle sunt împrejurările în care a avut loc otrăvirea.

Acuzarea a spus efectiv: „Nimeni în afară de Elinor Carlisle nu putea s-o omoare pe Mary Gerrard”. De aceea a trebuit să caute un posibil motiv. Dar, precum v-am spus, n-

a fost capabilă să găsească nici un motiv pentru că nu a existat niciunul.

Ei bine, e adevărat că nimeni în afară de Elinor Carlisle nu putea s-o omoare pe Mary Gerrard? Nu, nu e adevărat. Există posibilitatea ca Mary Gerrard să se fi sinucis. Există posibilitatea ca cineva să fi dat peste sandviciuri, în timp ce Elinor Carlisle era plecată la căsuţa portarului. Există şi a treia posibilitate. Este o lege fundamentală a mărturiei conform căreia, dacă se poate dovedi că există o teorie alternativă, care e posibilă şi corespunzătoare mărturiei, acuzatul trebuie achitat. Eu mi-am propus să dovedesc că există o altă persoană, care nu numai că a avut aceeaşi posibilitate s-o otrăvească pe Mary Gerrard, dar avea şi motive cu mult mai puternice s-o facă. Mi-am propus să aduc dovezi că există o altă persoană, care a avut acces la morfină şi care avea un motiv foarte bun s-o omoare pe Mary Gerrard, şi pot dovedi că acea persoană a avut tot atât de bine ocazia s-o facă. Afirm în faţa dumneavoastră că nici un juriu din lume nu o va condamna pe această femeie pentru crimă, când nu există nici o probă împotriva ei, cu excepţia ocaziei de a comite crima, şi când se poate dovedi că o altă persoană a avut nu numai aceeaşi ocazie, dar şi un motiv copleşitor. De asemenea, voi cita martori care să dovedească faptul că unul din martorii acuzării a comis un sperjur deliberat. Dar, mai întâi, o voi cita pe deţinută, să ne spună propria ei poveste, şi, astfel să puteţi vedea cât de neîntemeiate sunt acuzaţiile care i se aduc.

Răspundea cu glas coborât întrebărilor lui Sir Edwin. Judecătorul se apleca în faţă. Îi spuse să vorbească mai tare…

Sir Edwin vorbea blând şi încurajator – toate întrebările la care ea repetase răspunsurile.

— Ţineaţi la Roderick Welman?

— Foarte mult. Îmi era ca un frate… sau ca un văr. Întotdeauna m-am gândit la el ca la un văr.

— Logodna… cum s-a ajuns la ea… faptul că era foarte plăcut să te căsătoreşti cu cineva pe care îl cunoşti de o viaţă… N-a fost, poate, ce s-ar putea numi o poveste pasională?

(Pasională? Oh, Roddy…)

— Nu… vedeţi, ne cunoşteam atât de bine…

— După moartea doamnei Welman a existat un uşor sentiment de înstrăinare între dumneavoastră?

— Da, a existat.

— Pe seama cui l-aţi pus?

— Cred că a fost, în parte, din cauza banilor.

— Bani?

— Da. Roderick se simţea stingherit. Se gândea că lumea ar putea spune că se însoară cu mine pentru bani…

— Logodna n-a fost ruptă din cauza lui Mary Gerrard?

— Mă gândeam că Roderick era destul de aprins după ea, însă n-am crezut că era ceva serios.

— V-ar fi tulburat daca ar fi fost?

— Oh, nu. M-aş fi gândit că e un lucru destul de nepotrivit, atâta tot.

— Şi acum, domnişoară Carlisle, aţi luat sau nu un tub cu morfină din geanta sorei Hopkins, în ziua de 28 iunie?

— Nu am luat.

— Aţi avut vreodată morfină?

— Niciodată.

— Eraţi la curent cu faptul că mătuşa dumneavoastră nu îşi făcuse testamentul?

— Nu. A fost o mare surpriză pentru mine.

— Aţi crezut că încerca să vă transmită un mesaj, în noaptea de 28 iunie, când a murit?

— Am înţeles ca nu-i asigurase nici o dotă lui Mary Gerrard şi că vroia neapărat să o facă.

— Şi în scopul de a-i îndeplini dorinţa, dumneavoastră înşivă eraţi pregătită să-i alocaţi fetei o sumă de bani?

— Da. Vroiam să-i duc la îndeplinire dorinţa mătuşii Laura. Şi-i eram recunoscătoare lui Mary pentru bunătatea ei faţă

de mătuşa mea.
— Pe 26 iulie aţi venit la Maidensford de la Londra şi aţi tras la „King’s Arms”?
— Da.
— Cu ce scop aţi venit acolo?
— Aveam o ofertă pentru casă, iar cel care o cumpărase vroia să intre cât mai repede în posesia ei. Trebuia să mă uit prin lucrurile personale ale mătuşii mele şi să aranjez, în general, treburile.
— În drumul dumneavoastră spre domeniu, la 27 iulie, aţi cumpărat ceva?
— Da. M-am gândit că era mai uşor să iau o masă frugală acolo, decât să mă întorc în sat.
— V-aţi dus apoi la Hunterbury şi aţi sortat lucrurile personale ale mătuşii dumneavoastră?
— Da.
— Şi după aceea?
— Am coborât în cămară şi am preparat câteva sandviciuri. Apoi m-am dus ia căsuţa portarului şi le-am invitat pe sora districtuală şi pe Mary Gerrard să vină sus.
— De ce aţi făcut asta?
— Vroiam să le scutesc de un drum, pe căldură, până-n sat şi înapoi.
— A fost, de fapt, un lucru firesc şi amabil din partea dumneavoastră. Au acceptat invitaţia?
— Da. Au mers cu mine.
— Unde erau sandviciurile pe care le preparaserăţi.
— Le lăsasem pe un platou, în cămară.
— Fereastra era deschisă?
— Da.
— Cât aţi fost plecată, putea oricine să intre în cămară?
— Desigur.
— Dacă cineva v-ar fi văzut de afară preparând sandviciurile, ce ar fi gândit?
— Cred ca s-ar fi gândit că pregătesc un prânz frugal.

— N-ar fi putut şti, nu-i aşa, că urmaţi să-l împărţiţi cu alţii?
— Nu. Ideea de a le invita pe cele două la masă mi-a venit abia când am văzut ce multă mâncare aveam.
— Aşa că, dacă cineva ar fi intrat în casă, în timpul absenţei dumneavoastră şi ar fi introdus morfina în sandviciuri, cea la a cărei viaţă s-ar fi atentat aţi fi fost dumneavoastră?
— Ei bine, da.
— Ce s-a întâmplat când v-aţi întors toate trei în casă?
— Ne-am dus în camera de zi. Am adus platoul cu sandviciuri şi l-am oferit celor două.
— Aţi băut ceva cu ele?
— Am băut apă. Pe masă era bere; însă sora Hopkins şi Mary au preferat ceaiul. Sora Hopkins s-a dus în cămară şi l-a pregătit. L-a adus pe o tavă, iar Mary l-a turnat.
— Aţi băut ceai?
— Nu.
— Dar Mary Gerrard şi sora Hopkins au băut amândouă?
— Da.
— Ce s-a întâmplat pe urmă?
— Sora Hopkins a ieşit să stingă lampa cu gaz.
— Lăsându-vă singură cu Mary Gerrard?
— Da.
— Ce a urmat?
— După câteva minute, am adunat tava şi platoul şi le-am dus în cămară. Sora Hopkins era acolo şi le-am spălat împreună.
— Sora Hopkins avea mânecile suflecate?
— Da. Ea spăla vesela, în timp ce eu o ştergeam.
— Aţi făcut vreo remarcă privind un semn, o zgârietură de pe braţul ei?
— Am întrebat-o dacă se înţepase.
— Ce v-a răspuns?
— A spus: „E de la un spin din trandafirii de pe spalierul de lângă căsuţă. Am să-l scot îndată”.

— Ce comportare avea în momentul respectiv?
— Cred că suferea de căldură. Transpira, iar faţa ei avea o culoare ciudată.
— Ce s-a întâmplat după aceea?
— Am urcat împreună la etaj şi m-a ajutat să sortez lucrurile mătuşii.
— Ce ora era când aţi coborât din nou?
— Trebuie să fi trecut o oră.
— Unde era Mary Gerrard?
— În camera de zi. Respira foarte ciudat şi era în comă. La indicaţia sorei Hopkins l-am sunat pe doctor. A ajuns chiar înainte ca ea să moară.
Sir Edwin îşi îndreptă umerii cu un aer dramatic.
— Domnişoară Carlisle, aţi omorât-o pe Mary Gerrard?
(Urmează replica ta. Capul sus, privirea înainte.)
— Nu!
Sir Samuel Attenbury.
Inima îi bătea ca bolnavă. Acum… acum era în mâna duşmanului! S-a terminat cu blândeţea, s-a terminat cu întrebările la care ştia răspunsurile!
Însă el începu foarte ponderat.
— Ne-aţi spus ca eraţi logodită cu domnul Roderick Welman, aşa e?
— Da.
— Ţineaţi la el?
— Foarte mult.
— Eu susţin că eraţi foarte îndrăgostită de Roderick Welman şi nutreaţi o gelozie sălbatică pentru Mary Gerrard.
— Nu.
(Suna convingător de indignat acel „nu”)
Sir Samuel spuse ameninţător:
— Susţin că aţi plănuit, în mod deliberat, să scăpaţi de fată, în speranţa că Roderick Welman se va întoarce la dumneavoastră.
— Categoric nu.

(Dispreţuitoare… puţin plictisită. Asta era mai bine)

Întrebările continuară. E ca un vis… ca un vis urât… un coşmar.

Întrebare după întrebare… întrebări oribile, dureroase… Pentru unele era pregătită, altele o luau prin surprindere…

Încercând continuu să ţină minte partitura. Nepermiţându-şi ca, măcar o dată, să-şi dea drumul, să spună: „Da, o uram… Da, îi doream moartea… Da, tot timpul cât am preparat sandviciurile, m-am gândit la moartea ei…”

Sa rămână calmă şi rece şi sa răspundă cât mai scurt şi mai neutru cu putinţă…

Luptând…

Luptând pentru fiecare milimetru de teren…

Acum, îngrozitorul om cu nas de evreu stătea jos. Iar glasul blând, mieros al lui Sir Edwin Bulmer îi punea alte întrebări, întrebări uşoare, plăcute, menite să înlăture orice impresie proastă pe care ar fi putut-o lăsa, după interogatoriul celuilalt.

Se întoarse în boxă. Urmărea iar juriul, se întreba iar…

Roddy. Roddy se afla acolo, clipind des, urând totul. Roddy… arătând cumva… nu prea real.

Dar nimic nu mai e real. Totul se învălmăşeşte într-un mod drăcesc. Negru e alb, susul e jos, estul e vest… Iar eu… eu sunt Elinor Carlisle; sunt „acuzata”. Şi, indiferent dacă mă vor condamna sau îmi vor da drumul, nimic nu v-a mai fi cum a fost. Dacă ar exista măcar ceva… măcar un lucru ănătos de care să mă pot agăţa…

(Faţa lui Peter Lord, poate, cu pistruii ei şi cu acel aer extraordinar de a fi exact acelaşi dintotdeauna…) Unde voia să ajungă acum Sir Edwin?

— Vreţi să ne spuneţi care erau sentimentele domnişoarei Carlisle pentru dumneavoastră?

Roddy răspunse cu glasul său ferm:

— Aş spune că era foarte ataşată de mine, dar, în mod sigur, nu mă iubea cu pasiune.

— Găseaţi că logodna dumneavoastră era mulţumitoare?
— Oh, foarte. Aveam o grămadă de lucruri în comun.
— Vreţi sa spuneţi juriului, domnule Welman, care a fost motivul real al ruperii logodnei?
— Cred ca moartea mătuşii ne-a trezit un pic, ca un şoc. Nu mă încânta ideea de a mă însura cu o femeie bogată, când eu personal nu aveam un sfanţ. De fapt, logodna s-a destrămat din voinţa amândurora. Ne-am simţit amândoi destul de uşuraţi.
— Vorbiţi-ne despre relaţiile dumneavoastră cu Mary Gerrard.
(Oh, Roddy, sărmane Roddy, ce mult trebuie să urăşti toate astea!)
— O găseam foarte drăguţă.
— Eraţi îndrăgostit de ea?
— Doar puţin.
— Când aţi văzut-o ultima oară?
— Să mă gândesc. Trebuie să fi fost 5 sau 6 iulie, În glasul lui Sir Edwin apăru o notă metalică:
— Cred că aţi văzut-o şi după aceea.
— Nu, am plecat în străinătate… la Veneţia şi în Dalmaţia.
— V-aţi întors în Anglia… când?
— Când am primit telegrama… staţi să văd… trebuie să fi fost 1 august.
— Cred că, de fapt, pe 27 iulie eraţi în Anglia.
— Nu.
— Ei hai, domnule Welman. Sunteţi sub stare de jurământ, nu uitaţi. E adevărat ca paşaportul dumneavoastră arată că v-aţi întors în Anglia pe 25 iulie şi aţi părăsit-o, din nou, în noaptea de 27?
Glasul lui Sir Edwin conţinea o subtilă notă ameninţătoare. Elinor se încruntă, conectată brusc la realitate. De ce îşi hărţuia avocatul propriul martor?
Roderick devenise destul de palid. Rămase tăcut câteva clipe, apoi, cu un efort, spuse:
— Ei bine… da, aşa este.

— V-aţi dus, la 25 iulie, s-o vedeţi pe Mary Gerrard la locuinţa ei din Londra?
— Da.
— I-aţi cerut să se mărite cu dumneavoastră?
— Ăă... ăă... da.
— Care a fost răspunsul ei?
— M-a refuzat.
— Sunteţi bogat, domnule Welman?
— Nu.
— Şi aveţi datorii destul de mari?
— Ce vă interesează pe dumneavoastră?
— Eraţi la curent cu faptul că domnişoara Carlisle vă lăsase, prin testament, averea ei, în eventualitatea că avea să moară?
— Acum aud, prima dată, de asta.
— Eraţi la Maidensford, în dimineaţa zilei de 27 iulie?
— Nu eram.
Sir Edwin se aşează. Avocatul acuzării spuse:
— Spuneţi că, după părerea dumneavoastră, acuzata nu era foarte îndrăgostită de dumneavoastră.
— Asta am spus.
— Sunteţi cavaler, domnule Welman?
— Nu înţeleg la ce vă referiţi.
— Dacă o doamnă ar fi foarte îndrăgostită de dumneavoastră, iar dumneavoastră n-aţi fi îndrăgostit de ea, aţi considera că e de datoria dumneavoastră să ascundeţi acest lucru?
— Categoric nu.
— Unde v-aţi făcut studiile?
— La Eton.
Sir Samuel spuse zâmbind blând:
— Asta e tot.
— Alfred James Wargrave. Sunteţi cultivator de trandafiri şi locuiţi la Emsworth, Berks.
— Da.

— Pe 20 octombrie v-aţi dus la Maidensford să examinaţi nişte trandafiri care creşteau lângă căsuţa portarului de la Hunterbury Hall?

— Da.

— Vreţi să ne descrieţi aceşti trandafiri?

— Erau nişte trandafiri cățărători – Zephyrine Drouhin. Au flori roz şi foarte parfumate. Nu au spini.

— E posibil să te înţepi în astfel de trandafiri?

— E absolut imposibil. Trandafirii ăştia nu au spini.

Nu urmă nici o altă întrebare.

— Sunteţi James Arthur Littledale. Sunteţi de profesie farmacist şi angajat al firmei de produse farmaceutice „Jenkins & Hale”?

— Da.

— Vreţi să ne spuneţi ce este această bucăţică de hârtie?

Mostra îi fu înmânată.

— E un fragment dintr-o etichetă de-a noastră.

— Ce fel de etichetă?

— Eticheta pe care o lipim pe tuburile cu tablete hipodermice.

— Din atât cât vedeţi, nu puteţi spune, cu siguranţă, ce medicament anume conţinea tubul pe care era lipită această etichetă?

— Da. Pot să spun precis că tubul în cauză conţinea tablete de clorhidrat de apomorfină, de 1/20 grain.

— Nu clorhidrat de morfina?

— Nu, nu putea fi asta.

— De ce nu?

— Pe astfel de tuburi, cuvântul morfină se scrie cu M mare. Capătul liniei m-ului de aici, văzut prin lupa mea, arată clar că face parte dintr-un m mic, nu din M mare.

— Permiteţi, vă rog, juriului să examineze, cu lupa, fragmentul. Aveţi la dumneavoastră etichete care sa susţină ceea ce aţi afirmat?

Etichetele fură înmânate juriului.

Sir Edwin reluă:

— Spuneţi că această etichetă e de la un tub de clorhidrat de apomorfină? Exact, ce e clorhidrat de apomorfină?

— Formula e Cl7Hl7NO2. Este un derivat al morfinei, preparat prin saponificarea morfinei, în urma tratării ei cu acid clorhidric diluat, încălzit în tuburi sigilate. Morfina pierde o moleculă de apă.

— Care sunt principalele proprietăţi ale apomorfinei?

— E cel mai rapid şi puternic vomitiv cunoscut. Acţionează în câteva minute.

— Aşa că, daca cineva ar înghiţi o doză mortală de morfină şi şi-ar injecta, în câteva minute, o doză de apomorfină, care ar fi rezultatul?

— Ar vomita aproape imediat şi morfina ar fi eliminată din corp.

— Aşadar, dacă două persoane împart acelaşi sandvici sau beau ceai din acelaşi ceainic, iar una din ele îşi injectează, după aceea, o doză de apomorfină, care ar fi rezultatul, presupunând că mâncarea sau băutura pe care au împărţit-o ar fi conţinut morfina?

— Persoana care şi-a injectat apomorfina ar vomita mâncarea sau băutura ingerată, împreună cu morfina.

— Şi acea persoană n-ar simţi un efect negativ?

— Nu.

În sala tribunalului se stârni brusc un val de agitaţie, iar judecătorul ceru să se facă linişte.

— Sunteţi Amelia Mary Sedley şi aveţi reşedinţa de bază pe Charles Street 17, Boonamba, Auckland?

— Da.

— Cunoaşteţi o doamnă Draper?

— Da. O cunosc de peste douăzeci de ani.

— Îi cunoaşteţi numele de fată?

— Da. Am fost la nunta ei. Se numea Mary Riley.

— E de origine din Noua Zeelandă?

— Nu, a venit din Anglia.

— Aţi fost în sala tribunahilui, de la începutul acestor dezbateri?

— Da, am fost.
— Aţi văzut-o pe această Mary Riley – sau Draper – în sala tribunalului?
— Da.
— Unde?
— Depunând mărturie în boxa martorilor.
— Sub ce nume?
— Jessie Hopkins.
— Sunteţi absolut sigură că această Jessie Hopkins e femeia pe care o cunoaşteţi ca Mary Riley sau Draper?
— N-ana nici o îndoială.
În spatele sălii o uşoară forfotă.
— Când aţi văzut-o, ultima oară, pe Mary Draper… până azi?
— Acum cinci ani. A plecat în Anglia.
Sir Edwin spuse cu o plecăciune:
— Martora e a dumneavoastră.
Sir Samuel, ridicându-se cu o faţă oarecum perplexă, începu:
— Vă sugerez, doamnă… Sedley, că s-ar putea să vă înşelaţi.
— Nu mă înşel.
— Poate v-aţi lăsat dusă în eroare de o asemănare întâmplătoare.
— O cunosc foarte bine pe Mary Draper.
— Sora Hopkins este atestată ca soră districtuală.
— Înainte de căsătorie, Mary Draper a fost soră într-un spital.
— Vă daţi seama, nu-i aşa, că acuzaţi un martor al Coroanei de sperjur?
— Îmi dau seama ce spun.
— Edward John Marshall, aţi trăit câţiva ani în Auckland, Noua Zeelandă, iar acum locuiţi pe Wren Street 14, Deptford?
— Aşa e.
— O cunoaşteţi pe Mary Draper?

— O cunosc de ani de zile, din Noua Zeelandă.
— Aţi văzut-o azi, în sala tribunalului?
— Am văzut-o. Îşi spunea Hopkins; dar era foarte bine Mary Draper.
Judecătorul înălţă capul. Vorbi cu un glas subţire, limpede şi pătrunzător:
— Cred că se cuvine ca martora Jessie Hopkins să fie chemată.
O pauză, un murmur.
— Înălţimea voastră, Jessie Hopkins a părăsit tribualul, acum câteva clipe.
— Hercule Poirot.
Hercule Poirot intră în boxa martorilor, depuse jurământul, îşi răsuci mustaţa şi rămase în aşteptare, cu capul uşor lăsat într-o parte.
Îşi dădu numele şi adresa.
— Monsieur Poirot, recunoaşteţi acest document?
— Desigur.
— Cum a ajuns în posesia dumneavoastră?
— Mi-a fost dat de sora districtuală, sora Hopkins.
Sir Edwin spuse:
— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule judecător, îl voi citi cu glas tare, apoi îl voi înmâna juriului.
Capitolul IV
Cuvântul de încheiere al apărării.
— Domnilor juraţi, responsabilitatea vă revine de-acum dumneavoastră. E la latitudinea dumneavoastră să decideţi dacă Elinor Carlisle poate părăsi liberă sala tribunalului. Dacă, dimpotrivă, după ce aţi ascultat depoziţiile martorilor, sunteţi convinşi că Elinor Carlisle a otrăvit-o pe Mary Gerrard, vă revine datoria de a-i pronunţa vinovăţia.
Dar, dacă vi se pare că există probe la fel de puternice, dacă nu chiar cu mult mai puternice, împotriva unei alte persoane, atunci e datoria dumneavoastră de a o elibera neîntârziat pe acuzată.

Până acum vă veţi fi dat seama că aspectele cazului sunt cu totul diferite de ceea ce păreau a fi la început.

Ieri, după dramatica mărturie, depusă de domnul Hercule Poirot, am citat alţi martori, care au declarat, cu toată responsabilitatea, şi fără nici o umbră de îndoială, că Mary Gerrard era fiica nelegitimă a doamnei Welman. În baza acestui adevăr, reiese că ruda de sânge cea mai apropiată a doamnei Welman nu era nepoata ei, Elinor Carlisle, ci fiica ei nelegitimă, înregistrată sub numele de Mary Gerrard. Prin urmare, la moartea doamnei Welman, cea care moştenea marea ei avere era Mary Gerrard. Aceasta, domnilor, e cheia întregii probleme. Mary Gerrard a moştenit o sumă în jur de două sute de mii de lire. Dar ea nu era la curent cu asta. Nu era la curent nici cu adevărata identitate a femeii Hopkins. V-aţi putea gândi, domnilor, că Mary Riley sau Draper a avut motive perfect întemeiate să-şi schimbe numele în Hopkins. Dacă e aşa, de ce nu a venit cinstit în faţă, să declare ce motiv a avut?

Ştim cu toţii următoarele: La îndemnul sorei Hopkins, Mary Gerrard şi-a făcut testamentul, lăsând tot ce-i aparţinea lui „Mary Riley, sora Elizei Riley”. Ştim că sora Hopkins, prin natura profesiei sale, avea acces la morfină şi apomorfmă şi le cunoştea foarte bine proprietăţile. Mai mult, s-a dovedit că sora Hopkins n-a spus adevărul, când a afirmat că s-a înţepat într-un trandafir cu spini. De ce a minţit, daca nu pentru a ascunde, în grabă, că semnul era făcut de un ac de seringă? Amintiţi-vă şi că acuzata a declarat că, atunci când a intrat în cămară, a găsit-o pe sora Hopkins arătând rău, verde la faţă… lucru de înţeles, dacă, puţin mai înainte, vomitase violent.

Voi sublinia şi un alt aspect: Dacă doamna Welman ar mai fi trăit douăzeci şi patru de ore, şi-ar fi făcut testamentul; iar acel testament, după toate probabilităţile, ar fi conţinut o dotă corespunzătoare pentru Mary Gerrard, însă nu i-ar fi lăsat grosul averii sale, din moment ce doamna Welman era

convinsă că neştiutoarea sa fiică ar fi fost mai fericită rămânând în altă sferă a vieţii.

Nu e de competenţa mea să mă pronunţ asupra vinovăţiei unei alte persoane, în afară doar de a arăta că această terţă persoană a avut un prilej tot atât de bun şi motive mult mai puternice pentru a comite crima.

Privită din acest unghi, domnilor juraţi, acuzaţia adusa lui Elinor Carlisle cade la pământ…

Din cuvântul domnului Judecător Beddingfeld:

— Trebuie să fiţi perfect convinşi că această femeie a administrat, în fapt, o doză mortală de morfină lui Mary Gerrard, în ziua de 27 iulie. Dacă nu sunteţi convinşi, trebuie să eliberaţi deţinuta.

Acuzarea a declarat ca singura persoană, care a avut ocazia să-i administreze otrava lui Mary Gerrard, era acuzata. Apărarea a căutat să dovedească faptul că existau alte alternative. Există teoria că Mary Gerrard s-a sinucis, însă singura dovadă în sprijinul acestei afirmaţii constă în faptul că Mary Gerrard şi-a făcut testamentul, puţin înainte de a muri. Nu există nici cea mai mică dovadă că era deprimată sau nefericită sau într-o stare mintală care s-o fi determinat să-şi ia singură zilele. S-a mai sugerat, de asemenea, că morfina putea fi introdusă în sandviciuri de cineva, care a intrat în cămară, în timpul în care Elinor Carlisle era plecată la căsuţa portarului, în cazul acesta, otrava îi era destinată lui Elinor Carlisle, iar Mary Gerrard a murit din greşeală. A treia alternativă sugerată de apărare este că o altă persoană a avut o ocazie egală de a administra morfina, şi că, în acest caz, morfina a fost introdusă în ceai, nu în sandviciuri, în sprijinul acestei teorii, apărarea l-a citat pe martorul Littledale, care a jurat că fragmentul de etichetă găsit în bucătărie făcea parte dintr-o etichetă aplicată pe un tub care conţinea tablete de apomorfină, un vomitiv foarte puternic. V-au fost prezentate ambele tipuri de etichetă. După părerea mea, poliţia se face vinovată de marea neglijenţă de a nu fi examinat, cu mai

multă atenţie, fragmentul şi de a se grăbi să tragă concluzia că era o etichetă de morfină.

Martora Hopkins a declarat că s-a înţepat într-un spin din trandafirii agăţători de lângă căsuţa portarului. Martorul Wargrave a examinat acei trandafiri şi a declarat că nu au spini. Dumneavoastră trebuie să decideţi cărui fapt se datora semnul. De pe braţul sorei Hopkins şi de ce a minţit în privinţa lui…

Daca acuzarea v-a convins că acuzata, şi nu altcineva, a comis crima, atunci trebuie s-o declaraţi pe acuzată vinovată.

Dacă teoria alternativă sugerată de către apărare e posibilă şi corespunzătoare faptelor, acuzata trebuie eliberată.

Vă rog să reflectaţi asupra verdictului cu curaj şi discernământ, cântărind fiecare probă care a fost adusă în faţa dumneavoastră.

Elinor Carlisle fu introdusă din nou în sală.

Intră juriul.

— Domnilor juraţi, aţi căzut de acord asupra verdictului?

— Da.

— Priviţi-o pe deţinută la bară şi spuneţi dacă e vinovată sau nevinovată.

— Nevinovată…

Capitolul V

Fu scoasă afară printr-o uşă laterală. Observase chipurile care o întâmpinaseră bucuroase… Roddy… detectivul cu mustaţa mare.

Dar de întors, se întorsese doar spre Peter Lord.

— Vreau să plec de aici…

Acum era cu el în automobilul silenţios, marca Daimler, gonind spre ieşirea din Londra.

El nu-i spusese nimic. Ea stătea într-o binecuvântată tăcere.

Cu fiecare clipă era mai departe, tot mai departe. O viaţă nouă… Asta îşi dorise… O viaţă nouă…

Spuse brusc:

— Aş… aş vrea să merg într-un loc liniştit… unde să nu mai văd chipuri…

Peter Lord spuse încetişor:

— Totul e aranjat. Vei merge la un sanatoriu. E un loc liniştit. Grădina e minunată. Nimeni nu te va deranja… nici nu va putea ajunge la dumneata.

Ea spuse cu un oftat:

— Da… asta vreau…

Faptul că e doctor îl face să fie înţelegător, gândi Elinor. El ştia… şi n-o sâcâia. Era atât de liniştitor să fie cu el, fugind de toate, afară din Londra… spre un loc sigur…

Vroia să uite… să uite totul… Nimic din ce fusese nu mai exista. Dispăruse totul, se evaporase, se terminase… vechea ei viaţă şi vechile-i emoţii. Era o făptură nouă, străină, lipsită de apărare, foarte vulnerabilă, luând totul de la capăt. Foarte străină şi foarte înspăimântată…

Dar era reconfortant să fii cu Peter Lord…

Ieşiseră din Londra şi traversau suburbiile.

În cele din urmă, spuse:

— Dumitale ţi se datorează totul… totul…

Peter Lord răspunse:

— Lui Hercule Poirot. Tipul ăsta e un fel de magician!

Însă Elinor scutură din cap. Rosti cu încăpăţânare:

— Ba dumitale. Dumneata l-ai pus să se ocupe de asta!

Peter râânji.

— Şi l-am pus s-o facă perfect…

Elinor spuse:

— Ştiai că nu eu o făcusem, sau nu erai sigur?

Peter răspunse simplu:

— N-am fost niciodată sigur.

— Din cauza asta eram cât pe ce să spun „vinovată” atunci, la început… pentru că, înţelegi, mă gândisem la asta… M-

am gândit la asta, în ziua când am râs pe stradă, în faţa casei sorei Hopkins.

Peter spuse:

— Da, ştiam…

Parcă minunându-se, Elinor spuse:

— Ce ciudat pare acum… ca un fel de obsesie, în ziua în care am cumpărat pasta şi am preparat sandviciurile, gândeam, îmi spuneam: „Am amestecat otravă în pastă, iar când va mânca, va muri… şi atunci Roddy se va întoarce la mine”.

— Pe unii îi ajută să-şi spună astfel de lucruri. De fapt, nu-i o treabă rea. Dumneata te-ai eliberat, prin imaginaţie, de obsesia asta, ai scăpat de ea, prin pori, de parcă ai fi asudat.

— Da, asta-i adevărat. Pentru că s-a dus… brusc! Răutatea, vreau să spun! Când femeia aceea a pomenit de trandafirii de la căsuţă… totul s-a dus, la fund şi… şi am revenit la normal…

Apoi, înfiorându-se, spuse:

— Mai apoi, când ne-am dus în camera de zi şi Mary era pe moarte… murind, în sfârşit… mi-am zis: e vreo diferenţă între a gândi şi a comite o crimă?

— O diferenţă enormă!

— Da, dar este?

— Fireşte că este! Să te gândeşti la o crimă nu înseamnă că şi faci un rău. Oamenii au o părere prostească în privinţa asta; ei consideră că e acelaşi lucru cu a plănui crima! Nu e. Dacă te gândeşti destul de mult la o crimă, te simţi eliberat brusc de răutate, şi-ţi dai seama că totul a fost o prostie!

Elinor strigă:

— Oh! eşti o persoană reconfortantă…

Mai mult mârâind, Peter Lord spuse:

— Deloc. E vorba doar de bun simţ.

În ochii lui Elinor apărură, brusc, lacrimi.

— Din când în când… în sala tribunalului… mă uitam la dumneata. Asta îmi dădea curaj. Păreai atât de… obişnuit.

Apoi ea râse: „Asta-i o grosolănie!”

— Înţeleg, spuse Peter. Când eşti în mijlocul unui coşmar, singura speranţă e ceva obişnuit. Oricum, cele mai bune lucruri sunt cele obişnuite. Asta a fost întotdeauna părerea mea.

Pentru prima dată, de când se suise în maşină, întoarse capul şi îl privi.

Vederea feţei lui nu o durea aşa cum o durea întotdeauna când se uita la Roddy; nu-i dădea acel junghi de durere amestecată cu plăcere; în schimb, o făcea să se simtă caldă şi în largul ei.

Gândi: „Ce drăguţ e chipul lui… drăguţ şi amuzant – şi, da, reconfortant…”

Îşi continuau drumul.

În cele din urmă, ajunseră la o poartă, dincolo de care se întindea un drum ce ducea la o casă albă şi liniştită, pe coama unui deal.

Peter spuse:

— Aici te vei simţi în siguranţă. Nimeni nu te va sâcâi.

Într-un impuls, ea îşi lăsă mâna pe braţul lui.

— Ai… ai să vii să mă vezi?

— Fireşte.

— Des?

— Cât de des vei vrea.

— Vino, te rog… foarte des…

Capitolul VI

H.ercule Poirot spuse:

— Aşadar, prietene, vezi că şi minciunile oamenilor sunt tot atât de folositoare ca adevărul?

Peter Lord întrebă:

— V-a minţit cineva?

— Oh, da! Înţelegi dintr-un motiv sau altul, m-a minţit. Singura persoană pentru care adevărul era o obligaţie şi care era sensibilă şi scrupuloasă în privinţa asta… acea persoană a fost cea care m-a nedumerit cel mai tare!

Peter Lord îngâna:

— Elinor!

— Exact. Dovezile o indicau ca fiind vinovată. Iar ea însăşi, cu sensibilitatea şi cu conştiinţa ei severă, nu făcea nimic să spulbere această ipoteză. Acuzându-se de a fi dorit, chiar dacă nu de a fi cauzat moiartea fetei, a fost cât pe ce să abandoneze o bătălie dezgustătoare şi sordidă şi să se declare vinovată de o crima pe care nu o comisese.

Peter Lord scoase un oftat de disperare.

— Incredibil!

— Deloc. Se condamna… pentru că se judeca conform unor norme cu mult mai stricte decât cele la care se raportează majoritatea lumii!

— Da, aşa e ea, spuse Peter Lord gânditor.

Poirot continuă:

— Din clipa în care mi-am început investigaţiile, în permanenţă a existat acea puternică posibilitate ca ea să fie vinovată de acuzaţia care i se aducea. Dar eu mi-am îndeplinit obligaţia faţă de dumneata şi am descoperit că o acuzaţie foarte solidă poate fi îndreptată împotriva unei alte persoane.

— Sora Hopkins?

— La început, nu. Prima persoană care mi-a atras atenţia a fost Roderick Welman, Şi în cazul lui am pornit de la o minciună. Mi-a spus că a părăsit Anglia pe 9 iulie şi s-a Întors pe 1 august. Dar sora Hopkins a menţionat, întâmplător, că Mary Gerrard îi respinsese avansurile lui Roderick Welman atât la Maidensford, cât şi când l-a revăzut la Londra. Dumneata m-ai informat că Mary Gerrard a plecat la Londra pe 10 iulie – o zi după ce Roderick Welman părăsise Anglia. Atunci când s-a văzut Mary Gerrard cu Roderick Welman la Londra? Mi-am pus la treabă prietenul, spărgătorul, şi prin examinarea paşaportului lui Welman, am descoperit ca fusese în Anglia între 25 şi 27 iulie. Iar el minţise, în mod deliberat, în privinţa asta. Am avut tot timpul în minte perioada în care sandviciurile se aflau pe platou în cămară, iar Elinor

Carlisle plecată la căsuţă. Dar, în tot acest timp, mi-am dat seama că, în acest caz, Elinor trebuia să fie victima, nu Mary. Avea vreun motiv Roderick Welman s-o omoare pe Elinor Carlisle? Da, şi încă unul foarte bun. Elinor îşi făcuse testamentul lăsându-i toată averea lui, iar, prin întrebări abile, am descoperit că el era în temă cu acest lucru.

— Atunci cum de-aţi hotărât că era nevinovat?

— Din cauza unei minciuni. Tot o minciună prostească. Sora Hopkins a spus că s-a înţepat într-un spin de trandafir. M-am dus să mă uit şi am văzut că trandafirii ăia nu aveau spini… Aşa că sora Hopkins minţise – o minciună atât de prostească şi aparent fără sens că mi-a focalizat atenţia asupra ei. Am început să-mi pun întrebări în privinţa sorei Hopkins. Până atunci, mi se păruse o martoră perfect credibilă, corectă, cu o puternică înverşunare împotriva acuzatei, înverşunare izvorâtă firesc din afecţiunea pe care o simţise faţă de fata moartă, însă acum, cu minciuna aia prostească în minte, le-am analizat – pe sora Hopkins şi afirmaţiile ei – cu multă atenţie şi mi-am dat seama ca nu fusesem destul de deştept ca să fi înţeles de mai înainte. Sora Hopkins ştia ceva despre Mary Gerrard, ceva de care îi era teamă să nu se afle.

Surprins, Peter Lord spuse:

— Credeam că e invers.

— Aparent, da. Şi-a jucat foarte bine rolul de persoană „care ştie ceva şi nu are de gând să spună”! Dar când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că fiecare vorbă pe care o spusese legată de subiectul ăsta avusese un scop diametral opus. Discuţia mea cu sora O’Brien mi-a confirmat-o. Hopkins se folosise, cu mare isteţime de ea, fără ca sora O’Brien să ştie. Mi-a devenit limpede că sora Hopkins îşi avea jocul său. Am pus în faţă cele două minciuni – a ei şi a lui Roderick Welman. Avea vreunul din ei o explicaţie nevinovată?

În cazul lui Roderick, am găsit imediat răspunsul: da. Roderick Welman e o fiinţă foarte sensibilă. A recunoaşte că

nu a fost capabil să-şi urmeze planul de a rămâne în străinătate şi că s-a întors pentru a da târcoale unei fete, care nu vroia să ştie de el, ar fi fost o palmă cumplită dată mândriei sale. Nefiind nici o problemă privind prezenţa lui în apropierea locului crimei, a ales linia de minimă rezistenţă şi a evitat neplăcerile (un obicei foarte caracteristic lui!) trecând peste acea vizită fugară şi declarând că s-a întors în Anglia pe 1 august, când ştirea despre crimă a ajuns la el.

Privitor la sora Hopkins, putea să existe o explicaţie nevinovată pentru minciuna ei? Cu cât mă gândeam mai mult cu atât mi se părea mai ciudat. De ce a găsit de cuviinţă sora Hopkins să mintă în privinţa semnului de pe braţ? Ce semnifica acel semn?

Am început să-mi pun anumite întrebări. Cui aparţinuse morfina furată? Sorei Hopkins. Cine putea să-i administreze acea morfină bătrânei Welman? Sora Hopkins. Da, dar de ce să atragă atenţia asupra dispariţiei ei? La asta putea fi un singur răspuns dacă sora Hopkins era vinovată: pentru că cealaltă crimă, uciderea lui Mary Gerrard era deja plănuită şi fusese ales şi ţapul ispăşitor, însă trebuia arătat că acel ţap ispăşitor avusese ocazia să-şi procure morfină.

Celelalte lucruri se potriveau. Anonima primită de Elinor. Asta era menită să creeze animozitate între Elior şi Mary. Fără îndoială, ideea era ca Elinor sa vina la Hunter bury şi să obiecteze în privinţa influenţei lui Mary asupra doamnei Welman. Faptul că Roderick Welman s-a îndrăgostit nebuneşte de Mary a fost, fireşte, un lucru cu totul neprevăzut, însă unul de care sora Hopkins a ştiut rapid să profite. Ţapul ispăşitor, Elinor, avea un perfect motiv să omoare.

Dar care era motivul celor două crime? Ce motiv avea sora Hopkins să scape de Mary Gerrard? Am întrezărit o lumină… deşi încă neclară. Sora Hopkins avea o mare influenţă asupra lui Mary, influenţă de care s-a folosit să convingă fata să-şi facă testamentul. Dar de testament nu

beneficia sora Hopkins. Beneficiara acestuia era o mătuşă a lui Mary care trăia în Noua Zeelandă. Şi atunci mi-am amintit o remarcă întâmplătoare pe care o făcuse în faţa mea cineva din sat. Şi anume că mătuşa aceea fusese soră medicală.

Lumina nu mai era acum atât de tulbure. Scopul… planul crimei, devenea limpede. Următorul pas a fost uşor. Am vizitat-o, din nou, pe sora Hopkins. Amândoi am jucat foarte drăguţ comedia. La sfârşit şi-a permis să insinueze ceea ce avusese de gând tot timpul să spună! Doar că a spus-o niţel mai devreme decât intenţiona! Dar prilejul era atât de bun încât n-a lăsat: o inima să-l scape. N-a rezistat. Şi, la urma urmei, adevărul trebuia să se afle cândva. Prin urmare, cu o reţinere bine jucată, a scos la iveală scrisoarea. Şi atunci, prietene, n~a mai fost vorba de presupuneri. Ştiam! Scrisoarea o dăduse de gol.

Peter Lord se încruntă şi spuse:

— Cum?

— Mon cher! Inscripţia de pe plic suna aşa: „Pentru Mary – a-i fi trimis după moartea mea”. Dar conţinutul arăta limpede că Mary Gerrard nu trebuia să cunoască adevărul, în plus, cuvântul trimis (nu dat) de pe plic era ilustrativ. Scrisoarea nu fusese scrisă pentru Mary Gerrard, ci către altă Mary. Surorii sale, Mary Riley din Noua Zeelandă, îi scrisese Eliza Riley adevărul.

Sora Hopkins nu a găsit scrisoarea aceea, în cabana portarului după moartea lui Mary Gerrard. Intrase în posesia ei, cu mulţi ani în urmă. O primise în Noua Zeelandă, după moartea surorii ei.

Se opri.

— Odată adevărul văzut cu ochii minţii, restul a fost uşor. Rapiditatea călătoriei cu avionul a făcut posibil ca o martoră, care o cunoştea bine pe Mary Draper din Noua Zeelandă, să fie prezentă la proces.

Peter Lord spuse:

— Dar dacă v-aţi fi înşelat şi sora Hopkins şi Mary Draper ar fi fost două persoane complet diferite?

Poirot răspunse rece:

— Eu nu mă înşel niciodată!

Peter Lord râse.

Hercule Poirot continuă:

— Acum cunoaştem ceva despre această femeie: Mary Riley sau Draper, prietene. Poliţia din Noua Zeelandă n-a putut aduna suficiente probe pentru o condamnare, însă o supraveghea, când ea a părăsit brusc ţara. A existat o pacientă de-a ei, o doamnă bătrână, care îi lăsase „dragii ei sore Riley” o sumă frumuşică, ăi a cărei moarte nedumerise total pe medicul care o îngrija. Bărbatul lui Mary Draper şi-a asigurat viaţa pentru o sumă considerabilă a cărei beneficiară urma sa fie ea, iar moartea lui a fost bruscă şi inexplicabilă. Din nefericire pentru ea, deşi el întocmise un cec pentru compania de asigurări, uitase să-l pună la poştă.

Poate avea pe conştiinţă şi alte morţi. Ceea ce e cert este că e o femeie avară şi lipsită de scrupule.

Îţi poţi imagina ce posibilităţi a oferit scrisoarea surorii sale minţii ei inventive. Când Noua Zeelandă a devenit prea fierbinte pentru ea, s-a întors în ţara ei şi şi-a reluat vechea profesiune, sub numele de Hopkins (o fostă colegă de spital, care murise în străinătate). Obiectivul ei era Maidensford. Poate a cochetat cu ideea unei forme de şantaj. Dar bătrâna Welman nu era genul de femeie care să-şi permită să se lase şantajată şi sora Riley, sau Hopkins, a fost destul de isteaţă să nu încerce pe linia asta. Fără îndoială, că a făcut cercetări şi a descoperit că doamna Welman era o femeie extrem de bogată şi, printr-un cuvânt aruncat la întâmplare, şi-a dat seama că bătrâna nu-şi făcuse testamentul.

Prin urmare, în seara aceea de iunie, când colega ei, sora O’Brien, i-a relatat că doamna Welman cerea să-i vină avocatul, Hopkins n-a ezitat. Doamna Welman trebuia să moară fără testament, astfel că fiica sa nelegitimă să-i

moştenească toată averea. Hopkins se împrietenise deja cu Mary Gerrard şi câştigase o mare influenţă asupra fetei. Tot ce avea de făcut era să convingă fata să-şi facă testamentul, lăsându-şi toţi banii surorii mamei sale; iar ea i-a inspirat cu mare grijă redactarea lui. Nu exista nici o referire la genul de relaţii, decât: „Mary Riley, sora fostei Eliza Riley”. Odată testamentul semnat, Mary Gerrard era condamnată. Femeia nu trebuia decât să aştepte o ocazie potrivită, îmi imaginez că avea deja în minte metoda crimei, cu folosirea apomorfinei pentru a-şi asigura alibiul. Poate avea de gând să le ducă pe Mary şi Elinor la ea acasă, însă când Elinor le-a invitat la sandviciuri, a înţeles că i se ivise o ocazie perfectă. In acele circumstanţe, Elinor era practic condamnată.

Peter Lord spuse încetişor:

— Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră… ar fi fost condamnată.

— Nu, dacă n-ai fi fost dumneata, prietene. Dumitale trebuie să-ţi mulţumească pentru faptul că e în viaţă.

— Mie? Eu n-am făcut nimic. Eu am încercat…

Se opri. Hercule Poirot surâse.

— Mais oui, ai încercat din greu, nu-i aşa? Erai nelinişti pentru că ţi se părea că nu ajung nicăieri. Şi, apoi, îţi era teama că, la urma urmelor, putea fi vinovată. Şi astfel, cu multă impertinenţă, mi-ai trântit minciunile alea!

Dar, mon ami, în privinţa asta, n-ai fost prea deştept. Te sfătuiesc ca, pe viitor, să te opreşti la pojar şi bronşite şi să laşi în pace meseria de detectiv.

Peter Lord se înroşi. Spuse:

— Aţi ştiut… tot timpul?

Poirot răspunse sever:

— M-ai condus de mână în poieniţa dintre tufişuri şi m-ai ajutat să găsesc o cutie de chibrituri nemţească pe care dumneata personal o puseseşi acolo! C’est l’enfantillage!

Peter Lord icni. Mormăi:

— Fir-ar să fie!

Poirot continuă:

— Ai convenit cu grădinarul să spună că văzuse maşina dumitale în drum; apoi ai început să susţii că nu era maşina dumitale. Şi te uitai atent la mine să fii sigur că am înţeles că cineva, un străin, trebuia să fi fost, în dimineaţa aceea, acolo.

— Am fost un tâmpit, spuse Peter Lord.

— Ce făceai la Hunterbury, în dimineaţa aceea?

Peter Lord se înroşi.

— A fost o idioţenie… Auzisem ca era acolo. M-am dus spre casă în speranţa s-o văd. Nu aveam de gând să-i vorbesc. Vroiam… vroiam doar… ei bine, s-o văd. De pe poteca dintre tufişuri am văzut-o în cămară preparând sandviciurile…

— Charlotte şi poetul Werther. Continuă, prietene.

— Oh, nu e nimic de spus. Doar m-am strecurat într-un tufiş şi am stat acolo, urmărind-o până când a plecat.

Poirot spuse blând:

— Te-ai îndrăgostit de Elinor Carlisle de prima dată când ai văzut-o?

— Aşa cred.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Peter Lord spuse:

— Oh, ei bine, presupun că ea şi Roderick Welman vor trăi fericiţi împreună, chiar şi după toate acestea.

— Să nu presupui aşa ceva, prietene!

— De ce nu? Ea îl va ierta pentru povestea cu Mary Gerrard. Oricum, a fost o dragoste de moment din partea lui.

Hercule Poirot spuse:

— Problema se pune mult mai adânc… Uneori, între trecut şi viitor există o prăpastie adâncă. Când ai umblat prin valea umbrelor morţii şi ai ieşit din nou la lumina soarelui… atunci mon cher; pentru tine începe o nouă viaţă… Trecutul nu-ţi va mai servi…

Aşteptă o clipă, apoi continuă:

— O nouă viaţă… Asta începe Elinor Carlisle acum… Iar dumneata eşti cel ce i-ai dat-o.

— Nu.

— Da. Datorită hotărârii dumitale, a insistenţei dumitale arogante, am făcut ce mi-ai cerut. Hai, recunoaşte, spre dumneata s-a întors recunoscătoare, nu-i aşa?

Peter Lord spuse încetişor:

— Da, acum îmi e foarte recunoscătoare… Mi-a cerut să mă duc s-o văd… des.

— Da, are nevoie de dumneata.

Peter Lord răbufni:

— Nu cum are nevoie de… el!

Hercule Poirot scutură din cap.

— Ea n-a avut niciodată nevoie de Roderick Welman. L-a iubit, da, cu nefericire… cu disperare chiar.

Peter Lord, întunecat la faţă, spuse răguşit:

— Pe mine n-o să mă iubească niciodată aşa.

Hercule Poirot spuse moale:

— Poate că nu. Dar are nevoie de dumneata, prietene, căci numai cu dumneata poate lua viaţa de la capăt.

Peter Lord tăcea.

Glasul lui Poirot era foarte blând când spuse:

— Nu poţi accepta faptele? L-a iubit pe Roderick Welman. Şi ce-i cu asta? Cu dumneata, poate fi fericită…

SFÂRŞIT

[1] un grain = 0,0648 grame